304

Lacey Dancer

CAPRICE

Editura ALCRIS

LACEY DANCER

Caprice

Frumoasa femeie de societate Caprice St. James, se ridica deasupra greutăţilor trecutului – un trecut cu promisiuni deşarte şi vise neimplinite – mai puternica şi mai hotărâta sa reuseasca. Ar putea ea oare învinge cea mai mare slăbiciune a ei: aceea de a se îndrăgosti? îl întâlneşte pe frumosul Randall Quinlan a cărui senzualitate şi trecut misterios o incita mai mult decât orice.

Capitolul 1

— Nici nu-mi vine să cred, dragă, spuse Lorraine Dayton–St. James cu satisfacţie.

Ochii ei străluceau de încântare, privindu-şi

cea de-a doua fiică adoptivă, din cele patru, care stătea în capul mesei, alături de proaspătul ei soţ. Se întoarse spre dreapta, atingându-i uşor mâna lui Caprice, prima dintre fiicele ei alese şi spuse zâmbind:

— Mi-era temă că planul meu nu va da roade. Dar din fericire, a dat.

Conştientă de privirile bărbatului tăcut, care stătea vizavi de ea, Caprice se foi neliniştită, încercând să-şi îndrepte atenţia spre mama ei. O privise toată după-amia-za, în timpul ceremoniei de nuntă şi acum, la restaurant. Nu-l cunoştea personal. Credea că este vreun prieten, sau asociat de-al lui Killian, proaspătul ei cumnat. Oricum, insistenţa lui o enerva.

— Caprice, nu eşti deloc atentă la mine, spuse Lorraine, studiindu-şi fiica. Ţi-e bine?

Încercând să se adune, blestemând bărbatul care intervenea atât de jenant între ea şi familia ei, Caprice încercă să şi-l scoată din minte. Cea mai importantă persoană din ziua aceea era sora

ei, Silke, şi Caprice nu avea voie să-i strice petrecerea. Se concentră asupra mamei ei, încercând să-i zâmbească natural. Aceasta îi aruncă o privire semnificativă, plină de avertismente. Nu era invidioasă pe fericirea mamei, sau a surorii ei şi nici nu avea chef de atenţii exagerate din partea necunoscuţilor. Avea problemele ei, pe care nu voia să i le împărtăşească lui Lorraine. Şi nimănui.

— Te rog să nu te aştepţi s-o urmăm toate pe Silke.

Ea dintotdeauna şi-a dorit asta, murmură Caprice blând.

Lorraine o bătu uşor pe mână, înţelegătoare:

— Nu mă aştept, dar am voie să sper. Ştiu că nu ai fost fericită să părăseşti Philadelphia pentru mine. Tu, mai mult decât Silke, ai renunţat la cele mai multe.

Caprice simţi părerea de rău din vocea mamei sale.

Lorraine le oferise atât de multe fiicelor ei

adoptive şi nu le ceruse nimic în schimb. Ea singură, Caprice, mai mult decât oricare dintre surorile ei, se simţea foarte îndatorată.

— Am renunţat la câteva lucruri, e adevărat, răspunse Caprice. Dar, într-un an de zile, voi reuşi să mă descurc pe cont propriu, fără să apelez la numele de St. James. Silke este altfel. Să nu te aştepţi să-ţi vin prea repede cu un soţ la uşă. Eu sunt mai lentă, mai stabilă, mai greu adaptabilă, ştii.

Lorraine încercă s-o împace:

— Ştiu. Mă ierţi?

Caprice îi zâmbi imediat.

— Sigur. Am fost furioasă câteva zile. Am învăţat să-mi temperez emoţiile. O să fie bine.

Ocoli cu precauţie privirile străinului şi se uită la surorile ei mai mici, Leora şi Noelle, care pălăvrăgeau total neatente la ceea ce se petrecea în jurul lor.

— Ştiu, dragă. Am fost doar puţin îngrijorată. Nu intenţionam să vă jignesc, voiam doar să vă fie

vouă mai bine. Să reuşiţi să vă descurcaţi singure în viaţă.

— Sigur, faptul că ne-ai făcut să ne rupem de viaţa noastră liniştită, pentru un an de zile, ca un dar pentru aniversarea ta de şaptezeci de ani, este un mod foarte interesant de a acţiona spre binele nostru.

Lorraine râse uşor. Caprice, fiica ei cea mai mare, era şi cea mai luptătoare dintre toate. Doar aşa reuşise să supravieţuiască unui trecut instabil şi unui viitor nesigur.

— Am făcut ce am crezut eu că era de cuviinţă.

Caprice începu să râdă, dar zâmbetul îi îngheţă pe buze când întâlni privirile bărbatului de vizavi.

Randall Quinlan. Quin, cum îi spuneau prietenii, o privi pe Caprice şi hotărî că era o fată bună. Silke îi povestise puţine despre ea, dar o urmărise toată ziua şi constatase singur asta. Ridică uşor paharul de vin spre ea, dar Caprice îşi

întoarse rapid capul, în altă direcţie. Părea îngrijorată. Îi plăcea să descopere asta. Nu se aşteptase s-o cucerească uşor. De fapt femeia visurilor lui era greu de cucerit. Felul în care destinul aranjase întâmplările fusese tare ciudat.

Datoriile de onoare pe care le avea de plătit lui Killian îl aduseseră în Atlanta. Pericolul îi pândise în multe feluri pe el, pe Silke şi pe Killian. Dar ieşiseră învingători. Silke fusese ascunsă în braţele protectoare ale lui Killian, în timp ce el se aplecase să-i adune toate obiectele împrăştiate pe jos, din poşetă. Erau în garaj şi poliţia mişuna peste tot.

Printre multe alte nimicuri femeieşti, descoperise căzută, într-o baltă de benzină, poza lui Caprice. Nu-i venise să-şi creadă ochilor. Dorinţa care-l cuprinsese îi depăşise puterea lui de autocontrol. Mai târziu, Silke îi povestise despre sora ei adoptivă şi făcuse legătura. Silke îşi recăpătase poşeta, dar el păstrase poza lui Caprice.

Cu ocazia nunţii, reuşise s-o întâlnească. Poza nu minţea, dar realitatea întrecea orice imaginaţie. Caprice era înaltă.

Pe tocuri, avea aproape un metru optzeci. Îşi purta înălţimea ca o regină, cu capul ridicat şi cu ochii verzicenuşii privind direct. Doar felul în care vorbea contrasta cu atitudinea ei. Obişnuia să „mănânce” finalul cuvintelor. Dar lucrul acesta o făcea mai seducătoare. Era ca o invitaţie de a te apropia mai mult de ea, ca s-o auzi. Observa la ea o uşoară încruntare a frunţii, atunci când privea atentă lucrurile din jurul ei. Cu toate astea era o lady în adevăratul sens al cuvântului.

Dintr-odată se întoarse spre el, privindu-l direct. Quin îi susţinu privirea, simţind din partea ei o forţă sexuală copleşitoare, dar şi o dorinţă de a fi lăsată în pace. Răbdarea lui era infinită, atunci când îşi dorea ceva. Şi îşi dorea această femeie, mai mult decât dorise pe oricine altcineva în viaţa lui. Provoca şi în acelaşi timp respingea.

Caprice îl privi direct, încercând să-l

intimideze. Poate aşa, reuşea s-o lase în pace. Dar citea în ochii lui de un grialbastru mistic, mai mult decât interes. O cuprinseră nişte senzaţii noi. Îngheţă. Nimeni n-o atinsese în felul în care o făcea bărbatul acesta, printr-o simplă privire. Avea efect asupra ei şi asta nu-i plăcea. Ştia cum îl cheamă. Randall Quinlan. Era înalt, aproape un metru nouăzeci – poate prea înalt, era lişitit – poate prea liniştit, vorbind din priviri, era tăcut – prea tăcut, uneori simţind asta ca pe o ameninţare.

Nu făcea risipă de energie sau de zâmbete, părea că deţine controlul perfect al emoţiilor lui.

Caprice înghiţi uşor în sec. Nu voia să-i arate slăbiciune.

Trebuia să reziste privirii lui iscoditoare. Zarva petrecerii se stinse. Lumea din jurul ei se risipi în câteva secunde, ca prin ceaţă, simţind fiecare respiraţie a lui, fiecare semnal care i-l transmitea din priviri, insinuându-se în sufletul ei, aşa cum pământul înghiţea picăturile de ploaie.

Parfumul lui exotic şi picant îi gâdilă nările. Căldura atingerii lui, pe care o simţise atunci când se cunoscuseră, îi rămăsese imprimată pe piele, ca o marcă. Primea de la el nişte semnale… primitive. Da, acesta era cuvântul. Primitive. Nevoi.

Dar ea nu era genul acela de femeie. Învăţase să-şi ascundă emoţiile, reacţiile, nevoile. Avea un comportament civilizat. Se autoeducase. Era o femeie de succes, cu un comportament social, cu o atitudine corectă şi cu stăpânire de sine. Îşi ridică bărbia, înfruntându-l. Atitudinea asta nu dădea niciodată greş.

Până azi. Şi simţi cum se umple de admiraţie. Majoritatea bărbaţilor cărora le arunca privirea aceea, se linişteau brusc.

Zidul pe care şi-l construise cu atâta răbdare şi grijă, în ani de zile, se dărâma. În faţa lui se simţea slabă şi neputincioasă. Păli uşor, în lumina difuză a restaurantului. Vocile şi râsetele începură să-i zgârie auzul. Îşi ridică din nou bărbia, în semn de sfidare. Şi în acel moment, bărbatul ridică încet

paharul, în cinstea ei.

Caprice îi răspunse, repetând gestul, uimită de uşurinţa cu care se înţeleseseră. Îl privi ducându-şi paharul de cristal la buze. Vinul rubiniu intră în căldura umedă a gurii lui misterioase. Savura lichidul cu o fineţe de amant. Era o imagine erotică. Degetele ei se strânseră involuntar pe pahar şi buzele i se uscară. Simţise înaintea ei dorinţa ascunsă care-i anima. Aşteptă să-l înfrunte din nou, tensionată, nervoasă, confuză. După un moment de tăcere, îl auzi:

— Un toast, spuse el tare, ridicând paharul, şi toate privirile se opriră asupra lui. Pentru Silke şi Killian, care au fost aşa de norocoşi să se găsească, într-o lume nebună, în care visele şi promisiunile sunt deşarte. Fie ca viitorul vostru să fie plin de bucurie şi speranţă.

Caprice se ridică în picioare, alături de restul familiei, cu ochii pe sora şi cumnatul ei, dar cu gândul la vorbele misteriosului Quin. Poezie şi cinism. O combinaţie ciudată, ca şi bărbatul care

le rostise. Silke şi Killian se ţineau de mână privindu-se îndrăgostiţi, arătând lumii fericirea lor. Dintotdeauna Silke fusese prima care dorise să-şi umple golul din viaţă, să fugă de singurătate.

Caprice ştia că ea nu era capabilă de aşa ceva. Îi trebuia prea mult curaj ca să se arunce cu capul înainte, în necunoscut. Nu-i plăcea să-şi asume riscuri. Trebuia să fie sigură de acea persoană, trebuia să creadă în ea, s-o cunoască bine. Emoţiile nu erau suficiente. Cunoscuse nebunia aceasta şi nu mai avea nevoie de ea. Se aşeză pe scaun, atentă să nu-l mai privească pe Quin. Indiferent de relaţia care era între el, sora şi cumnatul său, între ei doi nu putea fi niciuna.

*

* *

Quin rămase mai în spate, privind familia cum îşi lua la revedere de la tinerii căsătoriţi. Îl interesau reacţiile oamenilor. Mereu fusese intrigat de sentimente. Logica era previzibilă, perceptibilă şi se putea aplica aproape oricând.

Înţelegea felul în care gândeau oamenii. Dar felul în care simţeau, sau se îndrăgosteau, era o provocare. Emoţiile puteau insufla forţe supraomeneşti, sau slăbiciuni inexplicabile. Killian şi Silke, Lorraine şi Geoffrey găsiseră cheia fericirii, prin dragoste. Noelle şi Leora erau încă inocente.

Nu cunoscuseră emoţiile acestea.

La fel şi Caprice. Avea o privire verde, rece, analizând fiecare om cu o minte precisă, ca un briliant. Nu respira pic de emoţie sau îndoială. Dar nici nu părea să aibă acea plăcere de a trăi pe care o citise în ochii lui Silke. Nu părea temătoare, ca Noelle şi Leora. Femeia aceasta era de o logică perfectă şi de o frumuseţe îngerească. Avea părul strâns în coc, ceea ce denota supunere şi hainele o acopereau, ca un camuflaj. Ştia că este o pradă grea. Simţise asta. Ştia că trebuia să se lupte. Dar el deja se hotărâse.

Era convins că ea îşi va folosi tot arsenalul ca să se apere.

Dar el era un învingător. Îşi privi mâinile pline de cicatrice. Ştia prea bine ce însemna lupta adevărată. Nu se speria aşa uşor. Învăţase să lupte, şi la propriu şi la figurat.

Îşi întoarse privirile de la Caprice, urmărindu-i pe cei doi tineri proaspăt căsătoriţi, care împărţeau ultimele zâmbete şi sărutări înainte de a se urca în limuzină. În curând aveau să ajungă la aeroport, unde avionul său personal, urma să-i ducă pe insula lui, pentru o lună de miere. El nu mai avea unde să locuiască. Dar nu conta. Avea alte planuri. O privi din nou pe Caprice care se retrăsese din mulţime, părând groaznic de singură. Îşi iubea familia şi familia o iubea pe ea şi poate de aceea nu-i înţelegea reacţia. Acesta era încă un mister pe care voia să-l dezlege.

Caprice îl surprinse din nou privind-o. Dintr-odată păru că-şi pierde răbdarea. Ochii îi sclipiră de furie şi emoţii reprimate. Se încordă, gata să atace.

— Potoleşte-te, şuieră ea.

Îşi lăsă capul pe spate, ridicându-şi bărbia, privindu-l cu sfidare, stăpână sine.

— Ce vrei să spui? întrebă moale Quin.

— Te uiţi la mine de parcă ţi-aş aparţine.

— Citeşti bine oamenii.

— Recunoşti? întrebă ea tăioasă.

Simţi cum o cuprinde frica şi mâinia. Quin observă privirea ei şi rămase uimit.

— Nu obişnuiesc să mint, spuse el. Cel puţin pe tine, nu te voi minţi niciodată.

— Nici n-o să ai ocazia, replică ea dur.

Caprice regretă cuvintele, imediat cum le rosti. Se înfurie pe ea însăşi. Nu trebuia să se lase cuprinsă de emoţii.

Cunoştea preţul izbucnirilor temperamentale. Autocontrolul era arma ei secretă şi invincibilă.

Quin îi prinse încheietura fină a mâinii, simţindu-i pulsul fierbinte şi rapid.

— Nu face asta, spuse el pe un ton de comandă, scuturându-i uşor mâna.

— Ce să nu fac? şopti ea clipind confuză, neînţelegând ce voia bărbatul acela să zică.

De ce se simţea aşa? Cum putea să se simtă aşa? Nu-şi permitea luxul acela. Nu avea loc, în viaţa ei nesigură, de aşa ceva.

— Nu-ţi aminti asta. Nu-ţi face bine. Nu reuşeşti decât să strici fericirea acestor clipe.

Caprice încercă să dea înapoi, dar nu reuşi, realizând că era captivă.

— Dă-mi drumul, icni ea.

Quin privi în jos, slăbind strânsoarea, desprinzându-şi degetele de pe încheietura ei, rând pe rând.

Caprice îşi retrase repede mâna, ascunzând-o în buzunar, ignorând conştientă senzaţia pe care o resimţea pe pielea încheieturii. Dar nu putea ignora şi vorbele.

— Nu ştii ce vorbeşti.

Frica vie o măcina. Expresia lui se îmblânzi. Deşi nu ştia cauza, o putea înţelege.

— Ba da. Într-o zi, poate îţi voi spune de unde

ştiu. Dar nu acum. N-o să mă crezi.

Caprice se retrase doi paşi în spate.

— Pleacă.

— Ţi-aş putea da orice mi-ai cere, dar nu asta.

— Atunci, fă ce vrei.

Privi ochii plini de emoţii ai lui Caprice. Erau atâtea pe care ea nu le putea înţelege! Erau atâtea lucruri pe care trebuia să le înveţe! Se vedea clar că-şi cunoştea lecţia autocontrolului. Probabil că numai aşa supravieţuise.

— Te-am rănit fără să vreau, zise el observând rudele ei apropiindu-se. Vrei să plec?

— Nu ştiu ce vrei să spui. Din partea mea, poţi să faci ce vrei. Pleacă, sau rămâi, mi-e tot una, minţi ea.

— Curaj şi sfidare. Irezistibil, zâmbi el.

Pentru o secundă, Caprice îi simţi zâmbetul ca pe un cadou de nepreţuit. Dar familia ei se apropie şi ea uită repede totul. Quin rămase, vorbind cu tatăl ei, încântând-o pe mama ei şi

încercând să intre în lumea timidă a surorilor ei mai mici. O făcea curioasă. Apropierea era primul pas.

Apoi urma timpul. Şi erau atâtea întrebări! Dar curajul ei se scufundase. Decise. Quin era riscant. Acesta era singurul lucru pe care-l înţelesese din ziua aceea ciudată.

Capitolul 2

— De ce mă evіţi?

Caprice se întoarse brusc şi privi faţa impasibilă a lui Quin. Credea că scăpase de el.

— Nu te evit, replică ea scurt.

Quin scutură uşor din cap, interpretând fiecare schimbare a expresiei feţei ei.

— Nu ştiam că-ţi provoc teamă.

Caprice îşi îndreptă spatele şi rămase rigidă. De la înălţimea celor o sută optzeci de centimetri, se simţea pe lângă el mică şi feminină.

— Nu-mi provoci nimic, negă ea vehement.

Lumea începuse să plece. Fiind cavaler de onoare, Quin trebuia să rămână până pleca ultima persoană. Urmărind-o pe Caprice, observase că la un moment dat dispăruse la baie, pentru mai mult timp.

— Atunci de ce te fofilezi?

— Am fost la baie, răspunse ea acră. Nu mă fofilez, cum spui tu.

— Şi de ce ai stat patruzeci şi cinci de minute?

— Ce-ţi pasă ţie ce fac eu? Mă urmăreşti? Eşti cumva detectiv? contraatacă ea ironică. Mă faci să fiu nepoliticoasă.

Văd că te-ai coalizat imediat cu familia mea şi asta nu-mi convine. Bine?

Quin îi prinse încheietura mâinii, simţindu-i pulsul accelerându-se sub degetele lui. Îl privea cu o teamă nedisimulată. Reacţia ei îl duru.

— Ţi-am promis că nu te voi minţi. Dar văd că te deranjează, nu?

O privi, găsind în ochii ei mai multă sinceritate, decât în vorbe. Frica se transformase în furie.

— Crezii că ar trebui să mă simt flatată de faptul că consideri că îţi aparţin? Din ce secol vii?

Încercă din toate puterile să alunge teama şi emoţiile care puseseră stăpânire pe ea. Îi era clar că o plăcea cum arăta. Dar asta nu era suficient. Citea în ochii lui secrete ascunse, mistere

periculoase.

— Prin natura mea, sunt o persoană prevăzătoare, explică ea.

— Am remarcat.

Se concentră asupra ochilor ei frumoşi, întrebători. O dorea mult. Trebuia s-o aibă cu orice preţ. Trebuia să-şi folosească toate armele. Se ştia un maestru expert în logică, în analiza caracterelor. Nu avea cum să rateze.

Caprice îl studie şi ea, conştientă de strânsoarea degetelor lui. Voia să se elibereze, dar nu dorea să pară speriată. O cuprinse o emoţie ciudată. Niciun bărbat nu mai insistase vreodată, după ce ea îi tăiase avântul atât de categoric. Niciun bărbat n-o mai privise aşa de intens. O atrăgea, ca focul într-o iarnă geroasă. Dar ca şi focul, pentru ea putea fi distrugător. Nu intra în planurile ei.

— Bine, spuse Quin eliberând-o. Ia cina cu mine, te rog, spuse el politicos, luând-o prin surprindere.

Caprice se pregăti să refuze categoric, dar privindu-l şi analizând mai atentă vorbele lui, descoperi un semn de prietenie dezinteresată. Nu părea o provocare. Părea o dorinţă de cunoaştere, de înţelegere. Pericolul se spulberase.

— Nu cred…

— Îmi place familia ta, o întrerupse el zâmbindu-i cald.

Dar nu mă mai descurc cu Noelle. Deşi mi-a plăcut mult nunta, nu mai rezist. Ai milă de mine.

Îi luă mâna, forţând-o să-l ia de braţ, cu un gest masculin de modă veche irezistibil. Caprice simţi că nu mai poate da înapoi.

Quin încercă să se îndrepte spre ieşirea din restaurant, dar ea opuse rezistenţă. Quin se opri şi o privi cu ochi politicoşi, întrebători. Jenată de reacţia ei, îi zâmbi uşor, impersonal.

— Nu ştiam că surorile mele pot fi aşa de sociabile. Te-au deranjat?

Putea măcar să fie drăguţă. N-o costa nimic. La urma urmei, bărbatul acela nu-i făcuse nimic.

Dimpotrivă. Le pusese la dispoziţie surorii şi cumnatului ei avionul personal şi insula pe care locuia.

— Nu m-au deranjat deloc. Sunt timide, dar dacă ştii cum să le iei, nu mai scapi de ele, surâse Quin. Îţi promit că nu voi mai face nicio remarcă supărătoare. Repet invitaţia. Vrei să iei, totuşi, cina cu mine?

— Eşti ciudat, spuse ea evitând răspunsul.

— Nu. Mi-a plăcut ce am citit în ochii tăi. Am crezut că e reciproc. Mă scuzi. M-am înşelat. Accept asta. Am încheiat subiectul.

Caprice se trezi nemulţumită de vorbele lui. Ce se petrecea cu ea? Ar fi trebuit să se bucure.

— Sau nu mă placi deloc?

— Nu mi-eşti antipatic. Nu te cunosc deloc. De ce mi-ai fi?

Zâmbetul lui lumină restaurantul. Nu era de mirare că zâmbea aşa de rar.

— Bine, cedă Caprice. O cină şi atât.

Pe lâgă asta, şi ea voia să scape de atmosfera

de la nuntă.

*

* *

Caprice se privi în oglindă. Rochia pe care o alesese ca s-o poarte în seara aceea, era simplă dar elegantă, potrivită stilului ei de femeie de afaceri. Era verde închis şi nu atrăgea atenţia în mod deosebit. Îşi strânsese părul în coadă şi îşi pusese doar câteva bijuterii modeste.

— Ce banal! îşi spuse ea cu voce tare, privind rezultatul.

Dar suficient, pentru o cină cu Quin.

Se încălţă cu pantofii cu toc înalt care-i plăceau aşa de mult, dar pe care rareori îi purta, din cauza faptului că o înălţau cu un cap deasupra bărbaţilor din jurul ei.

Îşi verifica poşeta, când auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Ai venit mai devreme, spuse ea deschizând uşa.

Quin se uită la ceas.

Caprice scoase un mic strigăt de uimire, observându-i cicatricele.

— Doamne! Ce ţi s-a întâmplat? Ai avut un accident?

Quin era prea frumos ca să aibă asemenea mâini. Uimită.

Caprice atinse rănile vechi, cu delicateţe. Aproape că putea să simtă durerea pe care Quin o suferise în momentele acelea.

Quin îi studie carnaţia delicată, care contrasta cu pielea lui bronzată. Închis şi deschis. Lumină şi întuneric.

— Asta s-a întâmplat de mult, şopti el plăcut impresionat de grija ei, luându-i recunoscător mâna.

Caprice îl privi şi până să-i descifreze semnificaţiile privirii, Quin spuse:

— Îţi place să dansezi?

— Da, răspunse ea vag.

— Dar ghicitorile, îţi plac? întrebă el făcându-i loc să iasă din apartament.

— Mă iscodeşti în continuare, murmură ea, închizând uşa.

— Cum adică? întrebă el chemând liftul.

— Nu ştiu. Dar asta faci. Cred că eşti periculos, domnule Randall Quinlan.

— Pentru tine? întrebă el pe un ton amuzat.

— De ce aş considera un om, care vrea doar să luăm cina împreună, periculos?

— Tu ai spus asta. Eu am tras concluzia, în mod natural, spuse el deschizând uşa liftului şi făcându-i loc să intre.

— Nu văd nimic natural la tine.

Prea atentă la propriile ei reacţii, Caprice nu-i observă încordarea maxilarului. Văzând-o neatentă, Quin se relaxă, realizând că o spusese fără intenţie.

— Îţi faci prea multe probleme, C.R.

Caprice îl privi uimită. De unde ştia Quin de numele ei profesional?

— De ce mi-ai spus aşa?

Quin îi făcu loc în limuzină, lângă el.

— Am vorbit cu părinţii tăi, îţi aminteşti?

— Nici nu vreau să ştiu ce au mai zis, spuse ea cu o grimasă.

— Dar n-au zis nimic rău, te asigur.

— Înseamnă că nu ai vorbit cu ei, zise Caprice mirată.

— Dar ce, e aşa de grav?

Caprice se uită pe geamul fumuriu al limuzinei, privind luminile nopţii.

— Sunt sigură că Silke ţi-a spus că ne petrecem un an departe de casă.

Quin se aşeză mai comod, dispus să discute cu ea, la nevoie, toată noaptea.

— N-am avut timp să ne cunoaştem prea bine. Am fost ocupaţi cu altele, spuse el.

— Cu ce anume? întrebă ea aruncându-i o privire rapidă.

Killian îl informase că doar părinţii ei ştiau de afacerile necurate ale lui Silke.

— Cu logodna şi aranjamentele pentru nuntă.

— Te-aş crede, dacă aş şti că e vorba doar de

Silke. Ea obişnuieşte să facă totul cu viteza luminii. Killian e altfel.

— Nici nu ştii de câte lucruri e în stare un bărbat îndrăgostit.

— Vorbeşti din experienţă?

— Nu.

— Crezi în dragoste?

— Dar tu?

— Într-un fel, da. Cred în dragostea părintească, în dragostea copiilor pentru părinţi, în dragostea faţă de animale, în dragostea trupească.

— Dar nu crezi în dragostea care supravieţuieşte timpului şi spaţiului, minciunii sau adevărului, completă el, ca o concluzie.

Caprice nu-i răspunse. Privea pe geamul limuzinei, îngândurată, neatentă parcă.

Maşina opri la un stop şi Quin deschise rapid uşa.

— Hai să coborâm.

Caprice îl privi uimită, dar coborî.

— Doar o cină, şopti ea.

Ochii lui sclipiră ca două stele.

— Cum spui tu. Doar o cină.

*

* *

Quin se întinse între perne, oftând. Era trecut de douăsprezece noaptea, ora lui obişnuită de culcare. Viaţa lui era bine structurată şi desciplinată. Trecuse prin viaţă plin de forţă şi energie, datorită autocontrolului. Pentru el, toate aveau un sens, o logică. Nu luptase cu forţe nevăzute.

Cu Caprice era altceva. Simţea în ea o putere nemaiîntâlnită la nicio femeie. Şi îi transmitea nişte semnale necunoscute, pe care nu reuşea să le descifreze. Caprice deţinea o cheie de a cărei existenţă nici nu ştia.

Până şi Killian era conştient de asta. Îşi amintise că văzuse în ochii lui acest lucru, în noaptea în care Silke îi povestise despre sora ei adoptivă. Aceasta fusese ultima piesă din puzzle.

Forţele care-l învăţaseră valoarea răbdării şi disciplinei acţionau şi acum.

Se gândi la datorii. Îşi ridică mâinile pline de cicatrice, în întuneric. Îi aminteau de lucruri de care nu voia să mai ştie.

Profeţia se împlinea acum.

Capitolul 3

Caprice privi pe hubloul avionului, gândindu-se la ce lăsase în urmă. Quin. Nu putea uita nici numele şi nici bărbatul. Îi lăsase o impresie foarte puternică. Îi transmisese semnale pe care nu le înţelesese şi nici nu voia să le înţeleagă. De unde avea cicatricele acelea? Deşi petrecuseră o seară împreună, nu aflase nimic despre el. Sau aproape nimic. Avea o abilitate de a-şi schimba stările, exact sub ochii ei. De la un moment la altul îl simţea când prieten, când duşman. De la un moment la altul simţea că ştie mai multe lucruri decât ea, dându-i un sentiment de nelinişte, de teamă, sau îi insufla siguranţă şi calm. Tremură, fericită că scăpase. Quin nu avea de unde să ştie unde se află. Nu-i spusese nici măcar lui Silke unde plecase şi nu avusese timp să vorbească cu părinţii ei. Era în siguranţă. Trăia un sentiment ciudat, dar se simţea liniştită. Quin nu avea cum să ştie noua ei adresă.

— M-am transformat într-o fricoasă, îşi spuse ea cu voce tare, abia observând că avionul se pregătea să aterizeze în Houston.

Coborî alături de ceilalţi pasageri, aşteptându-şi nerăbdătoare bagajele, după care se îndreptă spre parcare, căutându-şi maşina. Timpul zbura pe nesimţite.

Călătoria dde la Atlanta până la Houston durase mai mult decât anticipase. Părăsi aeroportul, încadrându-se în traficul aglomerat. Houston era oraşul ei pentru următoarele unsprezece luni, două săptămâni şi patru zile. Era un iad. Nu pentru că nu i-ar fi plăcut, dar nu era casa ei cu adevărat. Părăsise Philadelphia şi toată viaţa ei liniştită. Şi pentru ce? Pentru un capriciu de-al mamei sale. Un an departe de casă. Puteau să fie şi cincizeci, tot acelaşi lucru era.

Până acum, viaţa ei fusese o luptă continuă. Şi acum, trebuia s-o ia de la început, aici, unde hotărâseră părinţii ei. Se simţea ca un peşte mic într-un ocean. Nu avea referinţe în muncă. Doar o

diplomă, care n-o deosebea cu nimic de ceilalţi candidaţi care tindeau să urce pe scara ascensiunii profesionale. Se dusese la nenumărate interviuri, aşteptase, blestemase şi iar aşteptase. Nu. Nu. Nu. Frustrarea o sufoca. Cei câţiva dolari cu care venise se împuţinau rapid.

Faptul că închiriase un apartament prost şi ieftin la marginea oraşului, n-o ajuta cu nimic.

Caprice parcă în faţa blocului în care stătea, râzând amar.

Bine măcar că avea mobilă. Şi asta datorită magazinelor de mâna a doua. Deschise uşa apartamentului ei minuscul şi se trânti pe un scaun vechi. Îşi scoase pantofii şi oftă obosită.

Nu era chiar aşa de rău. Deşi avea mobilă puţină, măcar era confortabilă. Se uită la ceas. Într-o oră trebuia să se ducă la muncă. Se întrebă ce ar spune părinţii ei dacă ar afla unde lucrează fiica lor afaceristă.

— Mamă, tată, lucrez într-o speluncă pe nume Billy.

Singurul lucru bun este că nu au program de topless.

Decorul este oribil. Ospătăriţele prezintă mai mult interes pentru clientelă decât de băuturile alcoolice pe care le comandă. Dar bacşişul e bun şi mănânc regulat. În zilele libere, alerg de la un interviu la altul. Asta vă aşteptaţi de la mine? Credeţi că nu-mi amintesc ce înseamnă noţiunea de sărac? Credeţi că nu ştiu cum e să-ţi fie foame şi să tragi de fiecare bănuţ?

Se ridică şi se duse în baia ei micuţă. Gândul la ce lăsase în urmă nu rezolva nimic, la fel ca şi această conversaţie cu ea însăşi. În mod ciudat, înţelesese ce încercau părinţii ei să facă, şi asta mulţumită lui Silke. Zâmbi, gândindu-se la sora ei. Cine crezuse că Silke era mai mult decât o fată iubitoare de petreceri, aşa cum lăsase impresia? Tocmai ea, care o iubea aşa de mult, nu observase puterea surorii ei. N-o crezuse capabilă de altceva. Ea era mult mai fricoasă. Nici măcar nu avea o viaţă personală. Era o laşă. Asta era! Quin.

Numele îi reveni în minte. Nu, ăsta nu era un răspuns la problemele ei.

Îşi puse blugii ei obişnuiţi şi un tricou, pregătindu-se să plece la bar. Lucra nouă ore, pentru un dolar şi ceva bacşiş.

Uneori stârnea invidie, din cauza bacşişului bun pe care-l primea. Colegii încercaseră să-i facă greutăţi la început, dar în cele din urmă o lăsaseră în pace. Trebuia să se lupte singură cu clienţii insistenţi. Dar asta nu era ceva permanent.

Va găsi o slujbă care să se potrivească cu pregătirea şi educaţia ei. Până atunci trebuia să rabde, să restrângă cheltuielile şi să meargă la interviuri.

*

* *

Quin privi cu satisfacţie camera de hotel. Măcar avea mobilă, nu ca apartamentul lui Killian. Îşi desfăcu bagajele.

Deşi avea serviciu de cameră special pentru asta, prefera să-şi rânduiască singur garderoba.

Avea anumite lucruri de care doar el trebuia să aibă grijă. Scăpa greu de vechile obiceiuri.

Oricum, călătorise mult şi era obişnuit cu despachetatul.

Când termină, se duse în camera de zi şi dădu un telefon.

Într-o oră aranjă nişte afaceri, vorbi cu omul lui de încredere, îi contactă pe Killian şi pe Silke şi o căută pe Caprice.

Închise în cele din urmă telefonul, satisfăcut că aflase o adresă şi un număr de telefon. Îl surprinse constatarea.

Slujba lui Caprice nu avea nimic de-a face cu ceea ce crezuse el că se ocupă, atunci când o cunoscuse. I se păruse hotărâtă să se remarce în lumea afacerilor.

Pe el îl interesau banii doar în sensul de a face ceva cu ei.

Deţinea un cont frumos, dar nu era un căutător de aur.

Banii pentru el nu însemnau neapărat putere.

La fel ca şi succesul. Nu ţinea să marcheze. Era mai degrabă interesat de autodepăşire. Specializat într-un domeniu în care puţin îndrăzneau să se aventureze, îşi risca viaţa şi se baza doar pe propriile-i puteri. Angajamentul pe care şi-l lua pentru o anumită cauză era esenţial. El şi Caprice aveau multe în comun, deşi aveau ocupaţii diferite.

Se uită la adresa din faţa lui, plănuind următoarea mişcare. Îi părea rău că o supărase şi o dezorientase.

Stângăcia cu care o abordase, î nu-i stătea în fire. În continuare, trebuia să se concentreze pe logică şi analiză. Începea prin a căuta cheia motivaţiilor ei. După aceea, îşi putea da seama sub ce aspect reuşea s-o cucerească.

Ghicitoarea îi profeţise corect. De patru ani, uitase să mai spere, dar ştia că există. „O soră, dar n-o soră adevărată, o războinică luptătoare cu întunericul, care îmblânzeşte balaurul şi bea din cupa vieţii”.

Îşi căutase multă vreme „războinica”. Dar n-o găsise. Ea venise singură, pe neaşteptate. Caprice. Fusese sincer cu ea, aşa cum nu mai fusese cu nimeni. El ştia că adevărul, în mâinile duşmanului, este ca o sabie invincibilă. Dar ea îi răspunsese cu teamă. La un moment dat, chiar se îndoise că ea ar fi aceea şi se deghizase. Dar nu trebuia să mai greşească. Ea era cu siguranţă. Şi merita să-i dea totul.

*

* *

Caprice îşi întinse muşchii. O dureau spatele şi toate oasele. Zgomotul din bar era mai mare ca de obicei. Clienţii cu care se obişnuise înainte să plece, se schimbaseră într-o săptămână, cât lipsise. Deja avea câteva vânătăi de la nişte clienţi pe care nu reuşise să-i evite. Îşi pierduse antrenamentul.

— Te simţi bine, dragă? o întrebă Belle, sprijinindu-se de bar, lângă ea.

— Da, mulţumesc, spuse ea uimită de grija

sinceră a colegei sale mai în vârstă, pe care abia o remarcase.

— Mă bucur că ai ajutat-o pe Rose. Bubba ar fi concediat-o, dacă nu te-ai fi oferit tu, să-i ţii locul.

— Îşi întreţine singură copilul, explică ea, întrebându-se ce o determinase să intervină pentru o colegă cu care nici măcar nu schimbase vreodată o impresie.

— Ţi-a spus ea asta?

— Nu. Te-am auzit pe tine vorbind.

Belle o privi cu respect pe Caprice, întrebându-se ce căuta fiinţa aceea printre ele. Toţi ştiau că locul ei nu era acolo. Dar se obişnuiseră. Îşi făcea munca bine şi nu fura bacşişul nimănui.

— Poate ne-am înşelat. Cred că şi eu aş fi făcut acelaşi lucru. Credeam că o să fii o povară, că va trebui să te ajutăm noi. Ce vrei? Aşa e lumea! Slujba asta e un rahat, dar e tot ce ştim să facem.

— În locul vostru aş fi reacţionat la fel.

Belle se lumină.

— Da? Nu ne porţi pică?

— Nu.

— Atunci, mâine, după program, te rog să vii cu noi la o pizza.

Caprice o privi uimită. Nu avea nimic în comun cu femeile acestea şi nici nu voia să se amestece cu ele, dar nu putea refuza o invitaţie aşa de prietenoasă.

— Bine.

Belle aruncă o privire prin bar şi se încruntă. O apucă pe Caprice de braţ, înainte ca ea să plece.

— Îl vezi pe tipul de acolo? Ăla, care s-a aşezat adineauri în sectorul tău.

Caprice îl reperă. Era masiv şi avea o barbă crescută în dezordine. Părea fioros.

— Ce-i cu el?

— Fii atentă. Dacă îi cade ceva pe jos, nu te apleca, indiferent ce-ţi zice. E foarte nesimţit.

— Mă descurc, spuse Caprice privind-o

recunoscătoare.

— E vărul lui Bubba şi se crede foarte şmecher. Ştie că eşti nouă.

Caprice îl privi cu o ură nedisimulată. Hărţuirea sexuală şi umilinrea o înnebuneau. Erau nişte arme bărbăteşti josnice. Dar la cei treizeci de ani ai ei, era capabilă să le facă faţă, cu orice preţ. N-o interesa dacă Bubba o concedia. Abia aştepta să plece de acolo, fără să se mai uite înapoi.

— Ai grijă ce faci, spuse Belle. Bubba te va da afară, dacă nu te porţi cum trebuie cu văr-su. Mai bine lasă-mă pe mine să-l servesc. Mie n-o să-mi facă nimic. Mă cunoaşte.

— Nu, nu, spuse Caprice pornită. E clientul meu, problema mea.

— Ba nu-i al tău, dragă. Ar fi trebuit să fie al lui Rose şi ea e cea mai bună prietenă a mea.

— De câte ori a lovit-o pe Rose? întrebă ea gândindu-se la fata aceea firavă.

— Nu ştiu, spuse Belle privind în altă parte.

Caprice se hotărî. Avea nevoie de slujbă, dar deja asta era prea mult.

— Atunci, cum am spus, este clientul meu.

Caprice îşi îndreptă spatele, gata să-l înfrunte pe animalul acela, cu toată înălţimea ei. Dar costumul format dintr-o fustiţă minusculă şi o bluză decoltată n-o avantaja. O făcea vulnerabilă. Era mai mult goală. Şi Bubba nu le lăsa să-şi prindă părul, aşa că toată coama ei blondă îi ajungea până la tivul fustei, dându-i un aer melancolic, romantic.

— Nu-l înfuria, Caprice, spuse Belle neliniştită. Indiferent ce face, nu te apleca!

Caprice abia o mai auzi. Era concentrată asupra bărbatului acela care terorizase toate chelneriţele. Ea trebuia să pună capăt umilirilor lui misogine.

*

* *

Quin privi cu îndoială firma localului, care sclipea în noapte oribil şi lipsit de gust, în

portocaliu, roşu şi roz. „Biy”.

Atâta se mai putea citea din „Billy”. Din interior răzbătea o muzică stridentă.

— Cred că mă înşel, îşi spuse el cu voce tare. Caprice nu poate munci într-o bombă ca asta.

Coborî din Mercedesul închiriat, gândindu-se că va fi norocos dacă-l va înapoia întreg.

Nu avea cum să se înşele. Nu puteau fi două Caprice St. James care să se mute tocmai săptămâna aceea în Houston.

Vecina ei de apartament o descrisese exact. Trânti portiera şi traversă strada în fugă, intrând în local. Fumul gros de ţigară, îl înconjură imediat, făcându-l să se înece.

— Uite ce e, fetiţo. Din cauza ta l-am scăpat, tu să mi-l ridici.

Vocea spartă îi atrase atenţia spre colţul încăperii. Ea era!

Caprice. Părul acela superb nu putea fi decât al ei. Ce păr avea! se întrebase de multe ori cum îi stătea cu el lăsat liber.

Se apropie de masa la care bărbatul acela imens o încolţise pe Caprice. Îl cuprinse o furie nestăvilită văzându-i mâna murdară, de bădăran, în jurul taliei ei fine. Nu mai pierdu timpul. Împinse mulţimea de oameni, care se adunase ca la spectacol în jurul lor şi din doi paşi o prinse pe Caprice şi se aşeză în faţa ei, ca un scut. Atacatorul scoase un urlet de taur furios.

— Nu te băga!

— Fac ce vreau, răspunse Quin gata să atace, provocându-l.

Vreau să ştiu ce ţi-a făcut doamna, de te porţi ca un măgar!

N-ai pic de respect?

— Asta nu e doamnă. Niciuna de-aici nu e doamnă.

Quin explodă.

— Ai de gând să-ţi ceri scuze şi să te cari de aici, sau vrei să te ajut eu un pic?

— Nu vreau să mă bat cu tine. N-ai tu treabă cu asta, spuse el arătând spre Caprice.

— În primul rând, după cum am mai spus, nu e „asta”, ci este „doamna” şi în al doilea rând, este cu mine.

Înainte să mai spună ceva, Bubba apăru în mijlocul lor.

Probabil aflase că era rost de bătaie şi voia să aplaneze conflictul.

— Ce se petrece aici? spuse el abia trăgându-şi răsuflarea.

— Animalul ăsta îţi hărţuieşte una dintre angajate, spuse Quin. Are impresia că se află într-un bordel.

Bubba încercă să-şi îndrepte spatele, să se mai înalţe puţin, pe lângă Quin. Dar era inutil.

— Nu te-am mai văzut pe aici.

Quin nu se deranjă să-i răspundă. Se întoarse spre Caprice ca să vadă cum se simte şi în acel moment, agresorul atacă. Sau cel puţin încercă, pentru că lovitura nu-l atinse pe Quin. Cu o viteză de reacţie surprinzătoare, apucă mâna brutei şi i-o întoarse la spate, punându-l la pământ, după care

îi aplică la rândul lui un pumn bine plasat. Îl ţinu câteva secunde imobilizat sub genunchiul lui şi îl privi pe Bubba.

— Ai noroc că nu ţi-am devastat localul, deşi meritai.

Bubba înghiţi greu, se îndepărtă doi paşi înapoi şi o privi pe Caprice, care stătea perplexă.

— Eşti concediată.

— Nu, greşeşti. Îşi dă demisia, spuse Quin, eliberându-l pe atacator.

Se îndreptă spre Caprice şi o luă uşor de mână.

— Astea sunt hainele tale?

— Nu. Ale mele sunt în spate, spuse Caprice regăsindu-şi controlul.

— Schimbă-te. Te aştept.

Cercul de oameni se rupse, făcându-i loc lui Caprice să treacă.

Belle o aştepta în spate.

— Mi-a spus să te păzesc până termini, zise ea, mângâind-o uşor pe umăr. Ai făcut bine, dragă.

Cred că vărul lui Bubba nu ne va mai supăra multă vreme. Spune-i prietenului tău că-i mulţumim.

Caprice aprobă tăcută. Prietenul ei? Nici măcar ea nu ştia ce să-l considere. Adevărat, îi era recunoscătoare. Dar prima ei reacţie, când îl văzuse, fusese una de furie.

Capitolul 4

— Aş vrea să-mi spui ceva, zise Caprice după cinci minute de mers în tăcere. Nu-mi place tensiunea asta. Quin o privi. Adoptase o poziţie defensivă, întoarsă cu faţa spre el şi cu spatele la uşă.

— Ce vrei să spun?

Caprice îl privi uimită. Avea o voce aşa de calmă, de parcă ar fi vorbit despre vreme.

— Aştept măcar o predică, spuse ea ruşinată că o găsise lucrând în acel local, ca o femeie de rând, fapt care nu corespundea cu poziţia ei socială.

— N-am niciun drept.

— Şi nu mă întrebi chiar nimic?

— Ai peste douăzeci şi unu de ani, eşti majoră, vaccinată. Faptul că lucrezi într-o speluncă este alegerea ta.

Înseamnă că asta îţi doreşti. Lui Caprice nu-i plăcea atitudinea lui.

— Nu. Nu vreau să muncesc aici. Nu-mi doresc asta. Dar e tot ce am reuşit să găsesc.

— Înţeleg competiţia. Dar sunt surprins. Cu experienţa ta de la corporaţia St. James, ai fi putut să găseşti mai mult, spuse Quin parcând maşina în faţa blocului ei.

Caprice uitase de maşina ei şi rămase surprinsă când o văzu în parcare.

— Cum a ajuns maşina mea aici?

— Am rugat o colegă de-a ta să ţi-o aducă.

— De ce?

— Nu vreau să mai ai de-a face cu localul ăla. Şi în afară de asta, n-am chef de poliţie.

— Cred că n-am apucat să-ţi mulţumesc pentru că m-ai salvat. Dacă nu apăreai tu, Bubba ar fi stat deoparte şi ar fi privit cum mă aruncă vărul lui pe geam.

— Probabil, spuse Quin, bătând-o uşor pe umăr.

Caprice îl privi atent. Nimic din ochii lui nu indica vreun semn de furie, dar simţea asta în

atmosferă. Vocea lui era blândă şi joasă. Ascundea ceva.

— Nu este nevoie să mă mai conduci. De aici, mă pot descurca şi singură.

— Ai mâncat azi ceva? spuse el urmând-o pe scări, spre apartamentul ei şi ignorându-i sugestia.

— Nu.

— Cât timp îţi ia ca să te schimbi?

— Nu este nevoie să mă hrăneşti.

— Dar vreau, spuse el luându-i cheile din mână şi deschizând uşa în locul ei.

Intrară în apartament şi Quin începu să studieze decorul. Se vedea clar că mobila era de la mâna a doua.

Avea doar un singur telefon, dar nici nu-i trebuiau mai multe. Apartamentul era foarte mic. O privi întrebător, cu sprâncenele ridicate.

— Te pricepi să vorbeşti din priviri, spuse ea. Ştiu. Am un apartament mic, dar îmi ajunge.

— Mie mi se pare perfect.

Caprice clipi uimită.

— Ai acţionat sub impulsul momentului, când ai închiriat apartamentul ăsta, sunt convins. La fel ca în seara asta, cu bădăranul acela. Te-ai răzbunat.

— Ai dreptate, spuse ea încântată. Dar eşti prea direct.

Pentru prima dată de când o cunoştea, Quin văzu speranţa în ochii ei.

— Sunt mai bune minciunile?

— Nu, spuse ea punându-şi poşeta pe masă, dar le fac faţă mai uşor.

Îl privi, observând cât de uşor îşi schimba expresiile ochilor.

— Mă derutezi, spuse ea, după un moment de tăcere.

— Ştiu.

— Cred că faci asta special.

Quin tăcu.

— Nu negi?

— Este doar o părere.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— E tot ce-ţi pot oferi.

Se încruntă, aşteptând un răspuns mai consistent, temându-se în acelaşi timp de ceea ce ar fi putut să afle.

— Hai. Du-te şi schimbă-te.

Quin o privi îndepărtându-se şi mintea lui începu să lucreze la viteză maximă. Atacatorul acela primitiv nici nu ştia cât de mult îl ajutase. Frica lui Caprice faţă de el se transformase în încredere şi recunoştinţă. Acum se simţea mai în siguranţă cu el, decât cu oricare alt bărabt. Era momentul să acţioneze, dar cu multă precauţie. Nu trebuia să piardă ceea ce câştigase pe neaşteptate şi atât de greu. Lupta în sine nu fusese dificilă. Dimpotrivă. Era ceva foarte obişnuit pentru el.

Animalul acela se dovedise mai slab decât părea. Ştia din experienţă că aparenţele puteau să înşele. Dar niciodată nu putea să se bazeze pe asta. Imaginile trecutului, amintirile începură să-l

hăituiască. Erau balaurii, fantomele întunecate, demonii care nu-i dădeau pace.

Auzi apa de la duş. Pentru o clipă se lăsă pradă imaginaţiei, lăsând viitorul pe care-l aşteptase atâta, să nască.

Caprice sub duş. Curbe moi, umede, piele fină, roz, baloane de săpun. Ochii ei strălucitori, dilataţi de dorinţă.

Căldura şi parfumul ei de femeie înconjurându-l, gata de a i se dărui. Numai lui. Şi numai el ştia cum. Era un amant experimentat. Ei şi doar ei, i-ar fi putut da în dar tot ce acumulase. I-ar fi depus ca pe o ofrandă toate acestea la picioare, picioarele războinicei lui. Ştia că profeţiile nu mint.

*

* *

Caprice se îmbrăca rapid, conştientă de prezenţa lui Quin în camera alăturată. Iniţial dorise să scape de el.

Când apăruse în seara aceasta, pe

neaşteptate, luându-i apărarea, la început se înfuriase, dar apoi realizase cât de bucuroasă era. Dacă nu intervenea el, cine ştie unde ar fiajuns acum! îl înfruntase pe Bubba, pe vărul lui şi toată mulţimea. Era eroul ei. Nici nu observase intenţia vărului lui Bubba, decât atunci când îl văzuse pe Quin parându-i lovitura. Părea un adevărat profesionist. Se apărase agil, lovind curat şi bine ţintit. Simţise exact momentul în care vărul lui Bubba se pregătise să-l atace. Lovise cu precizie şi cu o forţă bine cântărită, care nu putea fi dobândită decât în urma unei experienţe. Nimeni nu îndrăznise să-l înfrunte după aceea. Fusese de ajuns să se uite la cei adunaţi în jurul lor, că aceştia îi şi făcuseră loc să treacă.

Nu ridicase vocea, nu folosise cuvinte grele, nu gesticulase inutil. Îşi folosise doar magnetismul ochilor. Şi funcţionase perfect, cu efect. Iniţial citise în privirile lui un duşman. În seara aceea, acţionase ca un prieten. Teama care o alungase din Atlanta i se părea acum prostească. Era o

reacţie normală, având în vedere evenimentele prin care trecuse.

Îşi puse o rochie neagră, frumoasă, pe care o adora. De data asta nu mai lua cina cu un necunoscut periculos.

Încălţă pantofii cu tocuri înalte, fericită că-i poate purta alături de Quin. Era hotărâtă să afle cât mai multe despre el.

— Sunt gata, spuse ea intrând în camera de zi şi găsindu-l privind pe geam, spre parcare.

Quin se întoarse, abia observând corpul ei superb, la care visase mai devreme. Îl interesau ochii ei, expresia lor.

Rămase surprins. Constată cu bucurie că teama din ei dispăruse complet, făcând loc unui anume interes.

— Îţi place friptura? întrebă el apropiindu-se şi luând-o de mână.

— Da, cu multe ciupercuţe, spuse ea zâmbind, acceptându-i strânsoarea.

— Mă bucur, atunci, îi zâmbi el în semn de

răspuns.

Îi plăcea surâsul lui. Era ca o invitaţie la relaxare.

— Hai să mergem, spuse ea. Având în vedere că sunt şomeră, ar fi bine să iau o ultimă cină serioasă.

— Nu pari prea supărată că ţi-ai pierdut slujba, spuse el închizând uşa în locul ei.

— Nu. Mi-am dat seama că nu sunt suficient de tare pentru o asemenea muncă.

— Aşa cum erai mai de mult?

Încercă să şi-o imagineze chelneriţă, dar nu reuşi. Dacă n-ar fi văzut-o azi, nici nu i-ar fi trecut prin cap că ar putea fi vreodată.

— Vorbeşti de parcă nu ai şti nimic despre mine, zâmbi ea.

— Ştiu doar că eşti adoptată.

De fapt ar fi putut afla de la Killian şi numărul de la sutien, dacă ar fi vrut, dar nu-i plăcea să investigheze, să scormonească în viaţa privată a oamenilor. Prefera să afle singur.

— Sunt surprinsă că Silke nu ţi-a spus nimic. De multă vreme viaţa mea nu mai reprezintă un secret.

În lupta ei de a ajunge cât mai sus, Caprice pierduse nevoia de a se simţi protejată de un bărbat. Şi cei care încercaseră ulterior să i-o insufle, o făcuseră cu brutalitate sau stângăcie, nereuşind decât s-o piardă definitiv. Quin era altfel. Protecţia lui era naturală, venită din căldură sufletească şi lipsită de interes. O făcea să se simtă specială. Se simţea bine în compania lui. Impresia iniţială pe care şi-o formase despre el aproape că o dăduse uitării.

Oare îşi găsise bărbatul visurilor?

— Silke nu a avut timp să-mi vorbească prea mult despre tine, spuse el, aşezându-se la volan. Ţi-am mai spus că a fost ocupată cu aranjamentele de nuntă.

— Dar nu mi-ai spus ce căutai tu în Atlanta.

— Călătoresc mult. S-a întâmplat să fiu omul potrivit, la locul potrivit.

— Şi cum de ai ajuns să te ocupi de aranjamentele pentru nuntă?

— Killian şi Silke erau ocupaţi cu slujbele lor, cu analizele medicale, cu vânzarea apartamentelor, mă rog. Eu aveam mai mult timp la dispoziţie, aşa că m-am oferit să-i ajut.

— Bine, asta te acoperă pe tine, dar nu şi pe Killian. El ce căuta în Atlanta? Eu nu l-am cunoscut până la nuntă.

Ştiu că făcea afaceri cu tata de ani de zile. Mi-e greu să cred că-şi căuta o slujbă.

— Ajuta un prieten.

— Într-o afacere nerezolvată?

— Parţial.

— Văd că nu reuşesc să scot prea multe de la tine.

— Întreabă-l pe Killian, dacă vrei să afli mai multe.

— Eşti discret.

— Şi ţi se pare neobişnuit?

— Vin dintr-o lume în care totul are un preţ şi

nu ţinem secrete, mai ales între prieteni.

— Aşa este peste tot. Aproape peste tot. Ideea este să ştii în cine poţi să ai încredere.

— Vocea experienţei, comentă ea automat.

— Mda, spuse el parcând în spatele restaurantului şi întorcându-se spre ea. Chiar te interesează persoana mea, sau faci conversaţie?

Caprice îl privi debusolată.

— Eşti foarte direct.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Cum te aştepţi să răspund la o asemenea întrebare?

— Cu sinceritate, ca şi mine.

— Înseamnă că trebuie să fiu mai dură cu tine şi nu sunt în stare acum de aşa ceva.

— Fugi în continuare?

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ba ştii prea bine, spuse el pe un ton plin de avertismente. Chiar vrei să ne jucăm? Să ştii că mă pricep la asta mai bine decât tine. Credeam că vrei sinceritate.

— Nu mă cunoşti.

— Nu? spuse el apucând-o uşor de umeri. Ştiu că eşti deşteaptă. În multe sensuri. Ştiu că vrei să ai picioarele bine înfipte în pământ. Ştiu că nu-ţi asumi niciun fel de riscuri. Şi ştiu că eşti aici dintr-un motiv foarte clar. Faci un lucru cu totul diferit de ceea ce erai obişnuită. Ştiu că nu-ţi place că locuieşti aici. Şi mai ştiu că ai un teperament exploziv. Şi îţi pierzi uşor controlul. Ştiu că îţi iubeşti familia, deşi nu este cu adevărat a ta. Şi mai ştiu că mă vrei, dar mai degrabă ţi-ai tăia limba decât să recunoşti asta.

Capice înlemni. O citise perfect. Se simţea vulnerabilă, dezbrăcată.

— Opreşte-te, şopti ea îndepărtându-i mâinile de pe umeri. Vorbeşti de drepturi şi acuma mi le furi? Îţi foloseşti forţa ca să mă dobori? Ce ţi-am făcut? Am crezut în tine.

— Ai crezut? Sau doar ai încercat puţin marea cu degetul, ca să vezi în ce ape te arunci? întrebă el fulgerând-o cu o privire copleşitoare.

— Ce vrei de la mine? spuse ea cu vocea întretăiată, privindu-şi imaginea reflectată în temniţa pupilelor lui dilatate.

— Ţi-am mai spus că ţi-aş da orice, dar nu-mi cere să te las în pace. Îţi aminteşti?

— Da...

— O să-ţi răspund, dar spune-mi în ce fel. În loc să-ţi spun adevărul, preferi să ne jucăm?

Toată viaţa, Caprice preţuise adevărul. Fusese minţită de prea multe ori de mama ei, de tatăli ei şi unchii adoptivi. Îşi ceruse dreptul de a-şi face singură destinul.

Houston fusese ultima dorinţă a altora, la care se supusese. Quin avea dreptate. Venise în seara asta cu gândul să încerce apele. Nu voia să-şi asume responsabilităţi.

— Adevărul, şopti ea cu mâinile pe ale lui.

Quin citi în ochii ei frica şi curajul, amestecate în proporţii egale. Războinica lui se îmbărbăta.

— Te doresc enorm, spuse el, văzând-o

pregătită.

— Şi...

— Destul pentru seara asta. Nu mă forţa să-ţi dau răspunsuri pe care nu eşti pregătită să le auzi.

O trase uşor spre el, dându-i timp să se opună, dacă ar fi dorit.

Caprice capitulă, dornică să afle dacă asta era ceea ce-şi dorea. Nici ea nu ştia. Dar găsi în braţele lui siguranţa la care tânjea.

O strângea tandru şi cu fiecare respiraţie, simţea cum dorinţa creştea în el, cum aşteptarea părea prea lungă şi răbdarea prea greu de suportat.

— Mulţumesc, spuse Quin.

— Pentru ce? întrebă ea şocată, îndepărtându-se de el.

O mângâie delicat, urmărind curba fină a feţei.

— Pentru că nu mi-ai cerut să mă joc cu tine. Dacă aş fi făcut asta, te-aş fi rănit şi pe tine şi pe mine.

Pentru prima oară, Caprice citi în ochii lui vulnerabilitatea. Ştia că se afla pe un tărâm necunoscut de nicio femeie, înaintea ei. Îl mângâie, simţind cum i se umple inima de emoţii necunoscute.

— În ce fel?

— Cu fiecare minciună, te îndepărtezi mai mult de celălalt.

— Şi ai fi fost în stare să te joci, dacă ţi-aş fi cerut?

Îi luă mâna, sărutându-i încheietura, ca o promisiune.

— Da. Ţi-am mai spus. Ţi-aş da orice mi-ai cere.

Înainte ca ea să mai poată întreba ceva, Quin o sărută încet, pecetluindu-i vorbele pe buze. Caprice îl primi fără proteste, relaxându-se în braţele lui. Îi încercui timidă gâtul cu mâinile şi îl trase uşor mai aproape. Avea un gust unic, de bărbat, exotic, sălbatic. Când limba lui îi atinse buzele, gemu încet, simţind cum dorinţa din ea îi

depăşeşte puterile. Mâinile lui o mângâiară languros pe spate, atingându-i nişte nervi misterioşi ai dragostei, care o făcură să se arcuiască, umplută de o energie stranie, mistuitoare.

— Quin, respiră ea greu, deschizându-şi pleoapele care păreau de plumb. Te rog…

— Nu a sosit încă timpul, spuse el privind-o atent, urmărindu-i fiecare reacţie. Trebuie mai întâi să necunoaştem mai bine.

Caprice îşi înfipse degetele în părul lui, aşteptându-i sărutările cu o dorinţă vecină cu nebunia.

— Mi-ajunge cât cunosc.

Quin îşi plimbă provocator degetele pe pielea ei goală, acolo unde materialul rochiei se termina şi spuse:

— Nu este de ajuns. Abia atunci când ţie nu-ţi va mai fi frică să mă întrebi nimic şi mie nu-mi mai va fi frică să-ţi răspund, vom ajunge să ne cunoaştem cu adevărat şi nimic nu ne va sta în

cale.

Capitolul 5

Caprice îl privi în întuneric, aşa de aproape, încât îi auzi bătăile inimii.

— Eşti sigur?

— Tu nu eşti?

— Nu.

O îndepărtă uşor, privind-o drept în suflet.

— Vrei să vii cu mine?

Caprice privi spre restaurant.

— Da. N-am altă şansă.

Quin îi zâmbi aşa cum numai el ştia s-o facă, se dădu jos din maşină, ajutând-o şi pe ea să coboare şi îi spuse:

— Atunci vino cu mine şi vom vorbi despre trecut şi prezent.

— Nu vom vorbi şi despre viitor?

Quin îi oferi braţul.

— În seara asta nu.

Seara se desfăşură aşa cum promisese Quin. Caprice se trezi povestindu-i amintiri din perioada

copilăriei şi dinainte de adopţie. Nu se feri în niciun fel de el. Quin o ascultă atent, plin de grijă şi compasiune, punându-i întrebări, zâmbindu-i, încurajând-o, făcând-o să se simtă în siguranţă.

— Acum vreau să-mi povesteşti şi tu despre tine, spuse ea la desert.

— Povestea vieţii mele seamănă foarte mult cu a ta. Tatăl meu a murit când avem doar doi ani. Pe mama mea n-am cunoscut-o niciodată. Ştii, eu sunt pe jumătate american şi pe jumătate ţigan.

— Serios?

Quin aşteptă întrebările obişnuite, care veneau de obicei când mărturisea unei persoane originea lui. Caprice îi prinse imediat reacţia. Simţea că începe să-l cunoască.

— Nu cunosc multe despre viaţa ţiganilor, se scuză ea.

Dar Quin, oricum avea de gând să-i povestească.

— Nu mai suntem aşa de mulţi ca înainte. Se pare că suntem pe cale de dispariţie. M-am născut

în Europa, în munţi, la graniţa dintre două ţări, care acum nu mai există.

Tatăl meu a fost acela care m-a moşit, la fel ca şi pe sora mea.

— Ai o soră geamănă?

— Nu. Ea s-a născut un an mai târziu, în primăvară. Dar moartea ne-a răpit-o într-o noapte geroasă de iarnă.

Caprice tresări. Felul poetic în care o spusese o zgudui mai tare decât dacă i-ar fi spus-o direct.

— Câţi ani avea?

— Doisprezece.

— De ce a murit? Din cauza unui accident?

— Nu, moartea ei nu a fost un accident.

— O crimă? întrebă ea încet, nescăpându-i durerea şi furia din ochii lui.

Nu era pregătit să-i răspundă la întrebarea asta. Luă o înghiţitură de coniac şi continuă:

— Trăim în şatră. Suntem nomazi. Pentru noi nu există graniţe. Ţiganii au nevoie de libertate şi de spaţii deschise, ca de aer. Pune în lanţuri un

ţigan şi va muri de dor.

Caprice descoperi o altă latură a personalităţii lui Quin.

Avea suflet de poet, ochi cinici şi vorbe realiste. Iar amintirile înunecate se potriveau cu ale ei. Pentru prima oară simţi că ei doi aveau ceva în comun.

— Vorbeşti de parcă ai fi trăit experienţa asta. Simt că ai cunoscut greutatea lanţurilor.

— Ai dreptate. Am cunoscut-o, spuse el cu o sinceritate dezarmantă.

— Spune-mi, îl încurajă ea.

— Ţara în care trăiam atunci, era condusă de forţe militare. În ochii lor eu am comis o crimă. Am fost întemniţat departe de familia mea mare, pe care ulterior, n-am mai revăzut-o niciodată.

— Dar ce crimă ai comis?

O privi cu atenţie. Trăise toată viaţa asumându-şi riscuri.

Dar ea era altfel. Avea nevoie de siguranţă, protecţie, pe care el nu i-o putea da niciodată cu

adevărat.

— L-am omorât pe cel care a furat viaţa surorii mele.

Caprice îl privi şocată, dar găsi în ochii lui împăcare cu el însuşi. Ştia că o făcuse din dragoste. Ştia că era capabil de asta, când îl văzuse luându-i apărarea în bar.

— Dar aveai doar treisprezece ani.

Quin oftă încet. O dorea pe Caprice din ce în ce mai tare, dar ştia că nu i se putea oferi, înainte ca ea să cunoască perfect persoana cu care avea de-a face.

— În lumea mea, eram deja bărbat.

— Te-au prins imediat, nu-i aşa?

— Da. Şi m-au întemniţat.

— Ai evadat?

— Nu. Mi s-a oferit libertatea, în schimbul unui preţ.

— Ce preţ? întrebă Caprice cu răsuflarea tăiată.

— Bărbatul pe care l-am ucis era soldat. Felul

în care-l omorâsem a stârnit admiraţie în rândul superiorilor. Mi-au propus să mă antrenez cu grupul lor şi în schimb, să renunţe la acuzaţii.

— Şi ai acceptat?

— Ţiganilor nu le pasă de politică. Ucigaşul era mort şi eu îmi doream libertatea. Târgul mi s-a părut corect.

Caprice îi înţelegea alegerea. Şi ea fusese nevoită să aleagă de câteva ori.

— Şi atunci ai devenit un fel de vânător?

— Da, spuse el făcând semn chelnerului să le dea nota de plată.

— Şi asta faci şi acum?

— Nu.

— Şi atunci cu ce te ocupi?

— Rezolv puzzle-uri.

— Cum adică? Ce fel de puzzle-uri?

Quin înmână chelnerului cartea de credit.

— Istorie veche scrisă în limbi ciudate, de oameni cu obiceiuri de mult uitate.

— Au legătură cu problemele

guvernamentale? întrebă Caprice nedumerită.

— Uneori, spuse el evaziv. Dar acum, computerele lucrează mai bine în domeniile acestea. Te aşteptai la ceva mai picant, din partea unui fost soldat ţigan?

— Deja nu mă mai aştept la nimic din partea ta. Văd că mă înşel de fiecare dată.

— Îţi place confortul şi siguranţa, dar nu obişnuieşti să oferi şi tu asta, constată el, fără supărare.

— Am nevoie de confort şi siguranţă. N-am spus că-mi plac. Ani în şir m-am trezit flămândă, mereu nesigură că voi mai avea unde să pun capul. Aveam mereu datorii. Credeam că voi uita toate astea atunci când m-au adoptat Lorraine şi Geoffrey. Dar nu a fost aşa. N-am reuşit să scap de caracterul meu materialist. Mi-a intrat în sânge. Ţin la lucruri mai mult poate decât la oameni. Presupun că nu sunt o fiinţă prea bună. Sunt dificilă.

— Îţi doreşti aşa de mult să fii mai bună?

întrebă el nelăsând-o să-i vadă durerea din priviri.

— Mai bună sau nu, surâse ea amar, important e că mi-ar plăcea să fiu mândră de sistemele mele de valori, să fiu mai altruistă, să nu mă preocupe atâta banii.

— Şi ce te împiedică să fii aşa? o provocă el. Lasă trecutul. Uită-l.

Caprice intră în maşină şi îi spuse oftând:

— Da, de parcă aş avea o baghetă magică! Mama mea ar face mătănii spre Mecca până la sfârşitul vieţii, dacă aş reuşi asta. Tu eşti alt gen de om, Randall Quinlan. Eşti curajos, puternic, îţi asumi riscuri…

Quin îi luă mâna şi începu s-o mângâie, fără pasiune sau dorinţă, ci pur şi simplu din compasiune şi înţelegere.

— Cred că te subestimezi. Poţi face orice, dacă îţi doreşti şi crezi că e posibil.

— În afaceri, probabil că da. Dar în viaţa personală, mă îndoiesc.

— Îndoiala e mai bună decât refuzul total,

spuse el sărutându-i mâinile.

Aveau un miros înnebunitor, dar încercă să se concentreze mai mult asupra problemelor ei sufleteşti.

— Ai crezut că nu e posibil. De fapt, ai fugit de adevăratele tale posibilităţi, spuse el, şi nemairezistând o luă în braţe, strâns. În ciuda hainelor pe care le purtau îşi simţeau şoldul lângă şold, coapsa lângă coapsă, pieptul lângă piept. Îşi respirau unul altuia mirosul cald al trupurilor dornice.

— Eşti aşa de frumoasă şi te doresc atât de mult. Te-aş săruta întruna.

Caprice simţea o satisfacţie nemaicunoscută, auzindu-l vorbind aşa. În braţele lui se simţea cu adevărat femeie. Îi puse degetul uşor, pe buze şi îi şopti:

— Şşş… Vorbeşti prea mult.

— Dacă n-aş vorbi aşa de mult, am risca să fim arestaţi pentru atentat la pudoare.

Caprice îşi strânse degetele pe pieptul lui, îşi

închise ochii şi se înălţă spre el, căutându-i gura. Quin trebuia să se controleze, nu-şi permitea să se lase pradă dorinţelor trupeşti.

Dar pentru a se controla pe sine, mai întâi trebuia s-o controleze pe ea.

— Nu ne putem face de cap aici, spuse el apucând-o uşor de bărbie.

Pasiunea din ochii ei se regăsea în sufletul lui.

— Chiar vrei să fii a mea în noaptea asta? Crezi aşa de mult în mine?

— Speram să nu mă întrebi asta. Ar fi fost mai uşor dacă s-ar fi întâmplat pur şi simplu.

— Nu e chiar aşa de uşor. Suntem doi oameni dificili. Nu vreau să vii la mine, mânată de dorinţă carnală. Deşi te doresc enorm, nu-ţi vreau doar trupul.

— Iubeşte-mă pentru mintea mea, încercă ea să glumească.

— Nu te juca, spuse el brusc înfuriat.

— Trebuie, nu vezi?

— Nu, nu văd. Tot ce văd este că fugi din nou.

— Te doresc. Nu fug de asta.

— Nu, e clar că nu fugi de asta, spuse el îndepărtând-o.

Deci, până la urmă, alegi jocul. Testul unei adevărate relaţii, râse el sarcastic. „Dacă e bun la pat, poate ne vom cunoaşte mai bine, sau poate nu”. Astea sunt regulile, nu? Un armăsar pentru o doamnă.

Caprice îngheţă cu bărbia ridicată, gata de atac. Ştia şi ea să lupte.

— Ar trebui să-ţi ceri scuze. Eu nu sunt genul acela de femeie. Nu mă culc cu bărbaţi la întâmplare, doar pentru că par promiţători la pat.

— Atunci răspunde-mi la întrebare, pară el, convins că ea era luptătoarea lui.

— Dacă te accept ca armăsar? Nu. Dacă vreau să-mi petrec noaptea cu tine? Da. Dacă îmi voi petrece noaptea cu tine?

Peste cadavrul tău.

Quin o privi simţind intensitatea emoţiilor ei.

Luptătoare? Nu. Conducătoare de oşti? Da. Furia lui se topi.

Şi mai zicea că e laşă! Începea să creadă că femeia asta nu cunoştea noţiunea cuvântului. Începu să râdă din ce în ce mai tare.

— Cadavrul meu nu-ţi va mai fi de niciun folos, luptătoarea mea mică, spuse el luând-o în braţe.

Caprice se luptă puţin, încă supărată şi furioasă.

— Lua-te-ar naiba! Lasă-mă în pace.

Mâna lui Quin coborî pe spatele ei, în punctul acela.

— Să nu îndrăzneşti, ameninţă ea.

Încercă să se lupte, dar mâna lui expertă începu să se plimbe languros, topindu-i împotrivirea. Era ca o pisică mângâiată de stăpân. Torcea. Pasiunea se înălţă victorioasă deasupra furiei.

— Lua-te-ar naiba, gemu ea cu buzele captive

în sărutarea lui dulce.

— Să mă ia naiba, dacă zici tu, dar mai întâi te voi lua eu pe tine.

*

* *

Caprice privi pe fereastră, în gol. Trecuseră patru ore, dar vorbele lui Quin îi rămăseseră întipărite proaspăt în memorie, pline de promisiuni, le fel ca atingerile lui.

— Lua-l-ar naiba! înjură ea cu voce tare, începând să se plimbe neliniştită, prin micul apartament, ca o leoaică în cuşcă. Mai întâi mă va lua el pe mine?! Ha! S-o creadă el!

Trebuia să recunoască adevărul. Trezise în ea o pasiune de care nu se credea capabilă. Se despărţise de ea în pragul uşii, oferindu-i un sărut plin de promisiuni. Dacă ar mai fi rămas mult împreună, cu siguranţă ea ar fi fost prima cea care l-ar fi luat, poate înaintea lui. Ar fi vrut să creadă că era vorba doar de sex. Dar bărbatul acela îi capta toată atenţia.

Îşi puse înfrigurată mâinile în jurul taliei. Simţea cum îi arde pielea. Ochii ei verzi străluceau, privind numărul de telefon de la hotelul la care era cazat Quin. „Următoarea mişcare e a ta”, îi spusese el înainte de a se despărţi. Şapte numere, o singură alegere. Întrebarea era când? Când se întâmplaseră toate acestea? Când se predase în faţa acestui bărbat întunecat, care vorbea despre moarte poetic şi cinic, în acelaşi timp, care o atinsese şi stârnise în ea o dorinţă atât de insuportabilă?

În seara asta. Nevoia era aproape dureroasă. Mâine. Frica îi îngheţa orice mişcare. Săptămâna viitoare. Singurătatea o copleşea. Şapte cifre, pentru şapte zile de singurătate. Puse mâna pe telefon. Receptorul era rece, dorinţa era fierbinte.

O cifră, două, trei…

Suna. O dată, de două ori…

— Quinlan, răspunse el scurt.

Degetele lui Caprice se încordară pe receptor. Tăcere.

Cuvintele îngheţaseră.

— Caprice? întrebă el blând.

Caprice înghiţi cu greutate, blestemându-şi lipsa de control.

— Da. Vreau să vin la tine în seara asta. Dacă mă mai vrei.

— Cine te-a îndemnat să suni? Trupul sau sufletul?

Caprice închise ochii neputincioasă.

— Vrei totul, nu?

— Am nevoie, o corectă el. Aşa cum ai tu nevoie de confort şi siguranţă.

Un răspuns simplu. Un bărbat complicat.

— Trupul meu te doreşte.

Quin oftă zgomotos.

— Şi sufletul meu, la fel. Nu ştiu de ce. Nici măcar nu vreau să aflu.

Caprice simţi cum i se umezeau ochii. Nu plângea uşor.

Dar în seara asta…

— Vin să te iau.

— Nu trebuie, dacă…

— Vreau, spuse el închizând uşor, fără să-şi ia la revedere.

Caprice rămase cu receptorul în mână multă vreme.

Pentru prima oară, după multă vreme, se simţea eliberată, uşoară, fericită. Nu ştia cât va dura sentimentul acela, dar trebuia să profite de fiecare clipă. Într-un târziu, închise.

Capitolul 6

Uşa se închise cu o pocnitură. Caprice tresări. Conştientizarea lucrurilor pe care urma să le facă îi dădea fluturaşi în stomac.

— Sunt un pic stresată, spuse ea. Nu mă aşteptam să reacţionez aşa.

Quin se apropie, dar n-o atinse. Ştia ce voia de la ea. Putea s-o copleşească cu pasiunea lui, dar n-o făcu. O respecta prea mult, ca să folosească asemenea şiretlicuri.

— Te-ai răzgândit?

Caprice îl privi, citind în ochii lui dorinţa nedisimulată.

Cu toate astea, îi dădea şansa să se retragă, dacă ar fi dorit.

— Nu, spuse ea umezindu-şi buzele. Te doresc.

Quin se apropie de ea zâmbind.

— Mă întreb dacă mă doreşti la fel de mult cum te doresc eu!

Îi luă obrajii fierbinţi în palmele lui, sărutându-i ochii.

— Închide ochii, spuse el.

— De ce? întrebă ea supunându-se.

— Pentru că-ţi voi dezvălui nişte secrete.

Începu să-i maseze uşor capul, fruntea tensionată, simţind cum se relaxează sub degetele lui.

Căldura şi mirosul lui exotic o înconjurau. Cu ochii închişi, intră într-o lume a tandreţei, pe care n-o cunoscuse niciodată. Mâinile lui pricepute făceau minuni. Simţea cum toate tensiunile acumulate se risipesc, făcând loc unei relaxări revigorante. Îi masa umeri, braţele, spatele…

— Quin.

O sărută.

— Şşş…

O ridică în braţe cu o uşurinţă uimitoare. Caprice simţea cum pluteşte. Parcă ar fi fost drogată. Îi simţi buzele tandre atingându-i uşor gâtul. Caprice îşi lăsă, capul pe spate. Era prinsă

în lanţurile dragostei. Întunericul se adânci. Uşor, Quin o depuse pe pat, ca pe un trofeu.

O privi, memorând imaginea. Stătea întinsă pe spate, cu părul auriu răsfirat pe aşternuturile fine, respirând uşor întretăiat şi cel mai important lucru, părea relaxată, eliberată de frică. Se aplecă asupra ei şi luându-i gleznele în mâini şi, îi dădu jos, rând pe rând, pantofii.

Carice oftă fericită. Încă o dată pielea ei ardea sub atingerea lui. Pierdu noţiunea timpului şi hainele zburară de pe ea rând pe rând, până ce trupul ei rămase gol sub ochii lui.

Mângâierile lui deveniră mai pasionate. O atingea aşa cum creatorul îşi mângâia opera. Dar ea era vie şi vibra sub palmele lui. Caprice descoperi o altă latură a caracterului lui. Quin nu era nerăbdător s-o posede. Voia s-o cunoască, s-o descopere, stârnindu-i în acelaşi timp o dorinţă cutremurătoare.

— Quin, spuse ea cu o voce schimbată.

— Încă nu, spuse el sărutând-o cu buze

umede.

— Te rog… suspină ea încercând să deschidă ochii, dar nereuşind.

Quin îi luă sânii în cupele palmelor. Era prima lui atingere cu adevărat sexuală. Trupul ei răspunse dureros, instantaneu. Ea era gata. Quin o eliberă puţin, desfăcându-şi nasturii cămăşii. Părul de pe pieptul lui era des şi negru. Dar ea nu-l văzu. Se aplecă peste ea, lipindu-şi pieptul de sânii ei.

Plăcerea era mai adâncă, mai profundă şi mai dulce decât îşi imaginase.

Caprice îl cuprise cu braţele, trăgându-l mai aproape.

— Dă jos tot, suspină ea.

Quin râse uşor.

— Tot, repetă ea, zâmbind.

Trupul ei se arcui brusc, în momentul în care Quin o atinse sub buric, acolo unde o fâşie fină de păr blond cârlionţat abia o acoperea. Intră, umplând lumea întunecată a feminităţii ei. O

mângâie uşor, masând din ce în ce mai repede şi mai energic. Şi deodată, întunericul se transformă într-o explozie de artificii.

— Quin! strigă Caprice în delir.

Zbura cu o viteză ameţitoare, cu răsuflarea tăiată, prin univers, şi flăcările pasiunii o urmau. Mâinile ei se încleştară pe pieptul lui Quin, singurul punct de sprijin. Atinse soarele, şi arsă de dorinţă împlinită, simţi cum se eliberează.

Încet, încet, începu să respire regulat şi întunericul, liniştea şi pacea reveniră. Focul se stinsese.

Quin se aplecă şi o sărută. Caprice stătea liniştită, strâns alăturată de el. Era aşa de vulnerabilă. Putea să-i facă orice, dacă i-ar fi cerut. I s-ar fi supus orbeşte. Oferindu-i mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată, Caprice i se dădea necon diţionat. Dar Quin nu voia să ia. Nu putea să ia. Niciodată.

O acoperi cu un cearşaf, ferind-o de răcoarea din cameră, ştiind că simţurile ei erau pe moment

adormite. Era aşa de sensibilă. Căldura şi frigul o cuprindeau imediat. La fel ca durerea şi plăcerea.

O strânse în braţe şi îi şopti:

— Stai liniştită. Totul e în regulă.

— E în regulă, repetă ea în şoaptă, ca un copil ascultător.

Siguranţă era principala ei preocupare, chiar şi în momentele de extaz.

Quin se băgă în aşternut, lângă ea. Îi îndepărtă delicat firele lungi de păr blond de pe faţa ei udă. O sărută delicat şi apoi din ce în ce mai puternic, până când buzele ei se deschiseră, primindu-i limba. Şi în acel moment, uşor, dar dintr-o singură mişcare, se uni cu ea.

Căldura umedă îl înconjură, dându-i sentimentul de acasă.

Caprice deschise pentru prima oară ochii dilataţi de plăcere.

— În sfârşit! respiră ea greu. Mă simt plină.

— Eşti sigură, războinica mea curajoasă? întrebă el ridicându-şi coapsele, crescând ritmul.

Caprice oftă de plăcere înconjurându-l cu picioarele, sperând să nu-l piardă.

— Ce bine…

— Curând va fi mai bine.

— Mai bine nu se poate.

Quin zâmbi şi ochii lui sclipiră cu o dorinţă sălbatică.

Caprice îşi înfipse unghiile în carnea lui lăsând dâre adânci.

Quin accepta fiecare zgârietură ca pe o ofranadă eliberatoare, intrând şi ieşind încet, într-un ritm studiat, privindu-i faţa, ascultând limbajul trupului ei, dându-i tot şi mai mult decât atât. Mişcările lui se accelerară, ritmul deveni alert, puternic.

— Eşti a mea! strigă el răguşit, dându-i totul.

Erau unul. Un trup, un gând, o senzaţie, un suflet.

Caprice rămase atârnată de el, cu capul lipit de inima lui.

Încet, el îşi eliberă strânsoarea, lăsându-se

pe cearşafurile reci.

— Eşti magic, murmură ea dorind să vadă dacă mai trăia.

Eşti de o magie uluitoare.

Genele ei păreau de plumb. Închise ochii, neaşteptând răspuns.

Quin o luă în braţe strâns.

— Am fost catalogat în multe feluri de către femei. Dar niciodată magic. Sunt un bărbat cu o dorinţă pe care numai tu o poţi potoli.

*

* *

Caprice se trezi prima. Simţi greutatea braţului care o ţinea şi căldura trupului de lângă ea. Zâmbi uşor, deschizând ochii către o nouă zi. Întoarse capul privindu-l pe Quin, care dormea lângă ea. Îi studie chipul, fericită că-l poate admira în voie, cu garda jos. Chiar aşa relaxat cum era, Quin părea foarte puternic. Pielea lui închisă contrasta cu a ei. Pe gât, lângă gulerul cămăşii, avea o zgârietură proaspătă. Întinse mână s-o

atingă.

— Nu-i nimic, murmură el, prinzându-i degetele. E singura care… nu mă doare.

— Dar… Îmi pare rău… Eu ţi-am făcut asta?

— Asta… da. Dar restul… Să-mi vezi spatele…

O spunea cu resemnare. Sunase ca şi cum i-ar fi fost frică să nu-l părăsească. Suferise aşa mult din cauza femeilor? Din cauza oamenilor? Poetul din el ar fi putut fi rănit, dar cinicul şi realistul? Logica nu funcţiona. Se aplecă uşor asupra lui şi îi sărută cea mai adâncă cicatrice. Quin se încordă, dar o lăsă să se îndrepte spre următoarea, apoi spre alta şi aşa mai departe, nelăsând niciun semn nesărutat.

Nicio femeie nu-l atisese în felul acela. Simţise căldura buzelor ei vindecându-i rănile, deşi acestea nu dispăruseră de pe pielea lui. Sărutările ei nu aveau nimic de-a face cu pasiunea. Veneau din inimă.

Caprice îi simţi trupul relaxat. Ştia că poate

câştiga războiul acesta doar prin tandreţe.

— Noaptea trecută m-ai purtat pe un tărâm necunoscut.

Puteai să-mi ceri orice şi ţi-aş fi oferit. Am avut încredere totală în tine.

Quin o privi cu ochi trişti.

— Văd suferinţă în ochii tăi, spuse Caprice, ca o constatare.

— Nici nu ştii cât de greu a fost.

— Nu exagerezi niciodată. Dacă tu spui că a fost greu, atunci a fost.

Se apleca şi îl sărută uşor, dar Quin nu reacţionă.

— Te rog…

— Ai spus asta şi astă-noapte.

— Şi o să mai spun. Închide ochii.

— De ce?

— Pentru că te rog.

— De ce? Ca să te ascunzi?

— Nu. Ca tu să te ascunzi. Toţi avem nevoie de asta, uneori. Întunericul este potrivit atunci

când vrei să împărtăşeşti ceva. Tu ai împărtăşit ceva cu mine astă-noapte. Acum e rândul meu.

O privi încercând să ghicească secretele pe care le scăpase în nevoia de a o face a lui. De unde ştia ea cât suferise?

Cicatricele nu făceau decât să-i amintească prin ce trecuse.

Sufletul lui era mai rănit. Voia să aibă încredere în ea.

Trecuse atât de multă vreme de când nu mai crezuse în cineva… Închise ochii.

— Mulţumesc, şopti Caprice.

Îi desfăcu cămaşa pe care n-o dăduse jos de seara trecută, privind îngrozită trupul iubit, mutilat. Nu se putea descrie în cuvinte suferinţa prin care trecuse. Lacrimile începură să-i curgă de-a lungul obrajilor, ca o ofrandă adusă durerii prin care trecuse trupul şi sufletul lui Quin.

Lacrimi fierbinţi. Quin le simţea picurând pe cicatricele lui, aşa cum odată îşi simţise sângele. Lacrimi vindecătoare.

Armele războinicei lui curajoase. Răni adânci. Balaurii care nu-i dădeau pace.

Se întoarse spre ea, luând-o în braţe, ca pe un scut. Părul ei îi mângâia faţa. Cu fiecare lacrimă, cu fiecare suspin alunga câte un demon.

În cele din urmă se opri. Îl privi cu ochi roşii de plâns.

Era aşa de frumoasă!

— Vino cu mine. Uită anul promis.

Nevoia lui era puternică, dar n-o învingea pe a ei.

Când îl întâlnise, fusese pustiită. Când o atinsese, o umpluse de viaţă şi dragoste. Când îi zâmbise, crezuse pentru prima oară în vise. Dar făcuse promisiuni unor oameni care o salvaseră atunci când pentru ea nu mai exista prezent şi viitor.

— Nu pot. Mama avea dreptate. Ea m-a salvat şi trebuie să-i arăt recunoştinţa mea. E drept, doar ai fost acela care mi-ai oferit viaţa.

— Îţi pot da mai mult decât atât.

— Accept, dar numai aici. Poţi să stai cu mine, dacă vrei.

Quin trebuia să-i dea timpul necesar. Îşi întâlnise sufletul pereche şi nu voia să-l piardă.

— Nu-mi place unde stai. Lasă-mă să găsesc un apartament mai bun.

Caprice zâmbi.

— Ai fi în stare să-ţi calci cuvântul dat?

— Nu. Dar nu te aştepta să-mi placă propunerea ta.

Caprice izbucni în râs. Nu ştia că era aşa uşor iritabil. În dimineaţa aceasta, autocontrolul lui era slab. Oare din cauza ei şi a celor împărtăşite? Spera că da. Oricum, simţea că poate schimba multe.

— Vom face mai multe ca astă-noapte? întrebă ea provocator.

— Daaa, zâmbi el diavolesc. Vom îmblânzi scorpia.

— Şi vreau să mă mai înveţi câteva secrete.

— Cum ar fi asta? întrebă el atingând-o în

locuri ascunse.

— Aşa… oftă ea cutremurată de dorinţă.

Cu fiecare atingere, stârnea un nou foc. Caprice închise ochii savurând senzaţiile. Nimic nu se asemăna cu ceea ce trăise noaptea trecută. Experienţele erau noi şi totuşi aceleaşi. Se împreunară, străbătând împreună timpul şi spaţiul, urmăriţi de acelaşi foc, pe care nu-l puteau controla sau opri.

Capitolul 7

— De ce nu mă laşi te ajut să-ţi găseşti o slujbă? întrebă Quin iritat, privind-o pe Caprice, care studia atentă ziarul de dimineaţă.

De patru zile luau micul dejun împreună, împărţind dimineţile în acelaşi fel. Caprice trimisese zeci de C.V.-uri, fusese la interviuri şi degeaba. Nu obţinuse nimic.

— Am mai discutat subiectul ăsta. Nu. Am hotărât să fac asta, nu mai dau înapoi. Silke a reuşit. Nu văd de ce n-aş reuşi şi eu.

— Pe Silke a ajutat-o Killian.

Caprice puse ziarul deoparte.

— Poftim? Ce vrei să spui? Nu te cred. Silke nu m-ar trişa în felul ăsta.

— Dar nici n-a ştiut că a fost ajutată.

— Şi cum a ajutat-o? Din câte ştiu, pe vremea aceea nu se cunoşteau.

Quin se ridică şi se duse la aragazul minuscul, ca să-şi mai toarne nişte cafea. Killian

nu-i povestise totul despre asocierea lui cu St. James. Îi dăduse informaţii strict în interesul de a-i salva viaţa lui Silke. Golurile le umpluse singur, prin deducţii. Ajunsese la concluzia că erau mari şanse ca prietenul lui să fi fost angajat de St. James şi pentru a le supraveghea pe cele două fete şi pentru a le ajuta să răzbată în lume.

— Ei? întrebă Caprice nelăsându-se uşor.

— Ştiu că nu s-au cunoscut înainte. I-a vorbit despre ea prietenului său, Spike Douglas, proprietarul companiei Douglas Plastics. Ştiu că a căpătat o slujbă în care nu avea niciun pic de experienţă. Poate am înţeles greşit.

Lui Caprice îi scăpa ceva.

— Şi?

— Şi nimic.

— Killian venise în Atlanta pentru Silke?

— Cred.

— De ce? N-are sens…

— Dar bărbatul care te urmăreşte zilnic, are sens?

— Poftim? De unde ştii?

— L-am văzut eu.

— Şi?

— Poartă la el o armă şi are permis de conducere obţinut în Pennsylvania.

Pe Caprice n-o deranja faptul că o urmărise Quin. O uimea nevoia părinţilor ei de a-i angaja un bodyguard.

— Crezi că lucrează pentru Killian?

— E posibil, spuse el surprins de faptul că pe Caprice n-o deranjase să afle că o urmărise. E posibil că ai tăi să fi angajat nişte bodyguarzi care să aibă grijă de tine şi de sora ta.

— Dar ideea era să ne descurcăm singure, protestă ea.

— Tu şi Silke v-aţi descurcat. Probabil că Noelle şi Leola se vor descurca şi ele.

— Dar ai spus că Silke a fost ajutată.

— Da. Dar chiar şi în numele prieteniei sau prin cine ştie ce obligaţii, niciun afacerist nu ţine un angajat prost.

Mai ales când este vorba de filiale noi. Silke şi-a făcut bine treaba. De aceea, te rog să mă laşi să trag nişte sfori ca să treci şi tu mai uşor peste interviuri şi proceduri. Altfel n-o să ajungi prea repede să-ţi găseşti ceva mai bun decât o slujbă ca la Billy.

— Nu!

— La naiba! Eşti tare încăpăţânată.

— Dacă ai de gând să-ţi pierzi cumpătul, fă-o în altă parte. O să vă arăt la toţi că o să mă descurc, fără ajutor. Apropo. De ce m-ai urmărit?

— Eşti cea mai încăpăţânată şi temperamentală femeie pe care am văzut-o vreodată. N-am făcut-o pentru că te-aş fi considerat incapabilă să ai grijă singură de tine. Pur şi simplu am fost obişnuit să nu scap din ochi persoanele pe care le iubesc.

— Nu se vede că mă iubeşti, după felul în care mă caracterizezi.

— Bine, mă simt prost pentru ce am făcut, dar m-aş simţi şi mai prost dacă ai sfârşi să te

angajezi într-un bar gen Billy, spuse el, şi se ridică luând-o în braţe prin surprindere.

— Ce faci? întrebă ea râzând.

Văzând expresia ochilor lui, îi pieri zâmbetul.

— Te avertizez. N-am de gând să stau şi să privesc cum te distrugi. Ţi-am promis sinceritate. Dar nu ţi-am zis că voi sta deoparte. O să te ajut şi o să te protejez. Mi-am câştigat dreptul ăsta, atunci când mi-ai oferit trupul, spuse el printre dinţi, strângându-i sânii.

Caprice tremură de dorinţă, alături de el. Se simţea vulnerabilă şi puternică, în acelaşi timp.

— N-am mai avut un bărbat care să mă protejeze, până acum. Mă faci să mă simt dependentă.

— Nu vreau să te fac să te simţi slabă. Dimpotrivă. Vreau să te întăresc.

Îl privi adânc, ştiind că făcuse multe compromisuri.

Acum era rândul ei. Nu voia să rişte să rupă încrederea fragilă dintre ei, care tocmai se clădea.

— Bine. Trage ce sfori vrei tu. Dar numai atâta cât să-mi faci intrarea. Nimic mai mult. Dacă am aflat că ai intervenit şi cu altceva, o să te fac să-ţi doreşti să nu mă fi întâlnit, zâmbi ea.

Quin îi sărută rând pe rând degetele şi spuse:

— Te cred.

Acum, că ajunseseră la o înţelegere, îşi permiteau să glumească.

— Dar nu voi renunţa la apartament, mai spuse ea. Asta ca să nu crezi că am capitulat definitiv.

— Mi-am dat seama, spuse el ridicând-o în braţe.

— Ce faci? ţipă ea disperată, simţind cum zboară prin aer, drept pe umărul lui.

— Te duc în pat.

— Poftim? Pune-mă jos, imediat. Nu-ţi permiii…

Nu mai apucă să sfârşească propoziţia, că se trezi aterizând cu faţa pe saltea.

— Nu te pune cu mine, ameninţă el râzând,

aşezându-se peste ea, atent să n-o strivească. Nu sunt obişnuit să cedez uşor. Sunt o natură posesivă.

— Nu mă poţi înlănţui în pat.

— Nu pot? întrebă el începând s-o gâdile.

— Aaa!!! Poţi, poţi! Lasă-mă! Îmi doresc să muncesc cot la cot, alături de tine, spuse ea devenind serioasă. Să ştii că n-am mai spus asta nici unui bărbat.

— Speram să mi-o spui mie, zise el, găsind în ochii ei adevărul.

— Îmi pare bine că îţi pasă, spuse ea desfăcându-i un nasture de la cămaşă. Ai dreptate, nu trebuie să trec prin corvoada interviurilor. Mi-a ajuns. Dar nu mă deranjează nici dacă ai de gând să ne petrecem ziua în pat.

— Bine. Dar mai întâi lasă-mă să dau nişte telefoane.

— Asta o să te coste.

— Ce anume?

— Un prânz. Într-un restaurant scump. Aş

mânca un… homar.

Quin se strâmbă.

— Să fii mulţumită dacă o să-ţi iau o friptură…

— Bine. Dar aştept mai întâi nişte rezultate, spuse ea sărutându-l şi strecurându-se cu o agilitate de felină printre picioarele lui.

Quin o privi admirativ. Femeia asta nu înceta să-l uimească. În fiecare moment, descoperea aspecte interesante ale personalităţii ei. Îl ţinea în tensiune, cu garda sus. Nu-l lăsa să se odihnească nicio clipă.

— Vreau să-mi spui de unde ştii tu cui să te adresezi, din moment ce mi-ai spus că nu cunoşti oraşul aşa de bine, spuse a absentă, îndreptându-se spre oglindă ca să-şi aranjeze părul.

Quin se relaxă atunci când observă că ea nu realizase ce uşă deschisese – o uşă în spatele căreia era mai multă minciună decât adevăr.

— Sunt o mulţime de corporaţii aici. Îi cunosc pe cei care le conduc.

Caprice se pieptăna. Imaginea era de o senzualitate aparte. De obicei, Quin nu era interesat de misterele femeilor, pentru că le cunoştea. Dar Caprice era altfel.

Tot ce făcea ea avea valoare. Simţea nevoia s-o privească pur şi simplu, făcând lucruri comune, cum ar fi pieptănatul.

Caprice îi zâmbi prin oglinda aburită.

— Vrei să spui că ai pile.

— Un fel de.

Caprice realiză că secţionaseră viaţa ei în toate direcţiile. Nu putea spune acelaţi lucru despre Quin.

Aflase numai istoria de la suprafaţă. Simţea că existau anumite dedesubturi misterioase.

— Cum se face că un om care rezolvă puzzle-uri, are de-a face cu oameni cu influenţă?

— Ţi-am spus că înainte de asta m-am ocupat cu altceva.

— Ţi-ai clădit atunci o bază puternică? întrebă ea încercând să-şi amintescă amănunte

importante în legătură cu ce-i povestise.

Quin minţise în viaţă, fără să clipească şi fără să-i pară rău. Dar cu Caprice era altfel. Avea o sălbiciune în faţa ei.

N-o putea minţi privind-o în ochi.

— Poţi s-o iei şi aşa.

— Ce-mi ascunzi? Încerca s-o încuie şi asta o durea.

Quin nu voia s-o mintă, aşa că-i spusese adevărul parţial. Ştia că într-o zi îi va povesti totul. Luă carnetul cu numere de telefon şi începu să-l răsfoiască.

— Nici tu nu mi-ai spus chiar totul despre trecutul tău, se apără el.

— Ţi-am zis cele mai importante lucruri, replică ea.

Se aşeză, privindu-l cum vorbea la telefon cu tot felul de persoane. Dintr-odată, sub ochii ei, se transformase într-un necunoscut. Părea dur, brutal chiar. Notă ceva pe o hârtie, mulţumi scurt şi închise tăcut, gânditor. După câteva clipe se ridică

şi începu să se plimbe neliniştit prin cameră, cu viitorul ei posibil în mână.

Lui Caprice nu-i plăcea tăcerea aceea. Mirosea a pericol.

— Păreai că ştii totul despre mine, reluă ea subiectul.

Quin o privi multă vreme. Citea în ochii ei pură curiozitate, fără urmă de teamă. Cel puţin deocamdată. Nu îşi permitea s-o piardă. Fără ea, lumea ar fi devenit o închisoare rece.

Caprice nu mai rezistă. Trebuia să afle adevărul, cu orice risc.

— Cred că a venit timpul să-mi răspunzi la toate întrebările nerostite.

Caprice îl privi, realizând că bărbatul acela nu mai era Quin, cel care o urmase la Houston. Şi asta nu din cauza telefoanelor pe care abia le dăduse. Privi cicatricele de pe mâinile lui, amintindu-şi de cele de pe corp.

— Începi să înţelegi, spuse el, băgându-şi mâinile în buzunare cu un gest reflex, căpătat de

ani de zile.

— Spune-mi, şopti ea, aproape clătinându-se, ştiind cât de multe lucruri erau în joc.

Îi dăruise raiul şi ea acum era pregătită să înfrunte iadul.

— Nu te voi lăsa. Te-am căutat prea multă vreme şi mă bucur prea mul, că am reuşit să te găsesc, ca să risc.

Intensitatea privirii lui o făcu să tremure. Îl credea. Ştia că ar fi fost în stare să mute munţii din loc pentru ea.

— Îmi asum riscul.

— Ştiu.

— Te voi înţelege.

— La noapte.

— Nu. Acum. Te rog.

Închise ochii îndurerat. De data asta nu mai avea cum s-o protejeze. Dar nici nu mai avea cum să dea înapoi.

Deschise ochii privind pentru ultima dată ceea ce era posibil să nu mai vadă niciodată.

— Bine.

Privi în gol, pe fereastră.

— Scurt şi la obiect. Sunt un mercenar. Ucigaş plătit.

Sunt expert în domeniul meu. Perfect. Nu las urme. Sunt scump.

Caprice îl privi cu milă. Quin avea o voce dură, se autocondamna. Fiecare cuvânt rostit era încărcat de durere şi ruşine. Experienţa o deosebea pe Caprice de alte femei.

Compasiunea ei era nemăriginită. Concepţiile ei despre bine şi rău erau diferite de ale societăţii. Înţelegea aspectele nevoii de supravieţuire, indiferent de modalităţi.

— Te ascult, şopti ea, mângâindu-l pe spate. Nu mă vei pierde, dezvăluindu-mi trecutul tău. Mă vei ajuta să te cunosc mai bine.

— Dar nu vreau să te gonesc.

— Atunci nu te mai învinovăţi şi povesteşte-mi simplu.

Spune-mi cum ai ajuns mercenar.

Quin oftă adânc.

— E o poveste lungă.

— Nu-i nimic. Sărim peste masa de prânz. Hai să ne aşezăm, spuse ea apucându-l de braţ.

Quin se supuse, urmând-o în camera de zi. Se aşezară pe canapeaua veche, dar confortabilă, mână în mână.

Quin văzu în ochii ei înţelegere, acceptare, consolare. Şi rămase uimit. Nu se aşteptase la aşa ceva. Sperase, dar nu crezuse că era posibil.

— Credeam că te-am înţeles.

— Şi eu credeam că m-am înţeles, zâmbi ea. Nu-i nimic.

Învăţăm lucruri noi împreună. Acum, spune-mi. Fără să omiţi nimic. Şi bun şi rău.

— Am tot recrutat. Patru ani de antrenamente speciale.

Iubesc disciplina, dar urăsc lipsa de libertate. Nu mă interesa politica, dar eram preocupat de felul în care erau conduse afacerile. În momentul în care angajamentul meu s-a terminat, am plecat.

Nu a fost simplu.

Comandantul avea alte planuri cu mine. Dar eu îmi făcusem nişte prieteni, cunoştinţe, relaţii. M-au ajutat să evadez.

Caprice îl strângea de mână. Voia să-i mai pună nişte întrebări, dar Quin se pornise şi nu mai putea fi întrerupt.

— Aşa-zişii mei prieteni erau mercenari. Bănuiam lucrul ăsta, încă înainte de a le accepta ajutorul, dar nu aveam altă alternativă decât să fiu soldat, ucigaş de oameni inocenţi. Aşa că mi-am asumat riscul şi m-am împrumutat de nişte bani. Am lucrat alături de ei, am trăit aşa cum au trăit ei. La început, asociaţia a mers perfect.

Grupul era mai idealist decât orice altă organizaţie militară. Dar, la un moment dat, liderul a fost ucis. Şi în locul lui a venit un om căruia nu-i păsa de valoarea libertăţii şi a vieţii, în general. Ne vindea la licitaţie serviciile, celor care ofereau cel mai bun preţ, fără ca măcar să ne consulte. Făceam mai mulţi bani decât visasem

vreodată, dar idealurile noastre se prăbuşeau. În primul nostru raid, după preluarea comenzii de către noul lider, am avut senzaţia că ceva nu era în regulă. Toţi cei patru oameni care m-au ajutat să evadez au murit. M-am întors ca să-mi iau banii. Politica nu mă interesa. Dar libertatea da. Nimeni nu avea dreptul să fie înlănţuit de un guvern. Banii curgeau. La treizeci de ani, am ajuns să fiu milionar de câteva ori. Am învăţat cum să mint, să trişez, să fiu tot timpul pe fază. Obosisem. Aşa că am plecat. Mi-am luat toţi banii, mi-am cumpărat o insulă şi am început o nouă viaţă. Eram cu adevărat liber. Trăiam după propriile mele reguli. Nimeni nu-mi mai spunea ce să fac.

— Te-ai privat de nevoi umane, la fel cum am făcut şi eu.

— Nu-i acelaşi lucru. Eu puteam să-mi aleg o altă viaţă, dacă aş fi vrut. Ultimii şapte ani n-am făcut decât să mă gândesc la ceea ce am făcut, frământându-mă, învinuindu-mă. Îţi dai seama cât m-am chinuit ştiind că puteam să aleg altceva?

— Te-ai învinovăţit pentru nişte lucruri în care nu crezi cu adevărat, pe care nu le simţi, pe care nu le consideri valoroase. Ai ales, după părerea ta, ceva ce ai perceput la vremea aceea a fi corect. Cred că e mult mai onorabil decât să lupţi într-un război care nu-i al tău, care nu te reprezintă.

Quin o privi, încercând să găsească vreo urmă de minciună. Nu se aşteptase să-i ia apărarea.

— Nu sunt persoana care m-am pretins a fi.

Caprice îi oferise mai mult decât merita. Se simţea dator să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

— Trebuie să admit că nu mi-am dat seama de la început, spuse Caprice.

Îi mângâie tâmplele, simţindu-i pulsul accelerat. Se gândi la cicatricele lui şi o cuprinse teama pentru el.

Închise ochii, pentru ca el să nu-şi dea seama. Crezuse că era un bărbat infailibil. Care nu putea fi rănit în niciun fel. Se înşelase. Poetul,

cinicul şi realistul erau la fel de sensibili, fiecare în alt fel. Îşi pusese sufletul la picioarele ei, ca un dar fără preţ. Nu l-ar fi rănit niciodată. Sufletul lui, mai mult decât trupul, nu mai suporta nicio cicatrice.

— Mai ai duşmani, nu-i aşa?

— Mulţi. Prea mulţi.

Quin îi simţi căldura. Îşi asumase riscuri toată viaţa.

Moartea nu mai însemna nimic pentru el. Dar în acel moment, datorită lui Caprice, viaţa avea altă semnificaţie, altă valoare, poate mai mult decât libertatea. Numai Caprice îi putea oferi acel ceva care i-ar fi completat sufletul. Dacă l-ar fi părăsit acum, ar fi fost pe jumătate om, condamnat să-şi poarte povara prin timp şi spaţiu, înlănţuit pe veci.

— Ţi-ai asumat riscuri, când ai părăsit insula?

— Puţine. Dar n-aş fi venit la tine, dacă aş fi ştiut că te pun în pericol. Am ieşit din scena aceea de multă vreme şi mulţi dintre duşmanii mei pot fi

morţi.

Îşi aminti de cel mai mare duşman al său, Gustaf, care fusese de nenumărate ori foarte aproape să-l găsească. Nu-şi lăsase jos garda, dar acum începuse să creadă că era destul de puternic să supravieţuiască.

Caprice oftă. Dacă el zicea aşa, aşa era. Îl credea.

— Poţi trăi alături de mine, ştiind ce am fost? întrebă Quin plin de speranţe.

Trebuia să ştie, trebuia sălase totul în urmă, o dată pentru totdeauna, pentru a reuşi să continue. Capice îi sărută cicatricele de pe mâini.

— Nu eşti perfect. Dar nu ţi-am cerut niciodată să fii. Ai putea să mai faci ceea ce ai făcut?

— Nu. Niciodată.

— Atunci pot trăi alături de tine, spuse ea zâmbindu-i.

Quin oftă uşurat. Unul dintre cei mai înfricoşători balauri fusese învins.

— N-o să uit ce ai făcut pentru mine, zise el, sărutând-o.

Încrederea şi acceptarea ei îi dădeau un nou impuls.

Viaţa avea alt sens. Acum Quin era gata să-i dea orice.

Profeţia, mai mult ca o promisiune, mai mult ca o speranţă, începea să se adeverească. Găsise cheile trecutului.

O găsise pe Caprice.

Capitolul 8

Aşteptând-o în maşină, Quin o privi pe Caprice îndreptându-se spre parcare. Nici nu se uită la ceas. Avea exact noţiunea timpului. Ştia că era ora cinci. De altfel, Caprice era foarte punctuală. De când se angajase la Martinville, numele ei redevenise C.R. Îşi recăpătase vioiciunea pe care o pierduse cu câteva zile după ce venise la Atlanta. Avea putere executivă în firmă şi lucrul acesta o făcuse să se transforme total. Hainele, mersul, privirea erau adaptate noii slujbe. Părea mult mai sigură pe ea, mai dură. Lui Quin nu-i prea plăcea schimbarea. Aşteptase trei săptămâni ca să vadă o îmbunătăţire şi răbdarea lui ajunsese la capăt.

Trebuia să acţioneze până nu avea să fie prea târziu.

Decizia lui nu era luată din gelozie. Îi cunoştea trecutul şi îi înţelegea nevoia de a controla, de a-şi asigura viitorul. C. R. era o creţie

a propriei existenţe, ca şi el. Dar ştia că nu avea suficientă putere pentru a putea controla ceea ce obţinuse.

Se îndreptă spre el, cu servieta în mână şi cu un mers care dovedea o dorinţă aprigă de a controla lumea.

Quin coborî din maşină, deschizându-i uşa.

Caprice îşi aruncă zâmbind servieta în spate şi se aşeză pe locul ei.

— Mă aştepţi de mult? întrebă ea cu o voce obosită, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Stresul acumulat în cursul zilei părea s-o mai lase.

Lansarea într-o nouă arenă o costase mai mult decât se aşteptase. Noii ei colegi o întâmpinaseră la fel ca în Philadelphia. Cu ostilitate. Dar era obişnuită cu asta. Numai că atunci era protejată oarecum de faptul că era fiica patronului.

Quin o privi, observând schimbările de stare de pe chipul ei. Îi scoase acele, desfăcându-i părul

strâns.

— Ce faci? întrebă ea indignată.

— O aduc pe Caprice înapoi. Mi-e dor de ea, spuse el trecându-şi degetele prin părul moale şi blond. Nu-mi place noua ta coafură.

Caprice încercă să remedieze stricăciunile, pieptănându-şi părul cu mâinile.

— Parcă ai fi Silke, constată ea. Ahh… oftă ea simţind mâinile experte ale lui Quin eliberând tensiunea din umeri, printr-un masaj binefăcător. Aşa da…

— De ce-ţi faci asta? întrebă el tăios.

— Dacă n-aş face asta, aş arăta ca o blondă proastă, proverbială. Indiferent de atitudinea mea, trebuie să recunoşti că lumea e condusă după regulile bărbaţilor.

— De asta te îmbraci în armură, îţi ascunzi părul ăsta superb şi te baţi pentru nişte bani care nu-ţi trebuie şi nici nu-ţi vor trebui vreodată?

— Ai rezolvat puzzle-ul, zâmbi ea vag. Da, asta încerc să fac.

— Dar te-ai transformat. Nici nu-ţi dai seama cât. Nu mai eşti Caprice. Eşti C.R. Nu-mi place. Şi nici ţie n-ar trebui să-ţi placă. Nu eşti tu.

Caprice îl privi realizând că îi era greu să protesteze. Nu avea argumente. Dacă era vorba doar de un capriciu de-al lui, era altceva. Dar nu era aşa. Avea dreptate. Era oglinda ei.

Îşi aminti de ultimele două zile petrecute în Philadelphia, înainte de plecarea la Atlanta. Băuse o sticlă de vodcă, până căzuse jos. Se chinuise toată noaptea gândindu-se cum să-şi schimbe viaţa. Era supărată că drumul ei spre succes se închisese. Era frustrată de ceea ce-i spusese sora ei, care pretinsese că nu avea niciun fel de viaţă socială, în afară de cea dintre pereţii companiei.

— La ce te gândeşti?

— La ce mi-ai spus. La ce mi-a spus Silke, înainte de a pleca din Philly. Nu ştiu cum m-aş putea schimba. Cel puţin în domeniul ăsta. E un fel de război, spuse ea ducându-şi mâna la gulerul bluzei. E armura mea. Nu ştiu cum să mă schimb

şi să-mi fac în acelaşi timp bine munca la care mă pricep. Scara ascensiunii este foarte alunecoasă. Un semn de slăbiciune şi cineva la pândă, gata, ţi-a luat locul.

— Şi te duci la război în fiecare zi, pentru o asemenea cauză? Mi se pare la fel de lipsit de sens ca ceea ce am făcut eu, ca mercenar.

— Şi eu m-am gândit la asta.

Quin se apropie de ea şi o luă în braţe, când realiză că se îndepărtase prea tare. Nu voia s-o piardă, forţând-o să facă ceva imposibil.

— Nu te schimba, aşa cum am făcut-o eu. Unele lucruri, pot degenera, spuse el pornind maşina.

Caprice se gândi tot drumul la vorbele lui. Săptămânile petrecute împreună o făcuseră să-şi dea seama de valoarea şi claritatea gândirii lui. Ştia să reducă totul la esenţial. Deşi era un om răbdător, nu pierdea vremea cu subtilităţi. Îşi exprima părerea clar şi la obiect. Îi invidia rapiditatea şi capacitatea de sinteză.

Viaţa ei era bine structurată şi asta îi dădea un sentiment de siguranţă. Dar până acum, nu realizase că acest lucru o înlănţuise. Oare asta încercase să-i spună Silke şi mama ei?

Dar era mulţumită. Ei, poate nu mulţumită, dar cu siguranţă, împăcată. Cuvântul acesta îl găsea mai degrabă amar, decât satisfăcător.

— Dacă n-aş fi făcut asta, nu ştiu ce s-ar fi ales de mine.

N-am vrut să renunţ la anul ăsta. Am fost ultima care am acceptat. Şi am făcut-o până la urmă, pentru că surorile mele fuseseră toate, de acord. Nu a fost o reacţie prea frumoasă vizavi de părinţii mei şi surorile mele. Întotdeauna şi-au arătat dragostea pentru mine. Trebuia să fiu măcar recunoscătoare.

Quin simţea durerea din vocea ei. Ştia că are nevoie de el şi sentimentul era plăcut.

— Dar şi tu le iubeşti. În special pe Silke.

— Nu ştiu dacă am iubit-o. Cel puţin până la întâmplările din ultimele două nopţi în Philly. O

văzusem de la fereastră.

Părul ei roşu strălucea în lumina felinarelor. Credeam că e vreo hoaţă, care vrea să intre în casă. M-am strecurat afară şi m-am ascuns în spatele unui copac. Voiam s-o prind. Dar ea părea aşa de flămândă. Noi abia mâncaserăm. Lorraine mereu ne făcea pui, cartofi prăjiţi şi nişte deserturi delicioase. Mă simţeam vinovată. Stăteam în întuneric şi o privem pe Silke. Şi deodată a apărut poliţia. N-am gândit prea mult. Am reacţioat. Trecutul m-a împins la gestul ăsta.

Am luat-o de mână, am tras-o în curte şi am ascuns-o în tufişuri. Uram forţele poliţieneşti.

— Dar după aceea, ai ajuns s-o iubeşti.

— Nu. Nu cred. N-am avut niciodată timp pentru ea, pentru gândurile şi părerile ei. Dar ea mereu şi-a făcut timp. A văzut tot ceea ce-mi scăpa mie.

— Acum cine e prea dur cu sine?

Caprice clipi surprinsă de memoria lui şi de legătura pe care o făcuse.

— Erai doar un copil, cu problemele tale. Îmi amintesc perioada aceea de viaţă. Am trecut şi eu prin asta.

— Părinţii mei au încercat întotdeauna să ne ajute. Leora şi Noelle au avut un avocat. Dar eu şi Silke ne-am împotrivit. Probabil de vină era diferenţa de vârstă. Nimic nu m-a ajutat. Doar tu ai reuşit să mă ajuţi, stând de vorbă cu mine.

Quin parcă maşina şi întorcându-se spre ea, îi ridică bărbia şi o privi adânc în ochi.

— Mă bucur. Şi tu m-ai ajutat.

— Trecutul nu mai pare aşa de greu de înfruntat, când îl împărtăşeşti.

— Cu persoana potrivită.

— La suprafaţă, pare că n-am fi potriviţi. E greu să-ţi dai seama cine ţi se potriveşte cu adevărat.

— Nu ne dăm seama din cauza măştilor pe care ni le punem.

— Dar ni le dăm jos în faţa celor pe care-i iubim, spuse ea sărutându-l.

*

* *

Ploaia măruntă cădea peste oraşul trist. Bărbatul coborî din taxi şi se adăposti sub copertina hotelului. Nu avea timp. Lupii se apropiau din ce în ce mai tare. Îi luaseră urma. Toate porţile de scăpare se închiseseră. Şansele de a ajunge acasă erau din ce în ce mai mici.

Se îndreptă spre cabinele telefonice. Trebuia să ia legătura cu sigurul om cu suficient curaj şi putere ca să-l ajute. Era unica lui şansă. Dacă nu, putea să moară. Fusese tras pe sfoară.

*

* *

Quin ieşi din duş şi îşi puse un prosop în jurul coapselor. Caprice îl urmă.

— Îţi place să ai grijă de mine, spuse Caprice zâmbind, când Quin o înfăşură în prosopul lui.

— N-am avut niciodată grijă de vreo femeie. Cu tine e altfel.

Quin îi văzu durerea din ochi şi îi veni să

strige de bucurie. Caprice era geloasă!

— Nu trebuie, spuse el, zâmbind. Nu ai de ce.

— Nu?

— Nu. Deşi, sincer să fiu, şi eu sunt un pic gelos pe foştii tăi iubiţi.

— Au fost doar doi.

— Au însemnat ceva pentru tine?

— Niciunul, aşa cum însemni tu.

— Sunt special? o tachină el.

— Da, spuse ea serioasă. Când te-am văzut prima oară, am rămas fascinată. Când mi-ai vorbit prima oară, mi-a fost teamă, am simţit un pericol. Voiam să fug. Erai mai bărbat decât orice bărbat şi eu mă simţeam mai femeie, decât orice femeie. Mă simţeam slabă, înspăimântată, turiburată. Aşa că am fugit.

— Şi eu te-am urmărit.

— Şi m-ai prins.

— Da. Şi mi-am dat seama că nu te vreau în felul ăsta. Nu voiam să te câştig prin luptă. Voiam să-ţi doreşti singură să vii la mine.

— M-ai lăsat să aleg.

Telefonul sună. Se priviră îngrijoraţi.

— Aştepţi să te sune cineva?

— Nu. Tu?

— Nu, spuse el ridicând receptorul.

Caprice se apropie de el, atentă. Dacă nu l-ar fi cunoscut aşa de bine, nu şi-ar fi dat seama că ceva era în neregulă.

— Unde eşti?... Rolf, decizia ta e foarte proastă. Puteai să mi-i aduci pe cap... Nu-mi aminti ce-ţi datorez. Nu ai scuze...

Bine. Înţeleg gravitatea... Nu-mi place să fiu pus în faţa faptului împlinit. N-o să uit asta... O să văd ce pot să fac. Până atunci, găseşte o gaură şi ascunde-te. Lasă-mi două ore.

Şi închise fără să-şi ia la revedere.

Caprice văzu din nou în el străinul. Acesta era ucigaşul plătit. Mercenarul.

— Cine era? întrebă ea atingându-i uşor braţul.

— Un cunoscut, care s-a băgat într-o mare

încurcătură.

Un mare prost.

— Dar o să-l ajuţi, nu-i aşa?

— Dacă nu-l ajut, n-are nicio şansă. A fost trădat de cei în care a crezut.

— Spune-mi ce pot face eu. Dacă te pot ajuta.

— Ce vrei să spui? întrebă el mascându-şi uimirea.

— Suntem un cuplu. Nu pare o situaţie uşoară. Nu cunosc nimic din domeniul tău, dar dacă te pot ajuta, o voi face.

În săptămânile lor de pasiune, niciunul nu se gândise la viitor. Caprice definise pentru prima oară statutul lor. Asta erau: un cuplu.

— E prea periculos.

— Ştiu. Nici nu m-am gândit la altceva.

— Războinică curajoasă, spuse Quin zâmbind.

Caprice zâmbi, obişnuită cu caracterizarea lui ciudată, ale cărei rădăcini Quin nu i le explicase niciodată.

— Dacă ai fi fost un animăluţ de casă, probabil n-aş mai fi fost nici eu o războinică, aşa cum spui tu.

— Nu vreau să te implici. Pentru ca să te protejez, nu pentru că nu vreau. Dacă ai fi antrenată, aş avea încredere totală în tine.

Nu mai spusese asta nimănui. Ştia că dacă ar fi fost camarazi de arme, Caprice mai degrabă ar fi murit, decât să-l trădeze. Curajul îi stătea în angajament. Puterea, în experienţa care o modelase.

Caprice simţea că-i vine să plângă.

— Nimeni nu mi-a mai făcut un compliment aşa de frumos.

— Sunt sincer.

— Ştiu. Mă bucur că suntem împreună.

Pentru unii, lucrul acela putea să pară un simplu compliment, dar pentru Caprice avea valoarea unui angajament.

Capitolul 9

Quin închise telefonul, privind-o pe Caprice care stătea lângă el, pe un scaun. Nu scosese o vorbă în tot timpul conversaţiilor lui lungi, dar ochii ei îi urmăriseră fiecare mişcare, fiecare schimbare a stărilor lui, în jocul pe viaţă şi pe moarte. Deşi era un risc prostesc, el spera ca iubita lui să nu treacă prin experienţele care-l modelaseră pe el.

— Gata? întrebă Caprice văzând că o priveşte fără să scoată un sunet. I-ai găsit un loc sigur?

— Da. Sau cel puţin aşa sper. Pentru un proaspăt retras, deţine prea multe informaţii ca să se considere sigur în orice loc de pe pământ. Trebuie să treacă o perioadă pentru ca informaţiile pe care le are să nu reprezinte un risc pentru lideri.

— De ce a venit la tine?

Quin se uită la ceas. Mai avea jumătate de oră la dispoziţie.

— Este ultimul din cei patru care m-au ajutat să evadez.

— Dar ai spus că au fost ucişi.

— Aşa credeam. Dar Rolf a fost mereu o vulpe. A plănuit să dispară. Ca şi mine, a realizat că liderul nu era o persoană în care să crezi, sau pe care s-o urmezi. Aşa că şi-a înscenat moartea.

— Cea mai simplă cale, spuse Caprice. Şi tu ai făcut acelaşi lucru, nu?

— Da, spuse el, ducându-se la fereastră şi adoptând o poziţie ferită, atât cât să nu reprezinte o ţintă.

— Trebuie să iei ceva cu tine?

— Nu, spuse el întorcându-se cu spatele la perete. Orice lucru, cât de mic, în mâini necurate, poate reprezenta un pericol pentru siguranţa mea şi a ta. Trebuie să mă deghizez. Alt nume, altă înfăţişare, altă slujbă, alte obiceiuri.

Ai în faţa ta întruchiparea minciunii.

Caprice remarcă acceptarea amară din descrierea lui. Nu mai suportă durerea din glasul

lui, aşa că se duse şi îl strânse în braţe.

— Nu eşti o minciună. Nu-mi pasă sub ce nume te-ai născut sau ce comportament adopţi sau ce înfăţişare iei.

Vreau să trăieşti. Îmi pasă doar de ceea ce se ascunde sub mască. De ceea ce-mi arăţi mie. De ceea ce eşti cu adevărat.

Chiar dacă ai vorbi o altă limbă sau ai arăta cu totul altfel, eu tot te-aş recunoaşte.

— Cum?

Caprice zâmbi, realizând cât de mult îi dăruise acestui bărbat. Se dăruise pe ea însăşi. Toate nevoile, dorinţele, speranţele ei, stăteau în mâinile lui.

— Poţi schimba exteriorul dar nu îţi poţi schimba sufletul.

Mi l-ai arătat chiar dacă ai vrut sau nu. Aşa te-aş recunoaşte.

Aş putea fi surdă, mută sau oarbă, şi tot mi-aş aminti gustul blândeţii tale, atingerile tandre. Sunt lucruri pe care nu le poţi ascunde.

Quin făcuse faţă multor lucruri – cruzimii, violenţei, trădării, urii. Dar cuvintele ei îl loviră drept în suflet, înlănţuindu-l pe veci. Pentru prima oară, privi în cuşcă şi o găsi mai puţin distructivă şi opresivă. O privi adânc în ochi şi văzu dragostea tăcută. Citi hotărârea ei de a nu reprezenta o povară. Ar fi mers alături de el, orice s-ar fi întâmplat.

— Trăieşte alături de mine, spuse el. Vino cu mine acum sau când ţi se va termina anul.

— S-ar putea să nu mă mai vrei, atunci.

Scutură din cap, înţelegându-i frica pe care şi el o trăise.

Alegerea trebuia să fie a ei. Viaţa ei era la polul opus de a lui.

— Te voi dori alături de mine până la ultima suflare. Şi te voi purta în eternitate, până voi respira din nou.

Ochii lui spuneau adevărul. Braţele lui promiteau acelaşi lucru. Dar se cunoştea bine. El putea să trăiască în felul acela. Pentru ea, însă,

era o lume cu prea multe amintiri, evadări întunecate, instabilitate, şoapte înfricoşate. Nu avea putere, aşa cum credea el. Nu era o războinică luptătoare.

Dacă s-ar fi dus cu el, pe Quin l-ar fi putut costa viaţa.

— Nu. Voi sta cu tine cât vei dori, dar nu voi veni cu tine. Nu pot.

— Pentru că eşti materialistă şi nevoia de securitate e mai importantă, nu? Te agăţi de lucruri care pot fi distruse cu uşurinţă.

Caprice îi acoperi gura cu palmele. Cuvintele lui erau prea grele, dar durerea din care izvorâseră era mai mare.

— Gândeşte, poetul meu. Fii realist, doar o clipă. Pot veni cu tine fără să te pun în pericol? Sunt eu suficient de pregătită pentru o astfel de viaţă, fără să devin o povară? Nu pot accepta acest sacrificiu. Pentru că asta faci. Te sacrifici.

Sunt o laşă. Mi-e frică. Nu pot schimba aşa uşor locurile şi identităţile. Şi frica mea e o piatră

de moară, atârnată de gâtul tău.

— Am ştiut asta dintotdeauna. M-ai lăsat să cred mereu că mă vei urma oriunde. Asta vreau, nu înţelegi?

— Ba înţeleg. Dar nu vreau să am mâinile pătate cu sângele tău.

— Nu. Nu te voi lăsa.

— Şi eu nu-ţi voi periclita viaţa cu ignoranţa şi cu frica mea.

Quin o privi şi o trase în braţele lui. Singura cale prin care o mai putea convinge. Pasiunea. Puterea i se înzeci, din nevoie disperată.

Caprice începu să plângă.

— Te rog, nu ne face asta, şopti ea blând.

— La naiba! Tu eşti aceea care ne distrugi. Prin amintiri şi temeri vechi pe care le puteam învinge împreună. Ţi-am dat totul.

— O să te urăşti pentru asta. Poetul se va distruge. Quin, nu. Te rog.

Dacă el avea e gând să se distrugă, Caprice nu putea să stea şi să privească. N-ar fi îndurat să

vadă cum se urăşte pentru faptele şi deciziile lui, luate din pasiune, şi cum furia lui le va arde ceea ce construiseră.

Quin o strânse mai tare. Pentru un moment, instinctele primitive cerură acţiune. Îl iubea. Trebuia s-o facă să recunoască. Îşi înfipse mâna în părul ei, forţând-o să-şi lase capul pe spate. Avea ochii închişi şi lacrimile lăsaseră dâre pe obrajii ei.

— Deschide ochii.

Închisă într-o lume întunecată, Caprice simţi o schimbare. Deschise ochii, privindu-l direct, fără teamă.

— N-aş putea să te rănesc fizic. Aş fi dorit. Dar n-aş fi fost în stare.

— Ştiu.

— Dar îţi vei aminti că mi-am dorit.

— Dar îmi voi aminti că nu ai fi făcut-o din egoism.

— Nu vreau să devin o amintire.

— Nici eu nu vreau să devin călcâiul lui Achile.

— Îmi asum riscul.

— Eu nu.

— Te rog.

— Nu. Trebuie să te las. Voi fi singură chiar dacă voi mai avea un bărbat în patul meu. Tu vei rămâne singurul din inima mea. Nu vreau să-mi mori în braţe.

Ea era luptătoarea lui. Îl înfrunta şi se înfrunta singură, fără niciun aliat.

— Nu poţi schimba destine.

— Dar pot să încerc, zâmbi ea îndurerată.

Se retrase cu greu din braţele lui şi adăugă:

— Acum pleacă. Bărbatul acela te aşteaptă.

— Nu s-a sfârşit.

— Ştiu.

O mai privi o clipă. El dorea ceva, ea vorbea altceva. Care din ei urma să câştige?

*

* *

Quin aruncă o privire prin barul obscur, de la marginea oraşului. Aglomeraţia era caracteristica

tuturor oraşelor.

Doar limbajul diferea. Atmosfera era plină de fum, tensiune şi lipsă de încredere. Se strecură spre bar, printre bărbaţii care-l priveau cu provocare. Se îmbrăcase cu o pereche de blugi tociţi şi o cămaşă care văzuse şi zile mai bune. Până şi ceasul lui scump îl înlocuise cu unul ordinar, cu cadranul zgâriat.

— Bere, comandă el, aşezându-se lângă Rolf, care nici nu se uită la el.

Luă o gură zdravănă de băutură, privind în oglinda din faţa barului. Ţinta lui era masa de biliard, din colţul întunecat al încăperii. Se roti pe scaun, cu faţa spre mulţime.

— Joci? întrebă el bărbatul de lângă masa de biliard.

— Nu. Mi-am pierdut toţi bănuţii. Alege-ţi alt fraier.

— Joc eu, interveni Rolf.

— Bine. Cine le sparge?

— Eu. Jucăm la greşeală?

— Da. Pe cât?

— Pe douăzeci.

Zece miute mai târziu, Quin părăsi barul, fără să se uite înapoi. Mai avea doar zece dolari în buzunar şi Rolf obţinuse aranjamentele de plecare din ţară. Quin ar fi trebuit să fie mulţumit. Dar instinctele lui spuneau altceva. În drum spre parcare privi discret în jur, fără să observe ceva nefiresc. Cu toate astea, simţea mirosul trădării.

Porni maşina, privind în oglinda retrovizoare. Nu îl urmărea nimeni, dar asta nu-l liniştea. În loc să pornească spre casă, opri pe o stradă aglomerată şi începu să se plimbe pe bulevard, ca şi cum n-ar fi avut nimic mai bun de făcut. În cele din urmă, intră într-un magazin şi asigurându-se că nu-l observă nimeni, fugi pe ieşirea din spate. Luă un taxi şi repetă figura, în altă parte a oraşului.

Spre seară, se întoarse la Caprice, care-l aştepta îngrijorată.

*

* *

— L-am pierdut.

— Te-am avertizat. Ţi-am spus că este cel mai bun.

— Omul meu l-a pierdut la patru kilometri de bar.

— Incompetenţilor!

Subalternul aprobă umil. Şeful lui nu era iertător.

Exigenţa lui era proverbială.

— Ce vreţi să fac?

— În afară de faptul că trebuie să-ţi schimbi echipa? zâmbi acru şeful, strângând nervos pistolul din mâna dreaptă. Îţi mai dau o şansă. Găseşte-i femeia.

— Asta ne străduim, acuma.

— Străduiţi-vă mai tare.

— Să trăiţi!

— Sper că m-am făcut bine înţeles.

— Da, răspunse subalternul, pregătindu-se să plece.

— Să mi-o aduci, imediat cum o găseşti.

— Aici?

— Am de plătit nişte poliţe mai vechi lui Rom. Mai mult decât recompensa pe care o oferă boss-ul cel mare pentru ţiganul ăsta renegat, spuse bărbatul mângâindu-şi cicatricea de pe gât. O să-i distrug pe toţi cei care mă vor călca pe coadă.

*

* *

Caprice îşi petrecu timpul rugându-se pentru Quin.

Nu-şi amintea să fi fost vreodată aşa de îngrijorată pentru vreun membru al familiei ei. Quin trebuia să se întoarcă de mult. Îi promisese să nu întârzie mai mult de două ore.

Privi după draperiile grele de la geamuri, pe care Quin îi ordonase să le tragă. Caprice nu obişnuia să fie precautã.

Se simţea într-o capcană ale cărei chei le deţinea doar Quin.

Auzi zgomot la uşă şi se grăbi să deschidă.

— Ai întârziat. Ai păţit ceva? întrebă ea uşurată, aruncându-se în braţele lui.

— Nu, răspunse el, îmbrăţişând-o protector. Ţi-am spus că o să fie în regulă.

— Şi eu ţi-am spus că nu sunt obişnuită cu pericolul. Ai întârziat mult. De ce? întrebă ea privindu-l în ochi şi citind îngrijorarea. S-a întâmplat ceva. Ce?

— Nimic special.

— Vorbeşti de parcă totuşi ar putea fi ceva special, insistă ea.

— Da, recunoscu Quin. Simt o capcană.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Să te protejez mai întâi pe tine.

— Crezi că pot veni aici? Ce îmi pot face mie? Nu mi-e frică.

— Ni fi naivă. Ar trebui să-ţi fie frică. N-am ascuns faptul că suntem împreună. Dacă mă caută pe mine, te vor căuta şi pe tine.

— Dar n-am fost nici singura femeie din viaţa ta. De ce ar veni după mine?

— Nu te pune alături de celelalte. Ştii prea bine că niciuna nu a contat şi nu mai contează pentru mine, aşa ca tine.

— Ştiu, Quin. Te cred.

— Eşti sigură?

— Foarte, şopti ea, mângâindu-l pe obraji.

— Bine, spuse el sărutând-o tandru. Atunci trebuie să mă laşi să am grijă de tine. Atâta timp cât mă caută pe mine, şi tu eşti în pericol.

— De unde eşti aşa de sigur că te caută?

— Am încredere în instinctele mele. Sunt antrenat pentru asta. Iar pădurea e plină de vânători şi eu sunt prada. Nu trebuie să fii şi tu. Îţi promit că nu vei fi. Mă crezi?

— Da, răspunse Caprice fără ezitare.

— Bine. Atunci vom aranja plecarea ta pe insulă, în noaptea asta. Nu ai timp să-ţi iei nimic cu tine, dar mă voi asigura că nu vei duce lipsă de nimic acolo.

— Pe insulă?

— E singurul loc unde-ţi pot garanta

siguranţa.

— Nu.

— Cum nu? Ai spus că ai încredere în mine.

— Am, dar dacă plec, voi încălca promisiunea făcută mamei mele. Nu pot. Înţelege, oftă Caprice, observând cum ochii lui verzi se înnegurează. Asta e lumea mea.

Pentru prima oară, familia mea mă roagă să fac ceva. Am acceptat. Nu mai pot da înapoi. Am promis.

— Nici nu ştii cât de periculoşi sunt oamenii aceştia, insistă Quin.

— Nu, dar îmi pot imagina.

— Nu poţi. Lor nu le pasă că eşti o St. James, că ai făcut promisiuni, sau că eşti doar o femeie inocentă. Te vor şi pe tine, la fel ca pe mine, vie sau moartă.

— Şi pe insulă ai oameni care să mă protejeze?

— Da.

— Oameni antrenaţi?

— Da. Experţi plătiţi.

— De ce nu-i chemi aici?

— La nevoie, îi voi chema.

— Uite ce e. Nu plec pe insulă. Chiar dacă mi-aş încălca promisiunea şi aş pleca, nu vreau să fiu protejată pe cheltuiala ta. Şi în afară de asta, ştiu că nu te voi mai vedea multă vreme. Poate niciodată. Nu pot. Vreau să risc alături de tine.

Quin o privi multă vreme.

— Spuneai că nu-ţi place să-ţi asumi riscuri. Minţi. Ăsta este cel mai mare risc pe care ţi-l asumi. Îţi rişti viaţa.

— Este alegerea mea.

Capitolul 10

Quin se strecură din pat, încercând să n-o trezească pe Caprice. Ieşi în linişte din cameră, fără să aprindă luminile.

Întunericul era un aliat pentru gândurile lui. Indiferent cât de mult insistase sau ar mai fi continuat să insiste, Caprice rămânea fermă pe poziţii. Ştia că este în mare pericol. Îi era mai teamă pentru ea decât pentru el însuşi. Caprice nu cunoscuse viaţa aceea. Nu ştia cât de periculoasă era.

Nu ştia cine îl turnase. Rolf putea să fie o variantă. Dar nu-i venea să creadă că asociatul lui îi devenise duşman. Nu. Nu putea să fie Rolf. Era altcineva. Dar cine? Umbrele trecutului începuseră să-l bântuie din nou.

Ridică receptorul şi formă un număr.

Killian răspunse cu o voce somnoroasă.

— Explică-mi, ce fel de protecţie are Caprice? îl luă Quin la întrebări, fără să se recomande.

— La naiba. De asta mă suni la trei noaptea? Unde eşti?

— În Houston. Şi ca să nu te mai deranjezi să întrebi, Caprice se află în patul meu.

— Dacă nu te-aş cunoaşte şi nu ne-ar separa atâtea mii de kilometri, te-aş bate o săptămână.

Silke se trezi şi ea, deranjată de tonul soţului ei.

— Ce e?

Killian îi făcu semn să tacă.

— Problema e gravă, şopti Quin, străduindu-se să n-o trezească pe Caprice.

— Cât de gravă?

— Nici eu nu ştiu. Deocamdată e doar o presimţire.

— Trimite-o aici.

— Am încercat. Nu vrea. I-a făcut o promisiune lui Lorraine şi nu vrea să-şi încalce cuvântul dat.

— Hm. De ce nu-mi spui adevăratul motiv?

— Ei bine, mă iubeşte. Ştie că dacă se duce

pe insulă, s-ar putea să nu mă mai vadă multă vreme.

— Te iubeşte? Se pare că ţiganca ţi-a prezis corect.

— Da, aşa se pare. Dar dacă se încăpăţânează să rămână alături de mine, îşi riscă viaţa. Cunoşti prea bine genul de oameni cu care avem noi de-a face.

— Bun. Şi atunci de ce m-ai sunat?

— Caprice trebuie să ajungă pe insulă fie că vrea, fie că nu vrea.

— Ce vrei să spui? Vorbeşti de răpire? Sechestrare?

— Spune-i cum vrei. Trebuie protejată.

— Ascultă. Am o idee mai bună. Ce-ar fi să-i rugăm pe Geoffrey şi Lorraine s-o cheme acasă?

Insula era o arie mult mai bine controlată de el decât Philadelphia.

— Încearcă aşa.

— Crezi că nu va înhăţa momeala?

— Nu ştiu. Dar nu trebuie să afle că am

vorbit. O să se înfurie tare rău.

— Nu cred.

— Întreab-o pe Silke, râse Quin scurt.

Killian aprinse lumina şi căută o foaie de hârtie şi un pix.

— Dă-mi numărul tău de telefon. O să-i anunţ pe Lorraine şi pe Geoffrey de planul nostru şi o s-o sune ei.

— Dacă nu va fi de acord, va trebui s-o duc cu forţa de aici.

Eu am băgat-o în asta, eu o voi scoate. Oricum, toate aranja-mentele au căzut.

— Vorbeşti exact ca mine, atunci când Silke era în pericol.

— Da. Şi mă simt ca tine. Poza aia pe care am luat-o de la Silke n-o înfăţişa într-o lumină corectă. E încăpăţânată ca un catâr.

Killian o îmbrăţişă pe soţia lui râzând.

— Femeile St. James sunt vlăstare tari. Uite ce ajung să facă din bărbaţi!

— Dar ştii că îmi plac provocările.

— Da. Ştiu. Şi mie. Mai ai ceva de adăugat? Că eu mă pregătesc sufleteşte să trezesc oamenii din somn.

— Deocamdată nu. Trebuie să mă mai gândesc. Cine mă vrea aşa de mult după atâta timp şi a făcut atâtea săpături ca să mă găsească este probabil gata de orice. Trebuie să fiu foarte atent.

— La cine te gândeşti?

— La aceeaşi persoană la care te gândeşti şi tu.

— Gustaf?

— Da. Şi dacă e el, mai am timp. Îi place să-şi planifice strategia pe îndelete.

*

* *

Killian îi sună pe Lorraine şi Geoffrey, explicându-le situaţa, mai puţin trecutul lui Quin. Indiferent de ce avea să le rezerve viitorul, Caprice şi Quin, bărbatul care-l ajutase să-i salveze viaţa lui Silke, meritau o şansă.

— Încep să îmbătrânesc prea tare pentru astfel de şocuri, spuse Geoffrey. Mai întâi Silke, apoi Caprice. Credeam că am nişte fiice normale.

Killian îşi privi soţia cu dragoste.

— Aveţi dreptate, nu sunt prea obişnuite.

— Probabil. Lasă-mă să vorbesc cu Lorraine şi o vom suna pe Caprice într-o oră. Între timp tu trimite pilotul pe aeroport, s-o aştepte.

— O voi aduce personal.

— Bine, răsuflă Geoffrey uşurat.

— Quin e de părere că nu va fi prea uşor de convins să se întoarcă.

— Este chiar aşa de serioasă relaţia dintre ei?

— Da.

— Şi acest Randall Quinlan e de nădejde?

— Da. Şi mai mult decât atât.

Geoffrey îl cunoştea de mult pe Killian. Simţea în vocea lui un anume mister.

— Are vreun trecut întunecat?

— Există vreun om de succes sau cu putere,

fără un astfel de trecut?

— Nu. Ai dreptate. Şi e mai bine aşa. Caprice n-are nevoie de un papă-lapte.

— Nu, râse Killian. Aveţi dreptate.

— O să te anunţ când va fi gata.

După ce încheie convorbirea cu Geoffrey, Killian formă câteva numere de telefon, stabilind aranjamentele cu aeroportul, cu pilotul şi anunţându-şi lipsa la birou. Apoi aşteptă telefonul lui Geoffrey. Se întinse confortabil în pat, sărutând gura soţiei lui dornice. Până acum nu-l întrebase nimic. Nici nu era necesar. Aveau încredere unul în celălalt. Nu aveau secrete.

— Ai vreo poză cu Caprice?

Silke se încruntă nedumerită. Avea o mulţime de întrebări, dar nu formulă niciuna. Îşi cunoştea bine bărbatul. Îl citea perfect. Ştia că sora ei era în pericol.

— Aveam una în portofel, dar am pierdut-o în noaptea în care Eric voia să mă omoare.

— Nu s-a pierdut. A găsit-o Quin şi a păstrat-

o.

— De ce nu mi-a dat-o înapoi? Dacă voia, puteam să-i fac o copie.

— Şi i-ai fi pus o mulţime de întrebări.

— Probabil.

— Şi el nu ţi-ar fi răspuns.

— Nu înţeleg.

— Acum cincisprezece ani, eu şi Quin ne-am asociat.

Într-una din operaţiuni, ne-am împotmolit într-o societate mai înapoiată, care apela la tot felul de şmecherii şi păcăleli care le făceau oamenilor viaţa mai uşoară şi mai colorată.

— Treci la subiect.

— Nu ai deloc răbdare.

— Trebuia să ştii asta mai de mult.

— Suntem căsătoriţi de aproape o lună.

— Pentru unele lucruri nu ai nevoie de timp. Acum povesteşte mai departe.

— Ei bine, mă refer la ghicitoare. Eu împreună cu Quin am ajuns şi noi, ca toată lumea,

la o astfel de ţigancă, pentru că ele se îndeletnicesc cu treburi de genul ăsta. Ştii că eu nu cred în aşa ceva. Dar Quin, fiind ţigan, crede. Consideră că numai ei sunt înzestraţi cu darul acesta. Ţiganca aceea i-a spus multe, e drept, dar păreau cu dublu sens. Quin a răstălmăcit totul cu mintea lui analitică şi a aşteptat.

— Ce a aşteptat?

— „O soră care nu e soră. O războinică ce omoară demonii şi dă lumină vieţii”. Citez din memorie.

— Caprice? De aceea i-au sclipit lui ochii, când a aflat că am o soră vitregă? Şi a căutat-o, nu? Mi-amintesc că la nuntă a fost tot timpul cu ochii pe ea. Majoritatea bărbaţilor care o cunosc sunt atraşi de ea, dar se lasă păgubaşi când le aruncă o privire îngheţată de-a ei.

— Ei, Quin nu s-a lăsat.

— Cât mi-aş dori să văd reacţia lui Caprice când va afla că a fost lucrată pe la spate, râse Silke. Nu suportă să facă schimbări sau să aleagă.

Are un temperament de leoaică. Eu sunt mic copil, pe lângă ea.

— Nu ştiam, spuse uimit Killian. Caprice?

— Da, da. Nu ştiu. Te descurci singur cu ea. Eu mă spăl pe mâini. Nici nu vreau să răspund la telefoane.

— E aşa de rău?

— Spuneai că ai dosare cu fiecare dintre noi. Nu l-ai citit pe al lui Caprice?

— Avea doar treisprezece ani când a spart capul unuia cu o mătură.

— Şi i-a devastat magazinul şi i-a turnat vopsea pe organele genitale. Ţine cont! Era vorba de vopsea de ulei.

Nu a mai reuşit să scape de culoarea aceea decât la urgenţă.

— Ei, s-a mai maturizat şi ea, nu mai are treisprezece ani.

Are treizeci.

— Nu m-aş baza pe asta. Prefer să stau deoparte cu trusa de urgenţă, glumi ea.

*

* *

— Poftim? întrebă încet Caprice privindu-l pe Quin ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

Quin încercă s-o ia în braţe, dar Caprice îl respinse. Îşi băgă mâinile în buzunarele blugilor, privindu-i expresia uimită şi furioasă.

— L-am sunat pe Killian şi i-am explicat situaţia.

— Dar nici măcar nu eşti sigur că ar fi vreo situaţie specială, izbucni ea, aruncându-şi părul din ochi.

O trezise în mijlocul nopţii cu un sărut care promitea ceva interesant şi în loc de asta, se pomenise cu o mare trădare.

— Nu sunt dispus să-mi asum riscuri.

Caprice îşi strânse mai tare cearşafurile în jurul ei.

— Nu eşti dispus să…

Soneria telefonului o întrerupse şi Caprice tresări violent.

— Sunt părinţii tăi.

— Îngrijoraţi foc, probabil.

— N-am fi ajuns aici, dacă nu m-ai fi refuzat de la început.

Caprice sări în picioare. Fără pantofii ei cu toc, părea mult mai mică, pe lângă Quin.

— Cred în instinctele tale. O să fiu precaută. Foarte precaută. Dar nici nu mă gândesc să plec acasă, sau pe insula ta.

Alergând spre telefon, ca să răspundă, se împiedică în cearşafuri. Îi aruncă o privire ucigătoare lui Quin care abia se abţinea să nu izbucnească în râs şi ridică receptorul.

— Da, mamă, răspunse ea înghiţindu-şi cu greu furia. Nu mamă, nu vin acasă.

— Fii rezonabilă, dragă. Înţelege. Dacă ţi se întâmplă ceva, nu ştiu ce o să mă fac, se rugă Lorraine.

— Nu mi se va întâmpla nimic. Sunt o fată mare şi pot avea grijă şi singură de mine. Asta ai vrut, nu? Am promis că voi rămâne aici, aşa voi

face.

— Dar e periculos.

— Quin crede că e periculos, o corectă ea. Tu şi cu tata mi-aţi angajat un bodyguard. O să fiu atentă.

— Aş vrea să te conving că vei fi mai în siguranţă acasă.

Vocea mamei ei aproape o făcu să cedeze. Dar, privindu-l pe Quin, se hotărî. Nu putea să-l părăsească, chiar cu riscul de a se expune ea însăşi. Se ascunsese destui ani în spatele altora.

— Te iubesc, mamă. Vă iubesc pe amândoi. La revedere.

Quin o privi pe femeia lui iubită. Războinica lui. Furia din ochii ei se risipise.

— Trebuia să încerc să te protejez, murmură el explicând pentru prima oară în viaţa lui motivele acţiunilor sale.

— Ştiu. Şi eu aş fi făcut la fel.

— Nu mai eşti supărată, nu? întrebă el îmbrăţişând-o.

— Nu, răspunse ea sărutându-l. Mi-a trecut.

Cearşaful dintre ei căzu pe podea. Timpul care mai rămăsese din noapte era acum numai al lor.

*

* *

Stătea într-o lumină aurie, cu o foaie de hârtie în faţă.

Zâmbetul i se ivi pe buze, scriind numele bărbatului blestemat. Planurile erau făcute. Era timpul răzbunării. Mângâie cicatricea de pe obraz, care-l desfigurase. Nu uitase şi nu iertase. Nu ştia să ierte. Nu voia să ierte. Ţiganul era al lui.

Capitolul 11

— Eşti nebun, spuse Kilian. Te aştepţi să fiu de acord? Omul meu o păzeşte. De ce vrei să scapi de el? Şi cum? Quin se lăsă pe spătarul scaunului. Părea relaxat, dar în realitate era invers.

— N-am de gând să-ţi rănesc omul. Vreau doar să-l scot din peisaj pentru o vreme. Atâta cât s-o scot pe Caprice din ţară. Te anunţ pentru că nu vreau să vă îngrijoraţi dacă bodyguardul o face dispărută.

— Caprice n-o să te ierte niciodată pentru asta.

— Nu-mi pasă.

Killian înjură colorat. Quin părea foarte degajat. Putea să fie măcar un pic mai preocupat de sentimentele lui Caprice.

Un Quin calm era mai periculos decât orice bărbat pe care-l cunoştea. Niciodată nu folosea violenţa inutil, aşa cum făceau majoritatea oamenilor ca el. Şi avea o stăpânire de sine

formidabilă. Nu-l impresiona nimic. Nici măcar gândul la propria-i moarte.

— Dacă Gustaf e în spatele complotului, nu vei şti niciodată de unde vine pericolul. Nici măcar oamenii tăi nu au reuşit să-l localizeze. Au aflat doar că e în ţară. Dacă o trimiţi pe Caprice pe insulă, eşti complet descoperit şi în plus poţi risca să-ţi descopere bârlogul.

— Nu contează. Siguranţa lui Caprice e cea mai importantă.

— La naiba! înjură Killian scărpinându-se în cap, încercând să gsească altă soluţie.

Avea încredere în planurile lui Quin. Dar presimţea un mare pericol.

— Bine, vorbim mai târziu, spuse Quin privindu-şi ceasul.

Era timpul s-o ia pe Caprice de la serviciu. Totul era aranjat. În noaptea aceea, Caprice trebuia să plece pe insulă.

— Vin la Houston, se hotărî Killian.

— Ai o soţie.

— Şi tu ai nevoie de ajutor.

— Nu ţi l-am cerut. Gustaf e un duşman vechi. E posibil să câştige, dar dacă o am şi pe Caprice cu mine, va câştiga sigur.

Din câte îl cunoştea, Killian ştia că Randall Quinlan nu era genul de bărbat care să-şi ia angajamente faţă de femei.

— Cum vrei. Dar eu tot vin.

— Nu ai nicio datorie, zâmbi Quin.

— Asta e părerea ta. Dar şi tu m-ai ajutat să-i salvez viaţa lui Silke.

— Am pus câteva întrebări şi am păzit câteva ore un bărbat pe care l-ai aranjat cu mâna ta.

— Da. Ţi-ai răpit din timpul tău.

— Eşti foarte încăpăţânat.

— Printre altele, râse Killian.

— Până vii tu, Caprice n-o să mai fie pe aici.

— Nici nu bănuiam altceva.

Nu se mai deranjară să-şi ia la revedere. Se cunoşteau de mult. Ştiau că nu mai era nimic de adăugat. Planurile fuseseră stabilite.

Pilotul îi aştepta la aeroport, oamenii lui erau pe fază şi somniferul aştepta să fie înghiţit de Caprice, odată cu băutura ei obişnuită de seara.

Quin privi suspicios uşa de la intrare. Cineva suna insistent. Cine putea fi la ora aceea?

Se duse să deschidă liniştit. Era poştaşul cu un plic.

„Ţiganul pe nume Randall Quinlan este un vânător iscusit. Te felicit, prietene. Gusturile tale sunt impecabile.

N-am uitat. Nimic. Nu te mai deranja să-ţi cauţi iubita. E la birou. Şi va rămâne acolo dacă nu vrei să ratezi şansa de a mă întâlni.

GUSTAF”

Ochii lui Quin sclipiră de mâinie. În general ameninţările îl dezgustau. Dar asta îl scotea de-a dreptul din minţi.

Dorise să-i acorde lui Caprice ocazia să facă singură alegerea şi din cauza asta pierduse ore

preţioase. Trebuia să se întâlnească cu Gustaf. Bine că reuşise să-şi stabilească planul.

Trebuia să tărăgăneze cu Gustaf, ca să-i dea timp lui Caprice să fugă din ţară. Deocamdată era în siguranţă la birou, păzită de bodyguardul lui Killian.

* * *

— Doamnă St. James, un plic pentru dumneavoastră, spuse un curier grăbit, cu respiraţia întretăiată.

— Pentru mine? întrebă neatentă Caprice studiind un contract. De la ce departament?

— Nu este din interior. De afară. Bărbatul care mi-a înmânat plicul vă aşteptată jos.

Caprice îşi privi nedumerită ceasul. Era patru şi jumătate. Quin ştia că scapă la cinci. Nu-i stătea în obicei să schimbe planurile.

— Cum arăta?

— Înalt. Brunet. Frumos.

Caprice răsuflă uşurată. Cel puţin era în siguranţă. Îşi adună hârtiile şi dosarele

pregătindu-se să-şi anunţe şefii de plecarea ei.

*

* *

— Dintotdeauna ai fost un punctual, spuse Gustaf încet, privind cu un zâmbet îngheţat la bărbatul pe care-l ura din tot sufletul.

Quin intră în cameră, ignorând declicul pistolului din spatele uşii.

— Îţi pierzi timpul.

— Ştii, până acum n-am realizat cât de importantă este ea pentru tine, spuse Gustaf cu o sclipire de amuzament şi satisfacţie în priviri.

Gustaf îşi cerea momentul de triumf, dar nu acum.

— Nu e cazul să ataci oamenii inocenţi. Eu n-am făcut asta niciodată. E o laşitate. Sau lipsă de onoare. Voia să pară indiferent şi stăpân pe sine.

— Onoare? Întotdeauna ai reuşit să ne faci să ne simţim mai puţin oameni, fluturându-ne pe sub nas principiile tale.

Quin îl privi lipsit de expresie.

Telefonul sună.

— Răspunde, spuse Gustaf. Vrea să vorbească cu tine.

Quin privi ochii aceia ironici, care frizau nebunia.

Caprice era în pericol. Se supuse.

— Quin?

— Da, Caprice.

— Nu mai e Caprice, spuse o voce aspră în receptor şi legătura se întrerupse.

Quin aşeză calm receptorul în furcă. Caprice păruse mai degrabă furioasă decât speriată. Dar starea ei depindea de bărbatul care stătea de partea cealaltă a biroului.

— Nu ai nimic de spus?

— Voi spune ceva când va fi cazul.

— Prietene, ar fi trebuit să rămâi alături de mine, spuse Gustaf hohotind. Nu că aş fi avut încredere în tine, dar ar fi fost mult mai amuzant.

Quin îl privi cu o sclipire de batjocură.

Gustaf redeveni serios. Începu să-l analizeze

pe Quin ca şi cum ar fi fost o specie ciudată, nu un duşman vechi de aproape douăzeci de ani.

— Persoanele cu care fac afaceri ar dori să te angajeze.

Cunoscându-te, vreau să înclin balanţa în favoarea noastră.

Gustaf luă o coală de hârtie cu o poză ataşată în colţ şi i-o întinse peste birou.

— O să-ţi înapoiez femeia, întreagă sau nu. Dar va trăi doar dacă îmi faci un serviciu. Vreau ca bărbatul ăsta să dispară. Ne-a făcut prea multe probleme. Ai la dispoziţie o săptămână, timp în care femeia ta va sta cu mine.

Mintea lui Quin se înceţoşă de furie, împiedicându-l să mai gândească logic. Se folosi de toată puterea de concentrare, antrenată în zeci de ani de zile, ca să nu-şi dea pe faţă sentimentele.

— Aştept răspunsul tău, spuse Gustaf nesigur.

Credea că femeia aceea însemna mai mult pentru Quinlan. Ori el părea indiferent.

— Cu un asemenea târg nu obţii nimic, spuse Quin ridicându-se de pe scaun.

Viaţa lui Caprice depindea de abilitatea lui de a-l deruta şi a-l scoate din joc pe Gustaf.

Gustaf îl privi îndreptându-se spre uşă şi mâinile lui se încleştară pe braţele caunului.

— Şi dacă îi garantez siguranţa? propuse el conştient de banii pe care-i pierdea, dacă Quin l-ar fi refuzat. Îmi dau cuvântul.

Quin se opri cu mâna pe clanţă.

— Sun-o acum.

— Nu ai încredere în mine.

Quin îi aruncă o privire îngheţată. Nu. Nu avea încredere în el.

Gustaf înjură tare şi apucă grăbit telefonul, dând ordine aspru.

— Vine în câteva minute.

— Nevătămată.

— Da. Nevătămată. Dacă îţi termini treaba până diseară, o voi elibera.

— Vreau s-o văd acum.

— Zilele astea unul din noi va egala nişte scoruri vechi, ameninţă Gustaf furios.

Misiunea aceea era doar o mică parte din planul lui de răzbunare. Sperase ca femeia aceea să însemne mai mult pentru Quinlan. Dar era bine şi aşa. O concesie mică, cu avantaje mari. Sfârşitul duşmanului său de moarte era aproape.

Linişte din încăpere era atât de profundă, încât se putea auzi ticăitul ceasului. Quin îl privi pe bărbatul care avea tot atât de multe nume ca şi el. Indiferent cât de atent îşi construia o existenţă, se găsea cineva să-l descopere. De data asta se simţea responsabil pentru soarta lui Caprice. Era o fiinţă inocentă, prinsă la mijloc. O iubea, dar nu reuşea s-o protejeze suficient. Sentimentul de vină nu-i era familiar şi îl percepea într-un mod ciudat. Pentru ea, şi-ar fi vândut onoarea acestui ucigaş nebun. Trebuia doar s-o mai ştie în siguranţă şi din momentul acela, Randall Quinlan înceta să mai existe pentru ea.

*

* *

Caprice stătea nemişcată, resimţind fiecare zguduitură a maşinii. Era legată cu mâinile la spate şi avea o eşarfă la ochi. Doar gura şi picioarele le avea libere. Bine şi aşa.

Bărbatul care-i fusese descris de curier stătea lângă ea. Căzuse într-o capcană. Era furioasă pe ea însăşi, pe naivitatea cu care tratase avertismentele lui Quin. Nu ştia unde se afla sau încotro se îndreptau. Dar se părea că mergeau cu o limuzină cu geamuri fumurii prin oraş. Brusc, maşina coti şi ea se lovi de uşă.

Bărbatul de lângă ea o prinsese prea târziu.

— Ţiganul ăla are gusturi, şopti bărbatul, slăbind strânsoarea.

Caprice îngheţă. Îşi simţea teritoriul privat invadat.

Trupul ei nu suporta alte mâini decât ale lui Quin. Furia şi neputinţa o sufocau. Dar tăcu. Tăcerea era o armă.

— Te împotriveşti. Bine. Îmi place, spuse el

plimbându-şi mâna pe braţul ei. Sper că în curând vom deveni apropiaţi.

Foarte apropiaţi.

Caprice se sprijini de uşă, respirând încet şi adânc, încercând să se controleze. Trăia un coşmar. Dar trebuia să supravieţuiască. Durerile puteau fi vindecate. Dacă murea, nimic nu mai avea niciun sens. Aşa că trebuia să trăiască cu orice preţ. Oricum, mai trecuse prin asta. Supravieţuise, ridicându-se deasupra durerii. Dar de data asta nu mai era singură. Iubitul ei îi era alături. O va căuta. Era sigură de asta.

Teama se risipi, făcând loc furiei. Trebuia să se stăpânească.

Trebuia să supravieţuiască şi să-l aştepte pe Quin.

* * *

Quin auzi voci. Se retrase din dreptul uşii. Atâta timp cât era angajat de Gustaf, era în

siguranţă. Uşa se deschise şi Caprice intră.

Imediat îi remarcă paloarea feţei, încheieturile strânse de funii şi confuzia din spatele eşarfei de pe ochi.

— Vreau să ne dai cinci minute, spuse el, întorcându-se spre Gustaf.

— Nu.

Quin se îndreptă spre uşă.

— Nu. Stai. La naiba! Eu dau ordinele aici.

— Oferă-mi cinci minute şi rămân.

— Bine. Îţi ofer ultimele tale cinci minute cu femeia asta.

Nu va schimba cu nimic situaţia.

Quin zâmbi. Gustai se îngrijoră şi brusc i se făcu frică.

Ţiganul nu zâmbea niciodată.

— Dacă păţeşte ceva, dacă văd o singură vânătaie pe pielea ei, vă distrug până la unul. Şi asta nu înainte ca fiecare să-i cereţi iertare în genunchi.

Gustai se retrase doi paşi înapoi. Vocea

bărbatului acela era indiferentă, fără niciun pic de mâinie sau lipsă de control.

— Îţi dau cuvântul meu.

— Şi amândoi ştim ce mult valorează, adăugă Quin ironic.

Gustaf înghiţi greu, făcându-le loc să iasă din încăpere.

Quin nu-şi pierdu vremea să se asigure dacă Gustaf îi asculta la uşă. Îi desfăcu lui Caprice legăturile de la ochi şi de la mâini.

— Ţi-au făcut ceva?

— Nu, spuse Caprice clipind, încercând să se acomodeze cu lumina.

— Minţi, dar n-are importanţă. Orice îţi vor cere, nu te împotrivi.

— Bine.

— Nu-ţi vor face niciun rău. Eşti doar ostatică. Nu este niciun pericol, atâta timp cât nu le vezi feţele. Aşa că înainte să intrăm, va trebui să te leg din nou la ochi, spuse el îmbrăţişând-o.

— Înţeleg.

— Nu. Nu înţelegi. Dar nu stau să-ţi explic. Dar îţi promit că nu vei mai avea de-a face cu aşa ceva.

— Nu-ţi mai face cicatrice pe suflet pentru mine, se rugă Caprice aproape plângând.

Quin se încordă.

— Nu. Eu n-am suflet.

— Ba da. Ai. Eu l-am găsit şi nu vreau să-l pierd.

Quin nu-şi permitea să-i răspundă. Ştia ce avea de făcut.

Nici măcar ea nu-l mai putea întoarce din drum. O bătaie în uşă îi avertiză că timpul lor se scursese.

— Îţi aminteşti când m-ai rugat să închid ochii în noaptea aceea? şopti ea. Întunericul este bun pentru secrete. Eu mă voi gândi doar la tine.

Quin o privi o secundă şi apoi îi acoperi ochii cu eşarfa.

Viitorul lui era scrumul onoarei pierdute. O legă la spate şi îi sărută buzele arse. Îi oferise

pasiune, dragoste, pericol şi min-ciună. Nu-i oferise tandreţe, până acum.

— Visează-mă, războinica mea dragă. Voi veni să te iau.

Zâmbetul ei era o rană pe sufletul lui, mai adâncă decât oricare.

Capitolul 12

— Nu poţi s-o faci, spuse Killian, după ce Quin termină de povestit pe scurt situaţia.

Quin îşi scoase cămaşa şi pantalonii, ignorând furia lui Killian. Emoţiile cumnatului lui Caprice nu-şi găseau loc în preocupările lui.

— Asta a fost înţelegerea. Îi voi răscumpăra libertatea. Şi viaţa.

— Îţi semnezi singur condamnarea la moarte. Ai promis că nu vei mai fi niciodată un asasin. Eşti un om de cuvânt.

Sau te-ai hotărât acum să te schimbi?

Quin nu se deranjă să argumenteze. Nu mai avea timp.

Intra în cel mai sălbatic joc din viaţa lui. Nicio misiune nu se compara cu cea pe care o avea de îndeplinit acum. Era în joc viaţa iubitei lui.

Killian privi cicatricea de pe spatele lui Quin. Priveliştea era cutremurătoare. Dar o văzuse de prea multe ori ca să mai reacţioneze în vreun fel.

— Nu poate fi aşa de simplu.

Quin se îmbrăcă cu nişte pantaloni şi un tricou negru de bumbac.

— E vorba de viaţa ei, Killian. Ţi se pare aşa uşor? Crezi că m-aş juca cu aşa ceva?

— Ştiu că nu ai face asta. Dar, la naiba, vorbeşte. O să te ajut, indiferent ce plan ţi-ai propus. Sunt la fel de nerăbdător ca şi tine să plătesc poliţe. Şi în afară de asta, Caprice este cumnata mea.

— Planul meu nu este legal.

— Nu-mi pasă. Şi nu-mi spune că trebuie să-mi mint soţia şi că nu se face. Cunosc jocul şi regulile lui. Nu mai sunt demult în afacere, dar mi-amintesc perfect.

— Ştiu unde-mi este ţinta. Nu e departe de aici, dar iau avionul. Până mâine sunt înapoi.

— Nu mă duci aşa uşor. Care ţi-e planul?

— Ăsta pe care l-ai auzit.

— Tu n-ai fost niciodată un asasin, indiferent dacă omul respectiv o merită său nu.

— O fac pentru Caprice.

— Ştiu. Ai mai spus. Nu ştiu de ce te încăpăţânezi să-mi ascunzi intenţiile tale.

— Bine. Vrei să ştii totul, da? întrebă el apucând o coală de hârtie şi aruncându-i-o lui Killian. Asta e! În asta am fost tras. O capcană în altă capcană, un plan în alt plan. Dar mai întâi trebuie să obţin răscumpărarea lui Caprice. Un păcat în plus nu mai contează.

Killian privi planul care reprezenta un complex de circumstanţe. Talentul lui Quin trebuia utilizat într-un complot de asasinat aproape imposibil, dar şi în ideea de a-l scoate din vizuina lui suficient de mult timp cât să pună pe urmele lui o echipă de spioni.

— Şi cum vei face cu Caprice?

— O vom scoate de acolo, spuse el întinzându-i un plic mai mic. Aici am un plan complet al poziţiei locului în care Gustaf o ţine pe Caprice, sistemul de securitate şi orele de schimbarea a gărzii. Pachetul din spatele uşii este

entru tine. Ai o arbaletă şi somnifere pentru santinele şi câini. Mai ai o armă cu amortizor, două cuţite şi nişte bombe lacrimogene. Gato, Sandor şi Ivan te aşteaptă jos, echipaţi şi ei. Te vor acoperi atâta timp cât cât ai nevoie pentru a o scoate pe Caprice de acolo. La trei dimineaţa o să fac o mică diversiune. Foc, lume multă, confuzie, mă rog, tot arsenalul. Atâta timp cât te acoperim tu vei coborî pe peretele opus. Singurul lucru pe care nu-l ştiu este localizarea exactă în clădire a lui Caprice.

— Te mişti rapid.

— Este foarte important. Dacă nu pierdeam atâta timp să-mi aduc echipa de pe insulă, treburile s-ar fi desfăşurat şi mai repede.

— Şi cum vei înscena asasinatul?

— Nu-l voi înscena. Ţi-am mai spus.

— Priveşte-mă în ochi şi spune-mi asta! strigă Killian la bărbatul pe care credea că-l cunoaşte.

— Repet, spuse Quin privindu-şi prietenul în ochi. Nu voi înscena asasinatul. Mi-este aproape

imposibil. Gustaf va trimite un om pentru confirmare. Şi cum naiba crezi că aş putea înscena un asasinat într-un timp aşa de scurt?

— Poţi încerca.

— Tu ai încerca să rişti aşa de mult, dacă ai şti că este viaţa lui Silke în joc?

— Nu pot sta să privesc asta, indiferent ce aş face eu în împrejurări similare.

— Nu vei sta. Tu trebuie s-o scoţi pe Caprice de acolo. Nu-mi asum riscuri cu preţul vieţii ei.

— Şi dacă refuz să-ţi urmez planul?

— Nu vei îndrăzni, zâmbi Quin. Am trei oameni antrenaţi, care te vor ajuta, dar care pot fi la fel de bine şi duşmanii tăi. O să faci aşa cum ţi-am spus.

— M-ai convins.

Quin aprobă scurt din cap. Acesta era drumul pe care şi-l alesese de multă vreme şi era singura opţiune. Moartea intrase de prea mult timp în distribuţie ca să mai poată fi schimbată.

*

* *

Killian privi construcţia spre care îl îndrumase Quin.

Oamenii lui erau împrăştiaţi prin spate. Nu se auzea niciun zgomot, decât foşnetul slab al prezenţei lor. Masca familiară a întunericului îi era cel mai mare aliat. Era timpul să pornească la îndeplinirea planului. Gato urma să scoată din joc câinii, Ivan gărzile, şi toţi trei sistemul de securitate. O dată ajunşi înăuntru, Gato şi Sandor urmau să stea de pază şi Ivan îi asigura spatele în timp ce el o căuta pe Caprice. Mişcându-se rapid şi în linişte, fiecare dintre ei deveni o umbră care se amesteca în peisaj.

Killian nu se mai gândea la ce făcea Quin. Avea un plan de urmat şi trebuia să-l ducă la capăt perfect. Dacă nu… Nu exista un dacă nu.

*

* *

Caprice blestemă în tăcere. Se săturase să nu vadă nimic. Nu ştia ce face Quin, dar era sigură că

este pe urmele ei.

Eşarfa care-i acoperea ochii căzu pe neaşteptate. Clipi surprinsă în întuneric.

— Ei bine, îşi şopti ea, încercând să frecă la următoarea mişcare. La naiba!

Sforile nu se lăsau uşor. Încheieturile îi ardeau din cauza strânsorii. Se plimbă un pic prin încăpere, descoperind baia. Dar acolo nu găsi nimic ascuţit, care s-o ajute să scape de strânsoarea sforilor. Întorcându-se dezamăgită, sclipirea oglinzii din chiuvetă îi dădu o idee.

Era o oglindă mică, de mână. Închise uşa de la baie, ca zgomotul să nu ajungă la urechile gărzilor. Se întoarse cu spatele, apucă oglinjoara şi o sparse de marginea chiuvetei. Zgomotul o făcu să strângă îngrijorată din buze.

Doar două bucăţi erau suficient de bune pentru a tăia sforile. Se aşeză pe jos şi începu să taie, mai mult la întâmplare. Îşi simţi sângele curgându-i în palme, dar nu-l luă în seamă. Quin urma să vină s-o ia şi ea trebuia să fie pregătită.

*

* *

— Du-te tu primul, comandă Quin, cu pistolul la tâmpla şefului securităţii, îndreptându-se spre uşa din spatele vilei.

Bărbatul se supuse ordinului, intrând, şi urcă pe scara de serviciu. Camera era întunecată şi doar o grămadă de pe pat acoperită cu un cearşaf, strălucea vag în întuneric. În momentul în care uşa se închise în spatele lor, Quin îşi bătu uşor prizonierul pe spate şi acesta căzu fără cunoştinţă la podea. Drogul îşi făcuse efectul instantaneu.

Quin se duse repede la fereastră şi dădu draperiile la o parte, pentru a lăsa câmp vizual liber omului lui Gustaf, echipat cu ochelari cu infraroşii. Quin se întoarse şi trase cu arma cu amortizor spre grămada de pe pat. Apoi făcu un semn scurt din cap spre fereastră şi părăsi scena la fel cum venise.

*

* *

Killian făcu semn spre ultima uşă de pe coridor. Caprice nu putea să fie în altă parte. Deschise uşa, intrând într-un întuneric profund.

— Capice şopti el din uşă, privind de-a lungul coridorului.

Caprice îşi auzi numele şoptit, în momentul în care căzu ultima legătură. Se ridică uşor, lipindu-şi urechea de uşa de la baie. Nu era vocea lui Quin.

Killian intră şi se apropie de singura uşă din încăpere. În spatele ei putea fi Caprice sau…

— Îţi aminteşti de ziua în care tu şi Silke aţi băut vodcă până aţi căzut late? întrebă Killian singurul lucru care-i veni în minte.

Caprice îngheţă.

— Killian?

— În carne şi oase, iubito. Am venit să te duc acasă.

Caprice deschise uşa şi se aruncă în braţele cumnatului ei.

— Ce ţi-au făcut? întrebă Killian simţindu-i

sângele de pe mâini.

— Nimic. Mi-am tăiat singură legăturile. N-are importanţă. O să supraieţuiesc. Unde e Quin?

— Prin preajmă, şopti el, evitând alte explicaţii.

— Eşti sigur că e în regulă? întrebă Caprice simţindu-i tonul evaziv.

— Da, răspunse el scurt. Acum taci, dacă vrei să ieşim cu bine de aici.

Priviră atenţi în jur şi o luară la fugă în linişte. Caprice simţea cu fiecare pas că ceva era în neregulă. Îl urmă pe Killian şi ajunseră la maşină. Quin tot nu apăruse.

— Unde e Quin? întrebă Caprice, înainte să se urce în maşină. Nu plec până nu apare şi el.

Killian o privi, descoperind că era mai mult furioasă decât îngrijorată. Trebuia să-i spună.

— Nu e aici. Preţul libertăţii tale era o misiune. În momentul ăsta el îşi face treaba în altă parte. Nici măcar nu este în oraş.

— De ce nu-mi spui adevărul?

— Nu aici, nu pricepi? spuse Killian trăgând-o de braţ în maşină. Îţi explic după ce plecăm.

*

* *

— Rahat.

Gustaf zâmbi cu satisfacţie, presând mai tare receptorul de ureche.

— Eşti sigur? Ai văzut lovitura?

— Da. Ţiganul a dat draperiile la o parte, aşa cum aţi comandat. Am văzut când l-a curăţat şi am plecat imediat după aceea.

— Nu l-a omorât şi pe şeful securităţii casei?

— Nu ştiu. Era important?

— Nu mai contează. Nu-l pierde din ochi pe prietenul nostru. Nu vreau să mai ratezi încă o dată.

— Să trăiţi.

*

* *

— De ce mergem la aeroport? îl întrebă Caprice pe Killian, privindu-l cum îi bandaja

rănile. Ne aşteaptă Quin acolo?

— Nu ştiu. Nu contează.

— Ce vrei să spui? Cum adică nu contează? întrebă nervoasă Caprice, smulgându-şi mâinile dintr-ale lui Killian.

Pentru mine contează. De ce nu-mi spui? E mort? Pronunţarea cuvântului „mort”, îi făcu rău. Nu. Nu putea fi mort. Dacă ar fi fost mort, ar fi ştiut. Ar fi simţit.

Killian o privi, simţind cum îi creşte furia pe Quin. Nu-i venea să creadă că bărbatul acela reuşise să pătrundă aşa de tare în sufletul cumnatei lui. Se simţea mai obosit ca niciodată. Nu voia ca el să fie omul care să-i dea vestea.

— Spune-mi! ordonă Caprice isterică.

Killian tăcu.

— Minţi! Mi-a spus că nu va mai ucide. Pe mine nu mă minte.

Killian se lăsă pe spătarul limuzinei. O privi pe Caprice cu o milă infinită. Era aşa de disperată, palidă şi cu mâinile acelea rănite. Şi asta numai

din cauza lui Quin.

— Toată viaţa lui este o minciună.

— NU! Nu-mi pasă. Îl iubesc. Mi-a povestit totul. Ştiu că şi-a schimbat numele de nenumărate ori. Şi tu trebuie să ştii lucrul ăsta la fel de bine ca mine. Sau ai minţit-o pe sora mea?

— Ştii bine că nu, izbucni Killian.

— Îl cunosc pe Quin. N-ar face asta. Are el un plan. Sunt convnisă.

— Nu, Caprice. Nu a avut timp pentru un plan. Nu suntem în filme. Gustaf i-a promis să nu se atingă de tine doar în noaptea asta. Dimineaţa înţelegerea ar fi căzut. Şi Quin ştia asta. Voiai să mori tu în locul omului ăla?

Caprice începu să plângă.

— O altă rană pe sufletul lui Quin, din cauza mea, şopti ea. De ce tocmai eu?

Killian voia s-o ia în braţe, s-o mângâie, dar Caprice nu suporta alte mâini pe ea, decât ale lui Quin. Respingerea ei era aproape fizică.

— Sau mai multe, nu? întrebă Caprice

privindu-i expresia de regret.

— Părăsim oraşul. Quin nu vrea să mai stai aici. Şi chiar dacă rămâi, tot acelaşi lucru este. El nu va mai fi aici. Se întoarce pe insulă.

— Nu! strigă Caprice ca un animal rănit. Nu plec până nu-mi spune el asta.

— Nu, Caprice. Vorbeşti sub impulsul momentului.

Acum ştii ce-a făcut pentru tine. Nu pot să cred că mai poţi trăi lângă el, aşa.

— Nu mai ştiu nici eu ce pot şi ce nu pot, şopti obosită Caprice. Mă doare, Killian, dar îl iubesc. Încă nu cred ce-mi spui. Trebuia să-mi dea o explicaţie.

Killian scoase dintr-un sertar secret al limuzinei o cutiuţă şi o deschise, arătându-i conţinutul. O fiolă şi o injecţie hipodermică. În momentul acela se ura la fel de mult cum îl ura şi pe Quin.

— Mi-a trimis astea, spuse el încet, să le folosesc în caz că te împotriveşti.

Caprice împietri, incapabilă să mai scoată o vorbă. Era aşa de sigură că-l cunoştea pe Quin. Bărbatul pe care-l iubea n-ar fi făcut asta. Trădarea lui îi sufoca orice reacţie.

— Nu mă forţa să le folosesc. Pentru că la nevoie, o voi face. Nu vreau să te duc acasă la familia ta şi la femeia pe care o iubesc, într-o cutie.

— Crede aşa de mult în abilitatea ta, încât să nu mai verifice dacă operaţiunea a fost terminată cu bine? Este aşa de convins că tu ai reuşit să mă scoţi de acolo?

Killian ezită.

— Va fi la aeroport, spuse Caprice convinsă, sprijinindu-se de spătarul canapelei.

— Poate.

Caprice privi pe geam.

— Nu vei avea nevoie de drog. Nu mă voi împotrivi.

*

* *

Quin îşi legă centura de siguranţă, aşteptând ca avionul să decoleze. Îşi asuma un mare risc întorcându-se la Houston, dar trebuia să se convingă că iubita lui era în siguranţă. Voia s-o mai vadă doar o dată. O dată pentru totdeauna. În câteva ore, Gustaf avea să-şi dea seama că planul lui eşuase. Furia lui avea să fie maximă, când urma să descopere că pierduse nu numai ţinta, dar şi arma, adică duşmanul lui de moarte. Ştia că-l va căuta. Planul din plan dăduse roade. Acum trebuia să treacă la faza a doua. Echipa lui cu Killian trebuia să fie în drum spre casă, conform instrucţiunilor.

Zidului din faţa viitorului său îi mai fusese adăugată o cărămidă.

Capitolul 13

Caprice privi pe gemul limiuzinei cum o maşină mare intra pe aria terminalului zonei private de aterizare. Nu avea sens. Killian şi Quin se aşteptaseră ca ea să plece fără să se împotrivească? Killian putea fi de înţeles. N-o cunoştea aşa de bine. Dar Quin părea că o înţelesese. Vorbiseră mult unul cu altul. Se cunoşteau suficient de bine ca să-şi dea seama cum ar fi reacţionat ea în asemenea situaţii. Nu-i venea să creadă că iubitul ei, în care avea atâta încredere, îi întorsese spatele. Îşi luaseră un angajament tacit unul faţă de celălalt. Erau atâtea întrebări. Bărbia i se ridică provocator. Nu pleca până nu primea răspunsurile. Dacă viitorul ei era scrum, va asista la ultima vâlvătaie. Merita măcar atât.

— Nu plec, hotărî ea, întorcându-se spre Killian. Poţi folosi drogul, dacă vrei.

Killian o privi, văzând hotărârea din ochii ei.

— Ei, şopti oftând Killian, am făcut lucruri şi mai rele la viaţa mea.

— Probabil. Nu-mi pasă. Cred că poţi da de el, dacă vrei.

Presupun că vrea o confirmare a îndeplinirii planului.

— Nu mă aşteptam să-l cunoşti aşa de bine, spuse Killian ridicându-şi sprâncenele.

— La multe lucruri nu vă aşteptaţi niciunul dintre voi la mine. Speraţi că sunt o femeiuşcă recunoscătoare, care abia aşteaptă să ajungă acasă, cu coada între picioare, să gătească. Ei bine, v-aţi înşelat. Vreau să-l văd. Dacă nu, măcar să-i vorbesc. Aştept, spuse Caprice dintr-o suflare, încrucişându-şi braţele.

— Dai ordine, constată Killian.

Caprice îşi ridică bărbia.

Killian rămase uimit. Caprice nu se purta aşa cum îl lăsase Quin să înţeleagă că o va face.

— Bine, spuse Killian.

Caprice îl privi atentă. Nu părea s-o

păcălească, sau să-i întindă vreo capcană. Dar de ce acceptase aşa de uşor?

— Quin este aici. Avionul lui tocmai a aterizat. Dar este doar în trecere, ca să se asigure că eşti în siguranţă.

— Şi cum ai de gând să-i dai raportul?

— Mă duc să vorbesc cu el. Îi comunic ce mi-ai spus. Dacă va dori, va veni să stea de vorbă personal cu tine. Dacă nu… asta e!

— Vom vedea.

— Vreau să-mi promiţi că nu vei ieşi din maşină. Pericolul nu a trecut, spuse Killian coborând din limuzină.

— Nu ies. Dar este ultima promisiune pe care ţi-o fac.

*

* *

Quin îl privi pe Killian care tocmai intrase în avion. Gato îi comunicase prin telefon că misiunea se sfârşise cu bine.

Dar avea nevoie de o a doua confirmare.

— Cum se simte Caprice?

— E nervoasă ca naiba şi încăpăţânată ca un catâr. Refuză să plece până nu vorbeşte cu tine. Nu-i vine să creadă că nu vă veţi mai vedea. Ce naiba i-ai făcut? Nu ştiu ce-a fost în capul tău când te-ai hotărât s-o urmezi la Houston. Ai riscat enorm. Ştiu, ştiu, profeţia, dar…

— Trebuie să se îmbarce în avion cu orice preţ.

— Uite ce e! Tu te-ai culcat cu ea! Nu vreau să fac eu în locul tău toate treburile murdare. Deja e prea mult. Nu mă pot întoarce la ea, ca să-i înfig acul în venă şi s-o car ca pe un sac de cartofi, împotriva voinţei ei, acasă, aşa cum vrei tu. Merită ceva mai mult.

— Da, merită să trăiască.

— Doamne! spuse Killian ridicându-şi ochii în tavan. Eşti la fel de rău ca şi ea. Profeţia era adevărată. M-am convins! Vă potriviţi unul cu celălalt. Vă meritaţi!

— Da. Dar Randalll Quinlan nu mai este în

siguranţă.

M-am înşelat. Am crezut că pot duce o viaţă normală alături de ea. Dar se pare că nu este aşa. Era cât pe ce să-i pun în pericol viaţa. Nu mai pot trece prin aşa ceva. Şi nu-i pot cere lui Caprice să mai rişte încă o dată alături de mine, fie şi în alt loc mai sigur.

— Atunci spune-i tu personal asta. Pe mine nu mă crede.

Nu m-a crezut nici când i-am spus că ai omorât un om pentru ea.

Quin ştia că trebuia să facă cel mai greu lucru din viaţa lui. Deocamdată nu omorâse pe nimeni pentru ea. Dar trebuia să-i spună că nu mai puteau să se vadă niciodată şi acest lucru i se părea imposibil.

— Hai să mergem.

— Te aştept aici, spuse Killian.

— Bine, spuse Quin luându-şi inima în dinţi.

Drumul până la maşină i se păru o veşnicie. Rămase surprins să constate că iubita lui nu se

deranjase să coboare în întâmpinarea lui. Dar când intră şi îi privi chipul, realiză de ce. Era un car de nervi.

Caprice îl privi, sperând să nu observe vreo urmă de rană. Uşurarea îi topi pentru un moment furia.

— Acum spune-mi şi mie minciunile pe care i le-ai îndrugat lui Killian.

Quin o studie în tăcere. Killian vorbise serios. Caprice era peste măsură de furioasă.

— Nu i-am îndrugat nicio minciună, spuse el calm. Vreau să pleci acasă.

— Pentru cât timp, Quin? Pentru cât timp mă exilezi?

— Nu este un exil. Este o despărţire definitivă. Caprice era palidă. Încheieturile ei bandajate îi dădeau un aer de victimă, dar ochii ei nu exprimau acelaşi lucru. Încă se mai lupta.

— De unde ai astea? întrebă el încet, atingându-i mâinile.

Caprice îşi privi bandajele, gândindu-se la

rănile dureroase de pe sufletul ei. Bărbatul pe care îl iubea, în care credea, o gonea din viaţa lui.

— Nu contează, şopti ea.

— Spune-mi ce ţi s-a întâmplat. De unde le ai? Gustaf mi-a promis că nu se va atinge de tine. Ce ţi-a făcut? Cicatricele pe care Gustaf i le făcuse lui nu-l duruseră aşa de mult cum îl durea vederea sângelui de pe bandajele de la încheieturile iubitei lui.

— Nimeni nu mi-a făcut nimic, spuse ea nervoasă. Eu mi le-am făcut.

— Cum? întrebă el şocat. Ţi-am slăbit eu, cu mâna mea, sforile. Te-ai zbătut?

— N-am vrut să stau degeaba, ca să aştept să fiu salvată.

Mi le-am tăiat singură.

— Cu ce?

— Cu o oglindă spartă. N-am fost prea îndemânatică, surâse ea amar.

Quin închise ochii simţindu-i disperarea care o împinsese la aşa ceva. Ştia senzaţia cioburilor de

sticlă pe piele, pătrunzând în carne. Se înşelase asupra lui Caprice.

Crezuse că-i cunoştea bine reacţiile. Riscase mai mult decât o crezuse în stare. Dacă Gustaf ar fi venit şi ar fi văzut ce şi-a făcut, Caprice ar fi putut să fie moartă până acum, cu toată înţelegerea lor. Îi spusese să nu facă nimic. Să nu se împotrivească. Să-l aştepte. Dar ea nu! Era o luptătoare încăpăţânată.

— Ţi-am spus să mă aştepţi.

— În întuneric. Da. Aşa mi-ai spus. Să trăiesc în amintirile noastre. Şi aşa am făcut. Mi-am amintit fiecare trăsătură a feţei tale, fiecare gest, fiecare vorbă a ta. Şi degeaba. Toate au fost minciuni.

Quin simţi cum i se prăbuşeşte lumea.

— Nu, şopti el. Nu au fost minciuni. Te-am iubit atunci.

Te iubesc şi acum.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? zâmbi ea amar, întorcându-şi privirea. Du-te.

Spuneai că vrei să pleci. Pleacă.

Quin o apucă de umeri smucind-o violent.

— Nu. Tu ai început. Tu n-ai fi acceptat ceea ce eram eu.

Am vrut să nu ne mai rănim unul pe altul. Am crezut că putem să ne despăţim fără să ne doară. M-am înşelat.

— Da. Îţi cunosc metodele. Am crezut în tine şi tu ai profitat de asta.

— Când Gustaf te-a răpit, nu mai aveam decât o singură şansă. Îi cunosc tactica. Te-ar fi omorât încet, în dureri, te-ar fi torturat, aşa ca pe mine. Doar că eu am supravieţuit.

Caprice îşi aminti cicatricele de pe trupul lui. Brusc, trecutul lui i se înfăţişă într-o realitate cutremurătoare.

— El ţi-a făcut asta?

— Da. Greşeala lui, de data asta, a fost că m-a subestimat.

Mi-a dat cuvâtul lui că nu se va atinge de tine, în schimbul unei misiuni. Nici prin cap nu-i

trecea că eu eram deja pregătit.

— Killian mi-a spus ce ai făcut.

Quin se uită la ea, gândindu-se că era singura persoană pe care n-o putea minţi, privind-o în ochi.

— Killian ţi-a spus ceea ce a crezut el că am făcut.

— Nu ai făcut-o? izbucni Caprice, privindu-l în ochi şi rugându-se să n-o mintă.

— Nu. Am avut un plan şi pentru asta.

— Ce plan? întrebă ea scuturându-i mâinile.

— Nu contează. Dar de asta trebuie să părăseşti oraşul. În momentul în care Gustaf va afla, niciunul din noi doi nu va mai fi în siguranţă. Iar împreună, nu avem nicio şansă.

Caprice nu se mai gândea la ea.

— Dar dacă te vor găsi pe insulă?

— Da. Mă vor găsi. Nu mai am scăpare, admise pentru prima oară, înfrânt, Quin.

— Dar ai oameni acolo, spuse ea privindu-l cu ochi mari, nevenindu-i să creadă.

— Nu există ascunzătoare perfectă.

Caprice realiză că din nu se ştie ce motiv, Quin voia să fie prins. Îşi dorea o confruntare directă. Bărbatul care îi încălzise sufletul, era un străin rece.

— Până şi pisica are doar şapte vieţi, zâmbi el trist. O să supravieţuiesc. Dar într-o zi, poate nu va mai merita preţul. De asta nu te vreau lângă mine. Mi-am vândut sufletul şi onoarea pentru tine. Eu pot trăi cu conştiinţa asta. Dar tu? Poate într-o zi îţi vei da seama că o fac din dragoste. O dragoste supraomenească. Dacă aş fi fost egoist, ţi-aş fi spus să rămâi. Şi dacă totuşi vei rămâne, peste voinţa mea, în timp o să mă urăşti. O să te urăşti şi pe tine. Vei ajunge să doreşti să fi plecat mai de mult. Nu avem viitor. De câte ori vrei să mai trecem prin asta? Azi, am avut noroc că am scăpat. Dar altă dată? Dragostea noastră va fi sufocată de resentimente, de temeri. Aşa vrei să ajungem?

Caprice privi viitorul înfăţişat de el, un viitor

care i-ar fi ars de vii. Ea nu văzuse dincolo de dragoste. Quin era mai puternic decât ea. Văzuse realitatea dincolo de emoţii.

Dragostea nu era suficientă.

— Nu pentru că nu te iubesc. Pentru că te iubesc prea mult, spuse el luând-o în braţe, sorbindu-i cu nesaţ aroma, mângâind trupul iubit. Prefer să te ştiu în braţele altcuiva, decât să te distrug din egoism.

— Strânge-mă tare, suspină Caprice. Pentru ultima dată.

Să ne lăsăm prinşi în întunericul nostru încă o dată. Quin o strânse mai aproape, simţindu-i accepatea.

Timpul se dilată şi spaţiul se risipi. Erau doar ei doi şi amintirile lor. Fără viitor. Soarele dimineţii începu să sclipească în geamul limuzinei. Quin îi ridică bărbia. Caprice deschise ochii îndureraţi.

— Nu, şopti Quin. Închide ochii. Sărută-mă pentru ultima oară în întuneric, pentru ca

amintirile să rămână vii şi doar ale noastre. Să avem un loc al nostru unde să fie speranţă.

Acolo unde există viitor.

Lacrimile alunecară de-a lungul obrajilor lui Caprice, la vorbele poetului care descria dragostea aşa de frumos şi de trist. Doar el reuşise să umple întunericul cu o plăcere fără sfârşit.

— Sărută-mă încă o dată şi pleacă. Du-te, dragostea mea.

Quin se aplecă şi o sărută fără pasiune. O sărută dăruindu-i sufletul. Acolo unde pleca, nu avea nevoie de el.

Capitolul 14

Caprice privi în lumina lăptoasă a dimineţii. Quin plecase. Îi oferise explicaţiile. Era mai sigură ca niciodată de dragostea lor, dar era prea târziu. Cel mai important lucru era că amândoi trăiau. Îşi sacrificaseră dragostea pentru asta, dar altă cale nu exista. Acceptarea era dureroasă.

— Vrei să-ţi aduc ceva de băut? întrebă încet Killian.

Caprice îl privi fără să-l înţeleagă. Îi simţi preocuparea, dar sufletul ei nu mai accepta nicio emoţie din partea nimănui.

— Caprice?

— Da?

— Ţi-e bine?

— Da, spuse ea automat.

— Nu pari.

— Nici ţie nu ţi-ar fi bine dacă ai şti că n-o mai vezi pe Silke niciodată în viaţa ta.

Killian îşi lăsă privirea în jos, înţelegând-o.

Tot drumul până la avion şi zborul spre casă şi-l petrecură în linişte. Caprice tăcută în durerea ei, şi Killian din compasiune pentru ea.

— O să vii acasă la mine. Nu eşti în stare să conduci până la părinţii tăi.

— Nu, spuse Caprice, dorindu-şi să fie lăsată în pace.

— Ba da. De data asta te bat şi tot faci ce-ţi spun eu.

— Am spus nu, nu!

— Se pare că şi tu şi Quin îmi faceţi mari probleme, spuse el împingând-o în maşină. Mergem la mine acasă. Şi în plus, o să le explic eu totul lui Lorraine şi lui Geoffrey.

Caprice nu mai avea putere să lupte. Cel puţin nu azi.

*

* *

— Cum adică nu vine după ea? întrebă Silke privindu-şi soţul care ieşea de la duş.

Noaptea aceea fusese un adevărat coşmar.

Seara coborâse imediat ce avionul aterizase în Philadelphia.

Killian o rugase pe Silke să nu-i aştepte la aeroport. Îi aşteptase acasă, cu cafele fierbinţi şi cu mâncare, deşi niciunul nu se atinsese de nimic. Caprice păruse nerăbdătoare să se bage în pat. Silke nu pusese nicio întrebare, până când Killian nu-i povesti singur.

— Credeam că o iubeşte.

— O iubeşte, spuse Killian luându-şi fericit soţia în braţe.

Dar, uneori, dragostea nu învinge. Tu nu l-ai văzut cât de greu i-a fost s-o părăsească. Numai eu ştiu câte a făcut pentru ea, spuse el gândindu-se la uşurarea pe care o simţise când aflase că de fapt Quin nu-l omorâse pe bărbatul acela.

Silke, Quin este un muribund fără Caprice. Dar nu vrea s-o mai pună în pericol.

— Mi-e aşa de milă de ea.

— Ştiu. Şi mie. Dar n-o putem ajuta în niciun fel. Trebuie doar să-i fim alături.

Silke se strânse înfrigurată la pieptul bărbatului său. Îi datora multe lui Caprice, dar de data asta nu avea nicio putere. Doar Quin o putea salva. Şi Quin nu era acolo.

*

* *

Caprice privi soarele care răzbătea printre draperii. Îl auzi pe Killian care se pregătea să plece la birou. Ar fi trebuit să doarmă mai mult. Era epuizată. Dar nu reuşise să închidă ochii toată noaptea. Mintea ei era plină de amintiri. Trupul ei se lupta cu oboseala. Simţi cum i se face rău. Nu mai avea ce să dea afară. Se mai dusese de două ori în noaptea aceea la baie. Şi Silke o ajutase de fiecare dată, tăcută, fără să-i pună nicio întrebare. Doar îi ţinuse capul. De trei zile stătea la sora ei, bolnavă de dor şi durere. Drumurile ei se limitau la distanţa dintre pat şi baie. Şi Silke era lângă ea de fiecare dată când avea nevoie, sunându-i pe părinţi să-i asigure că totul era în regulă.

— Nu poţi continua aşa, spuse Silke încet,

punându-i în faţă, o ceaşcă de ceai. Ai slăbit, ai cearcăne, eşti palidă. Unde vrei să ajungi? De ce te pedepseşti? Te-am programat la doctor în după-amiaza asta.

Caprice o privi cu recunoştinţă. Trebuia să se adune.

Dacă nu pentru ea, măcar pentru sora ei. Îi făcea viaţa grea şi nu avea nicio vină.

— La cât vrei să mergem? întrebă Silke.

— Nu trebuie…

— Te conduc, o întrerupse sora ei. În halul în care eşti, ajungi direct în primul copac.

— Bine, să hotărî Caprice. Mă conduci tu la doctor, dar după aceea, mă laşi acasă la mine. V-am deranjat destul.

Abia v-aţi terminat luna de miere. Şi simt nevoia să fiu singură.

Silke îi strânse mâinile.

— Nu ne deranjezi deloc. Vom fi îngrijoraţi. Dar dacă vrei tu asta…

— Te iubesc, murmură Caprice pentru prima

oară.

Quin o lăsase cu un gol imens în suflet, dar o învăţase să-şi exprime emoţiile.

Silke o privi uimită. Caprice se schimbase enorm. Lăsând la o parte aspectul fizic. Dintotdeauna fusese puternică, dar niciodată nu-şi arătase sentimentele, niciodată nu fusese intuitivă.

— Mă suni, dacă ai nevoie de ceva. Orice.

— Da, spuse Caprice cu o grimasă ce ducea cu greu cu gândul la zâmbet.

*

* *

— Eşti însărcinată.

Caprice se uită fără să înţeleagă la medicul ei de familie.

— Imposibil. Am fost atentă.

Se aşteptase la orice altceva, dar nu la un copil.

— Nicio metodă nu este sigură sută la sută. Metoda calendarului este cea mai lipsită de

siguranţă.

Copilul lui Quin! Ce ironie a sorţii! Nu reuşise să păstreze bărbatul iubit, dar îi avea copilul. Şi el nici măcar nu ştia de existenţa lui.

— Eşti în şase săptămâni. Încă se mai poate face ceva.

— Nu! spuse Caprice punându-şi protectoare mâinile pe abdomen.

— Nu te obligă nimeni, spuse medicul, uimit de reacţia ei. Îţi sugeram alternativele.

— Există doar o singură alternativă. Voi păstra copilul.

Dacă cineva ar fi întrebat-o înainte dacă ar fi dorit un copil de la Quin, ea ar fi negat. Avea o mulţime de argumente. Dar copilul acela era real. Copilul ei şi al lui Quin.

Darul de despărţire al iubitului ei. Un copil cu un viitor trist, încă înainte de a se naşte.

— Şi tatăl ce zice?

— L-ar dori, dacă ar şti.

— Nu vrei să-i spui?

— N-am cum.

Medicul nu mai ceru explicaţii. Disperarea din vocea lui Caprice era sfâşietoare.

— Îmi pare rău.

Caprice îşi privi medicul neînţelegând pe moment comentariul. Cum? Credea că e mort? Deschise gura să-i explice, dar se opri. Într-un fel avea dreptate. Pentru ea, Quin era mort.

— În momentul ăsta, cel mai important lucru este copilul meu, spuse ea sinceră.

— În rest, nu te îngrijora. Starea sănătăţii tale este normală. Ameţelile şi greţurile vor dispărea. O să-ţi dau nişte medicamente.

— Nu. Nu vreau medicamente.

— Dar astea nu au cum să pericliteze starea copilului.

— Nu. Am spus că nu vreau pastile.

— Bine, zâmbi medicul. Cum doreşti. Dar ai grijă de tine.

Dormi cât mai mult. Fă puţină gimnastică şi nu te obosi prea tare. De acum încolo ne vom

vedea mai des. Te voi programa pentru un control, luna viitoare.

— Sunteţi sigur că în rest n-am nimic? întrebă Caprice, îndreptându-se spre uşă.

— Da, zâmbi medicul. Aşa sunt bebeluşii. Ne fac la început câteva probleme, ca să ne anunţe că vin pe lume, dar sunt cele mai frumoase daruri ale naturii. Aşa că nu te mai îngrijora. Fă-ţi planuri. Gândeşte-te la nume, ai multă grijă de tine. Şi în rest cam atât. Lasă natura să lucreze.

Capice dădu din cap, incapabilă să zâmbească, pentru moment. Ştirea era prea recentă. Crezuse că pierduse totul şi viitorul i se înfăţişase pe neaşteptate în cel mai frumos chip.

Sora ei o aştepta pe hol. Niciuna nu scoase un cuvânt.

Coborâră cu liftul şi abia în maşină, Silke nu se mai abţinu şi întrebă:

— Ce ţi-a spus?

Caprice se ghemui, cu privirea departe şi spuse:

— Sunt însărcinată.

Silke clipi repede şi întrebă din nou:

— Ce ai spus?

— Sunt însărcinată. Port copilul lui Quin. Fii fericită pentru mine. Credeam că am pierdut totul.

Silke îi strânse mâna lui Caprice, perplexă.

— Dacă vrei cu adevărat copilul ăsta, să ştii că voi fi lângă tine. O să-i spui şi lui Quin?

Dacă pentru ea ar fi riscat să stea cu Quin, acest copil nu avea nicio vină. Quin o părăsise din prea multă dragoste.

Acum, la rândul ei, trebuia să facă acelaşi lucru, din dragoste pentru copilul ei.

— Nu. Nu pot să-mi expun copilul unui asemenea risc.

Silke o privi o vreme, văzându-i hotărârea.

— Lui Killian n-o să-i placă asta. Nu cred că te va lăsa să treci prin aşa ceva de una singură.

— Atunci nu-i spune.

— Ăsta nu este un lucru pe care să-l păstrezi secret. În câteva luni se va vedea.

— Sunt în şase săptămâni. Pot păstra secretul un timp.

Atâta cât să-mi fac nişte planuri. Oricum, nimeni în afara familiei nu trebuie să ştie al cui este. Pot pune în pericol şi viaţa lui Quin şi pe cea a copilului.

— Ştiu. Ai dreptate. Dar îţi dai seama ce va spune lumea?

— Nu contează. Sunt aşa de fericită, că-mi vine să plâng. Nu mă mai simt goală. Quin m-a părăsit, dar mi-a lăsat o părticică din el, într-un fel în care nu mă aşteptam.

— Tot nu te înţeleg. Dacă-l iubeşti pe bărbatul al cărui copil îl porţi, de ce nu încerci să-i comunici şi lui bucuria voastră? Este a amândoura. Luptă. Caută-l. Spune-i şi lui.

— Hai acasă, Silke, spuse oftând Caprice. Dacă mă mai ţii, aş vrea să stau la tine o vreme. Cel puţin până îmi dispare răul ăsta.

— Nu fi prostuţă. Ştii bine că poţi sta cât vrei tu. Dar ce ai de gând cu Quin? Are dreptul să se

bucure şi el de veste.

— N-ar schimba cu nimic situaţia.

— Cred că te subestimezi şi pe tine şi pe Quin. Ce spui tu e nobil în sine, dar nu-ţi ţine noaptea de cald. Şi copilul tău are nevoie de un tată.

— Copilul ăsta are un tată. Îl va cunoaşte odată pe Quin. O să am grijă de asta. Până una-alta, nu-i sufla o vorbă lui Killian.

— Ţi-e frică de ce ar putea face?

— Da.

Caprice îi văzuse expresia lui Killian când Quin o părăsise. Era clar că nu era de acord cu acţiunile prietenului său şi nu mai voia să-şi asume responsabilităţile în locul lui.

*

* *

— Dacă nu te duci la el, măcar scrie-i.

— Nu ştiu adresa.

— Ţi-o va da Killian.

— Hai, hai. Îmbracă-te mai bine ca să

mergem să căutăm o casă. Nu vreau să-l nasc pe copilul lui Quin într-un apartament. Vreau să găsesc cea mai frumoasă vilă cu curte din Phily.

— Copilul lui Quin? Dar este şi copilul tău.

— Da. Dar îmi place mai mult să mă gândesc la el ca fiind al lui Quin.

— Nu te laşi!

— Grăbeşte-te sau plec singură.

De patru zile, Silke încreca s-o convingă să dea de Quin.

Ştia una şi bună. Quin trebuia să aibă grijă de ea şi de copilul lor. Caprice era de acord doar cu un singur lucru.

Quin avea dreptul să afle vestea. Cu gura lui îi spusese că era cea mai importantă femeie din viaţa lui. Aşa că nu trebuia să-l dezamăgească. Dacă el fusese suficient de puternic să decidă că cel mai bine pentru ei doi era să se despartă şi ea trebuia să fie la fel de puternică şi să-l caute, să-i spună vestea.

— Bine, spuse Silke. Sunt gata. Mergem?

— Da, dar mai întâi ne vom abate puţin din drum.

— Unde?

— La biroul lui Killian. Ai dreptate. Quin are dreptul să afle.

— Serios? În sfârşit! Ţi-a venit mintea la cap!

Capitolul 15

— Nu-mi vine să cred că deşteptul de bărbatu-meu nu a vrut să ne dea adresa. Trebuia să-i spui că eşti însărcinată.

Sau să mă laşi pe mine s-o fac.

— Nu. Am mai discutat asta. Quin va afla primul.

— Dar eu am aflat prima.

— Ai fost omul potrivit la locul potrivit. Altfel, nu ştiu dacă ai fi aflat. Eşti sigură că nu ştii adresa exactă a insulei lui Quin? Doar ai fost acolo în luna de miere.

— Am aterizat la Nassau şi de acolo ne-a luat un hidroavion.

— Cât aţi zburat?

— Mai puţin de o oră.

— Unde era soarele?

— Eram în luna de miere, ce naiba? Nu m-am uitat după soare.

— Gândeşte, Silke, gândeşte.

— Încerc, spuse Silke agitată, încercând să se concentreze. Dar ştii bine că stau prost cu orientarea spaţiu. Cred că în stânga.

— Hmm. Asta înseamnă… spre sud. Trebuie să găsim o hartă şi pe cineva care cunoaşte zona.

— Un agent de turism.

— Merită să încercăm.

Două ore mai târziu, câteva telefoane şi un agent fericit să afle că le putea ajuta pe bogatele surori St. James, le dădură speranţe.

— Bine. Ştim zona. Acum? întrebă Silke.

— Megem la aeroport. Acum intri tu în rol şi convingi cu şarmul tău pe cineva care să-ţi dea planul de zboruri private pentru ziua aceea.

— Dar ştim direcţia.

— Da. Dar nu ştim adresa exactă.

Silke reuşi să intre în legătură cu o persoană de pe aeroportul din Nassau, care ştia exact destinaţia hidroavionului care-i dusese pe ei la insulă.

— Nu-mi vine să cred ce uşor a fost! exclamă

Silke. Să vezi ce ochi o să facă Killian când o să afle că ne-am descurcat şi fără el.

— Nu va afla.

— Ştiu. Dar totuşi vreau să vin cu tine.

— Nu. Trebuie s-o fac singură.

— Eşti sigură?

— Da.

Hotărârea ei era definitivă. Descoperise vizuina lui Quin şi trebuia să-l anunţe vestea cea mare. Urma să fie tată. Asta era tot ce conta, deocamdată.

— Dacă prind zborul de diseară, în maximum trei zile sunt înapoi. O să fie bine.

— Sper, se linişti Silke, văzându-şi sora aşa încrezătoare. N-am de gând să explic familiei de una singură motivele pentru care te-am lăsat să pleci aşa. Încă nu şi-au revenit de pe urma şocului răpirii tale.

— Îţi mulţumesc.

— Dacă mă iubeşti şi vrei să-mi mulţumeşti în vreun fel, ai grijă cum îl convingi pe Quin că locul

lui este lângă tine şi copilul vostru.

*

* *

Killian aruncă o privire pe lucrarea din faţa lui. Aştepta un telefon important, la care nu avea chef să răspundă. Dar era nevoit. De o săptămână, Caprice îl adusese la capătul răbdărilor. Parcă era bolnavă. Şi de când venise de la doctor, deşi aparent nu avea nimic, se schimbase total. De ce voia adresa lui Quin? Avea de gând să se ducă după el, pe insulă? Credea că a înţeles mai de mult ideea. Quin n-o mai voia în preajmă.

Telefonul aşteptat sună şi Killian apucă receptorul furios.

— Da?

— Ce vrei? întrebă Quin fără să se recomande.

— Nebuna ta de femeie vrea să dea de tine.

— La naiba!

— Aşa am spus şi eu. Se pare că s-a aliat cu Silke şi vor să-ţi afle adresa.

— Opreşte-o.

— Spune-mi tu, cum?

— Nu-mi pasă. Pădurea e plină de vânători şi nu mai e mult până să-mi descopere vizuina.

— Cât de curând?

— În două zile. Poate mai repede. N-o scăpa pe Caprice din ochi. E în stare de orice.

— Cât de rea e situaţa acolo?

— E pe sfârşite, într-un fel sau altul.

— Pot să te ajut?

— Nu. Ai grijă de Caprice. Asta e tot ce poţi face pentru mine.

— Bine.

Killian puse încet receptorul în furcă. Brusc, lucrarea din faţa lui trecuse pe locul doi. Cel mai important lucru în viaţa lui era Silke şi fericirea ei. Ca să păstreze această fericire, trebuia să aibă grijă şi de cumnata lui. O făcea pentru soţia lui şi pentru prietenul său, Quin, care-l ajutase aşa de mult, în trecut.

*

* *

— Eşti sigură că te descurci? întrebă Silke îngrijorată. Ai timp să te mai răzgândeşti. Vrei să vin cu tine? Pot suna să-mi rezerv şi eu un bilet.

— Nu. N-ai niciun bagaj făcut.

— Mă descurc şi fără bagaje. Ştiu să fac cumpărături.

Killian spune că şi-n deşert aş găsi un butic.

— Bine, râse Caprice ridicându-se în picioare. Au anunţat zborul meu. O să am grijă. Nu mai e vorba doar de mine.

— Sper să nu ţi se facă rău cu hidroavionul.

— Linişteşte-te.

— Să mă suni, indiferent de ce ai nevoie.

Caprice îi făcu semn din mână, îndreptându-se spre tunelul de îmbarcare. Şi oricât de mult îşi iubea sora, gândurile ei deja nu mai stăteau la ea. Nu mai era loc decât pentru Quin şi copilul care-i creştea în burtă. Spera că dragostea ei şi copilul erau suficiente pentru Quin. Spera să nu se întoarcă prea curând. Viitorul copilului ei stătea în

mâinile sale.

*

* *

— Ce-ai făcut???

Silke îşi privi bărbatul punându-şi mâinile în şolduri.

— Am spus că am ajutat-o pe Caprice să găsească insula lui Quin. Ne-am întors acasă, şi-a făcut bagajele, am dus-o la aeroport şi gata. Acuma trebuie să doarmă în avion, dacă nu e prea emoţionată.

— Doamne! spuse Killian disperat, punându-şi mâinile în cap. Ce-mi faceţi voi mie!

— Era dreptul ei să-l caute, se zborşi Silke.

— De cât timp a plecat? întrebă el impacientat.

— De aproximativ o oră. Cu o marjă de eroare de zece minute.

Silke se aşteptase că bărbatul său să fie furios, dar nu îngrijorat.

Killian se repezi la telefon şi formă la

repezeală un număr.

— Dă-mi-l, spuse el fără să folosească formule introductive. Killian.

Tăcu câteva secunde, privind-o cu ochi disperaţi. Silke era din ce în ce mai îngrijorată. Nu credea că situaţia era aşa de proastă. Se părea că sora ei era într-un mare pericol. Se apropie de Killian şi îl luă în braţe, cerându-şi iertare din priviri.

— Zboară spre tine. A plecat acum o oră.

— Atunci mişcă-ţi fundul încoace, comandă Quin. Nu pentru mine. Pentru ea. Vino s-o iei de aici.

— O să fiu acolo, spuse el, şi închise. Ajută-mă să-mi fac bagajele, Silke.

— Vin cu tine.

— Nu. N-am timp să mă cert cu tine. Nu vii. Caprice a intrat în iad şi nu e nemuritoare.

Silke împachetă câteva lucruri cu o viteză uimitoare, trăgând cu urechea la convorbirea soţului său cu tatăl ei.

Îi cerea permisiunea să ia avionul particular al companiei.

În timp ce Killian făcea ultimele aranjamente, se furişă pe uşă afară şi conduse prin traficul infernal de la ora aceea, ca un pilot de formula unu. Reuşi să nu facă niciun accident până la aeroport şi intră pe zona privată, fugind spre avionul tatălui ei. Trebuia să se strecoare înăuntru cu orice preţ, fără s-o vadă nimeni.

Şi reuşi. Se scunse în toaletă, ţinându-şi răsuflarea, până auzi vocea lui Killian şi motoarele pornind. Respiră uşurată. Chiar dacă urma s-o descopere, Killian nu mai avea ce să-i facă.

*

* *

— Sunteţi sigur că hidroavionul acesta e pentru mine? întrebă Caprice privind bărbatul slab din faţa ei.

— Da, spuse pilotul recomandându-se şi luându-i bagajul din mână.

— Bine, spuse Caprice urmându-l.

Îngrijorarea punea din ce în ce mai tare stăpânire pe ea, dar ştia că într-o oră avea să-l vadă pe Quin. Se aşeză comod pe fotoliu, îşi puse centura de siguranţă şi aşteptă cuminte decolarea, cu mâinile încrucişate pe abdomen. Pentru prima oară de când luase hotărârea asta i se făcu frică. Dacă Quin o respingea? Nu. Era imposibil. Dar dacă o cerea de nevastă? Asta nu era aşa de imposibil, dar nu ştia ce răspuns să-i dea. Îşi dorea asta, dar era aşa oare cel mai bine pentru copilul lor?

Apropiindu-se de insulă, dorinţele şi îndoielile se intensificară. Se lupta cu greaţa şi răul, la fel ca şi cu frică. Deja se înserase şi avonul ameriză într-o apă întunecată. Acolo, în întuneric, undeva mai departe o aştepta Quin.

*

* *

— Eşti sigur că este aşa de aproape?

— Sigur, Rom, spuse mâna dreaptă a lui Quin. Gustaf a înghiţit momeala, aşa cum ai

prevăzut. Avionul tocmai a amerizat.

— Văd, spuse Quin privind luminile hidroavionului. Du-te s-o iei. Condu-o în salon şi spune-i să mă aştepte. Eu mai am de aşezat ultimele piese pe tabla de şah.

— Ai pus la cale un plan genial. Sigur nu va da greş.

— Gustaf pierde rareori.

— De data asta va fi una din acele rare ori.

— Vom vedea. Oricum după asta toţi vom fi liberi.

Bărbaţii se priviră conştienţi că şi moartea era tot un fel de eliberare.

— Fie cum spui tu.

*

* *

Caprice intră în salonul luxos. Ar fi trebuit să fie furioasă.

Trecuse o oră de când cel ce se recomandase a fi din partea lui Quin o lăsase singură în salon. Era emoţionată. Şi speriată. Ştia că ceva era în

neregulă. Simţea pericolul plutind în aer. Îi amintea de senzaţiile trăite în noaptea răpirii ei. Îşi puse braţele în jurul taliei şi privi peretele plin de picturi valoroase care însufleţeau încăperea. Casa lui Quin, vizuina, cum o numea el, era încântătoare.

Quin intră în salon, închizând precaut uşa în urma lui.

Un moment se delectă doar privind-o. Părea mai slabă, deşi trecuse doar o săptămână de când se despărţiseră. Dar era la fel de frumoasă. Îi vedea spatele drept şi bărbia ridicată într-o atitudine regească. Războinica lui. Conta pe tăria ei mai mult decât şi-ar fi imaginat. Era salvarea lui. Gustaf era aproape şi jocul final se apropia.

— Nu m-ai ascultat, spuse el dur.

Caprice se întoarse brusc, cu ochii larg deschişi. Ochii lui sclipeau oţeliţi. Era îmbrăcat în negru. Părea un trup străin.

Iubitul ei. Străinul acesta îi arătase pasiunea, plantând în ea sămânţa viitorului lor.

— Ţi-am spus asta din Houston. Nu ai loc în viaţa lui Randall Quinlan. E prea periculos.

Cuvintele şfichiuiau ca un bici, lăsând urme adânci în sufletul ei. Schimbarea lui era dramatică. Deodată, în mintea lui Caprice se făcu lumină. Quin fusese pentru ea bun, tandru, cald. Doar pentru ea. În realitate nu era aşa.

Nu-şi permitea să fie aşa, pentru că asta îl putea omorî. Era aşa de simplu şi totuşi aşa de complicat.

Cadoul pe care credea că i-l adusese nu mai era cadou.

Putea fi un blestem fără sfârşit.

Quin se apropie de ea aşa de tare, încât îi simţi parfumul ca pe o tortură.

— Nu trebuia să vin, spuse Caprice îndurerată.

Sărutările ei nu-i puteau vindeca cicatricele. Se minţise singură.

— Nu, nu trebuia să vii. Dar nu te îngrijora. Vei pleca imediat. Killian trebuie să fi sosit. Te

conduc.

Caprice îl studie o secundă neînţelegând. Era ceva mai mult decât o dorinţă de a o vedea plecată. Curiozitatea o măcina, dar nu întrebă nimic. Visele şi dorinţele ei fuseseră deşarte.

— Cum vrei, murmură ea închizând ochii.

Quin ridică mâna, s-o atingă, dar se opri. Dacă făcea asta, nu mai aveau nicio şansă.

Caprice trecu tăcută pe lângă el, îndreptându-se spre ieşire. În faţa ei era marea. O mare care-i despărţea pentru totdeauna.

— Aş fi vrut să fie altfel, şopti Quin.

— Eu nu, zâmbi tristă Caprice. Te iubesc aşa cum eşti. Aici sau oriunde în altă parte. Ţi-am mai spus şi-ţi repet. Te iubesc. Chiar dacă ai încercat să mă răneşti, ca să mă determini să plec.

Quin oftă adânc. Profeţia îi promisese că războinica lui îi va omorî demonii. Dar asta nu însemna că el urma să trăiască văzând cum cade ultimul.

Avionul o aştepta la capătul docului, cu uşa

deschisă.

Killian ieşi din avion.

— Dacă aveam timp, îţi dovedeam cine eşti tu, cu adevărat, spuse Caprice mângâindu-l uşor pe faţă. Nu te gândi la mine în jungla ta. Dacă aş avea puterea să te fac să uiţi totul, aş face-o, dragostea mea.

Îl mai privi o clipă şi îl sărută repede, îndreptându-se spre avion. Lacrimile din ochii ei nu mai căzură. Nici pentru ea, nici pentru el şi nici pentru copilul din ea, care nu-şi va cunoaşte niciodată tatăl.

Capitolul 16

Caprice se aşeză pe fotoliu. Silke o privea îngrijorată, aşteptându-se ca sora ei să cedeze dintr-o clipă în alta.

Killian le lăsase singure de o oră. Aveau nevoie de linişte, ca să discute.

Când se îmbarcară în avionul personal, care le ducea acasă, Silke nu mai rezistă şi o întrebă:

— I-ai spus?

Caprice îşi întoarse privirile spre sora ei.

— Nu.

— Ai naibii bărbaţi! Câteodată nu te lasă să deschizi gura.

Sunt aşa de siguri că doar ei au toate răspunsurile. Silke făcea aceste remarci, gândindu-se la bărbatul său. Şi acum mai avea în urechi predica pe care i-o ţinuse, când descoperise că se află cu el în avion.

— Nu a fost chiar aşa, zâmbi uşor Caprice.

— Să nu-mi spui că te-ai răzgândit!

— Ba da.

— De ce?

— Pentru că nu mai era bărbatul pe care l-am iubit la Houston, murmură ea ambiguu.

— Te-a gonit! se încruntă nedumerită Silke.

— Nu. Dar cred că asta voia să facă. Nu i-am oferit ocazia.

Am plecat de bună-voie.

— Şi acum ce vrei să faci?

Caprice îl dăduse deja la o parte pe Quin din viaţa ei.

— Mă duc acasă. La viitoarea mea casă, zâmbi Caprice. Cu ajutorul tău voi găsi cea mai frumoasă vilă din Philly.

Îşi atinse uşor abdomenul, acolo unde creştea copilul ei.

Doar al ei. Măcar nu era singură.

— Vreau să vin cu tine la şedinţele prenatale. O să-mi prindă bine. Cu ocazia asta o să-i spun şi lui Killian cum să se comporte.

— A, ştiu eu! Vrei să fiţi chit!

— Da, râse Silke, îmbrăţişându-şi sora.

În scurt timp, Caprice adormi şi Silke o eliberă uşor. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi se duse în carlingă, la Killian.

— Ce face? întrebă el.

— Doarme.

— Mă duc puţin în spate, îi spuse el pilotului.

Se strecurară printre scaune şi se aşezară suficient de departe, cât să n-o deranjeze pe Caprice.

— Ce ţi-a spus?

— Nu prea multe. Mi-a zis că deşteptul ăla de Quin aproape a alungat-o de pe insulă.

— Era îngrijorat. N-ar fi trebuit să vină aici.

— Sigur, spuse Silke supărată. Ţi-e uşor să vorbeşti. Tu nu ştii toată povestea.

— Ce vrei să spui?

— E însărcinată. De asta îi era aşa de rău. De asta am ajutat-o. Nu voia ca tu să afli.

— De ce?

— Îi era temă să n-o opreşti. Voia să fie Quin

cel care să afle primul.

— Nu-mi vine să cred. Quin nu s-a bucurat când a aflat asta?

— Nu i-a spus.

— Ce încăpăţânat! Presupun că nici nu a lăsat-o să vorbească.

— N-a fost asta.

— Nu înţeleg.

— Nici eu.

— Şi ce vrei să fac?

— Să afli ce se petrece.

— Nu pot.

— Ce vrei să spui?

— Quin este într-o mare încurcătură, se hotărî Killian să-i spună. Duşmanii vechi sunt pe urmele lui şi nu vrea ca sora ta să fie prinsă la mijloc. De asta am fost aşa de furios, când am aflat că ai ajutat-o să plece. Femei nebune ce sunteţi! Şi eu trebuia s-o scot pe Caprice de acolo, nu să te bag şi pe tine în aşa ceva. Of! Şi să nu te aud că-i sufli vreo vorbă.

— Caprice n-arată, dar este profund rănită. Nu e genul de femeie aventurieră. S-a implicat mult în relaţia asta. Altfel n-ar fi păstrat copilul. Ştii bine cum era înainte să-l cunoască pe Quin.

— În locul lui Quin şi eu aş fi făcut la fel. Să ştii că l-am înţeles perfect.

— Dar şi eu aş fi făcut ca ea. Te-aş fi urmat.

— N-ar fi contat. Te-aş fi alungat. La fel cum a făcut Quin cu Caprice.

— Înseamnă că o iubeşte?

— Prea mult. La fel cum îl iubeşte şi ea.

— La naiba, spuse Silke, izbucnind în plâns. Sora mea merită un final fericit.

— Dar nu suntem noi aceia care să i-l putem oferi, spuse Killian, strângând-o în braţe. Însă o putem iubi. Nu e acelaşi lucru pentru ea, dar măcar nu se va simţi aşa de singură.

*

* *

Quin privi răsăritul din spatele dealului de unde avea o vedere avantajoasă. Capcana era

întinsă. Vedea malul mării plin de ambarcaţiuni şi oameni. Pădurile erau pline de aliaţi şi marea plină de inamici. Scena fusese stabilită de multă vreme. Nu el era cel care făcuse regulile jocului, ci Gustaf. Dar el era acela care urma să-l sfârşească o dată pentru totdeauna. Toate datoriile urmau să fie plătite, până a doua zi.

— Se pare că este în cea de-a treia ambarcaţiune, şopti omul de lângă el, privind printr-un binoclu.

— Da, Gustaf este prevăzător.

— Ne vedem în iad, prietene, zâmbi bărbatul, retrăgându-se spre postul său.

Avea ca aliaţi zece oameni. Contase pe ei de ani de zile.

Veneau ca şi el din şcoli dure, unde învăţaseră lecţiile legii junglei. Niciunul nu era de-o vârstă, naţionalitate sau sistem politic. Dar toţi iubeau libertatea, dorind să trăiască fără teamă, fără a fi mereu pe fază. Pe insulă găsiseră acea viaţa.

Pentru majoritatea aceasta fusese singura lor casă, de mici.

Acum mâna care-i hrănea era ameninţată. Şi ca şi el, ar fi luptat cot la cot, până la ultima suflare.

*

* *

Killian închise uşa biroului său, îndreptânud-se spre fotoliu. Se simţea obosit. Trecuseră trei zile de când descoperise plecarea neaşteptată a lui Caprice.

Problemele nu se sfârşiseră, nici atunci când se întorseseră acasă. Geoffrey şi Lorraine se înfuriaseră îngrozitor după ce aflaseră vestea că fiica lor era însărcinată cu Quin. Şi bineînţeles că el şi Silke se găsiseră prinşi la mijloc.

Telefonul interior sună.

— Domnul Emil Valadis pe linia unu, sună vocea cunoscută a secretarei.

— Ce vrea?

— Ceva în legătură cu Randall Quinlan.

— Fă-mi legătura.

— Bună ziua. Mă numesc Emil Valadis. O să trec direct la subiect. Sunt avocatul domnului Randall Quinlan. Mă tem că am veşti proaste pentru dumneavoastră. Înţeleg că sunteţi un prieten apropiat. La ora trei dimineaţa, domnul Randall a fost omorât. Se pare că nişte mercenari i-au devastat insula. Nu există supravieţuitori. Poliţia mi-a confirmat totul, acum două ore.

Killian tăcu, simţind un nod în gât. Ştia că aşa avea să se termine. Nu exista final fericit. Nu pentru Quin. Nu pentru Caprice.

— Altceva? reuşi el să mai întrebe.

— Domnul Randall a lăsat un testament substanţial. Se pare că dumneavoastră şi domnişoara Caprice St. James sunteţi singurii beneficiari. Am fost informat că puteţi lua dumneavoastră legătura cu domnişoara St. James. Este adevărat?

— Da, spuse Killian, gândindu-se la misiunea grea care-l aştepta.

— Vă rog. Nu vă pot da detalii mai multe. Voi pregăti actele cât mai repede posibil.

— Aveţi adresa mea?

— Da. Domnul Randall a fost foarte specific. La revedere.

Killian sună acasă, sperând să răspundă Silke.

— Da?

Era Silke.

— Unde e Caprice?

— În camera ei.

— Bine. Ai grijă de ea. Am o veste proastă.

— Ce s-a întâmplat? Quin?

— Da. Nu plecaţi nicăieri. Vin acum acasă, să vă spun.

*

* *

— Silke, ai de gând să te grăbeşti? Vreau să ajungem azi la noua mea casă.

— Viitoarea ta casă.

— Viitorul ei nu depinde de cum te îmbraci

tu.

— Ba da. Dacă proprietăreasa nu mă place, nu ţi-o va vinde.

— Ce prostie! Să ştii că mie îmi place rochia asta.

— Mie nu.

— Bine, dar dacă o schimbi, îţi schimbi şi accesoriile şi pantofii, şi tot aşa, la nesfârşit.

Silke nu ştia cum să mai tragă de timp, ca să n-o facă pe Caprice suspicioasă. Dacă ar fi venit Killian mai repede!

— Bine. Schimbă-te. Eu te aştept în camera de zi. Nu mai am chef de un alt spectacol de modă.

Killian sună la uşă. Silke se grăbi să-i deschidă.

— În sfârşit, şopti ea. Ce-i cu tine la ora asta? întrebă ea apoi, cu voce tare.

Caprice apăru în uşă.

— Am veşti proaste, spuse Killian apucând-o de umeri pe Caprice.

— Quin?

— Da. A murit.

Caprice nu scoase un sunet. Pur şi simplu simţi că se prăbuşeşte. Se sprijini de tocul uşii. Respiră adânc. Mort! Imposibil!

— Eşti sigur?

— Gustaf i-a atacat pe insulă. A fost o luptă. Au murit toţi, până la unul.

— Ştia că vine, nu?

— Da, spuse Killian uimit de uşurinţa şi degajarea cu care îi punea întrebările. Doar Silke plângea. Ce se petrecea cu Caprice? Era în stare de şoc?

— Tu ştiai?

— Da.

— A mai murit el, de multe ori, spuse Caprice privind în gol.

Silke şi Killian o priviră înmărmuriţi. Înnebunise?

— Nu şi de data asta, spuse Killian înţelegând ce voia să spună. Nu avea timp să

înscenezе totul.

— Pentru mine, a mai mutat şi munţii din loc, o dată.

— Nu, Caprice, spuse Killian îndurerat. Aş fi ştiut. E mort.

Mort! Nu înţelegi?

— Nu cred! strigă Caprice. Aş fi ştiut. Aş fi simţit.

— Stai un pic jos, Caprice, spuse Silke. O sun pe agenta imobiliară şi o rog să ne mai amâne câteva zile, bine?

— Bine, spuse Caprice.

Acceptase nu pentru că ar fi crezut, ci pentru că simţea nevoia să fie singură. Se duse în dormitor şi se întinse, ca şi cum ar fi vrut să se culce. Silke închise uşor uşa în urma ei, lăsând-o singură. Caprice sări din pat şi se duse la fereastră.

Nu, bărbatul pe care-l întâlnise pe insulă nu putea fi mort.

Era un învingător. Undeva, în lume, sub alt

nume, Quin trăia. Caprice zâmbi. Ştia că nu-l va mai vedea niciodată. Dar trăia. Tatăl copilului său era în viaţă. La fel şi dragostea lor.

Capitolul 17

Killian termină de scris raportul. De câteva luni de zile, afacerile îi mergeau mai bine ca niciodată. Până şi viaţa de familie îşi reluase cursul normal şi liniştit. Caprice îşi găsise o vilă superbă, pe care o decorase cu ajutorul lui Silke. Tot Silke era cea care o însoţea la şedinţele săptămânale, prenatale. Cele două surori păreau nedespărţite. Caprice se comporta ca şi cum ar fi acceptat moartea lui Quin. Nu suferise prea mult. Probabil că se aşteptase la un asemenea sfârşit. Nu era fericită, dar cel puţin părea mulţumită.

Ţârâitul interfonului îi întrerupse gândurile.

— Darian McCloud, pentru întâlnirea de la ora cinci, îl anunţă secretara.

— Pofteşte-l înăuntru, spuse Killian privindu-şi ceasul.

Era vorba de un nou investitor. Nu-l cunoştea, dar auzise multe despre el. Se părea că deţinea o herghelie celebră de cai pur-sânge arab.

@Uşa biroului se deschise şi intră un bărbat înalt, de un metru nouăzeci. Avea un păr negru ca pana corbului, cu irizări albastre. Părea un om obişnuit cu munca fizică şi căruia-i plăcea să comande. Zâmbi, întinzându-i mâna. Avea o strânsoare fermă, dar nu copleşitoare.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, zâmbi bărbatul, aşezându-se pe fotoliul oferit.

Ochii lui albaştri sclipeau amuzaţi şi avea ceva… Killian nu ştia din ce motiv, dar îi plăcea acel bărbat.

— Nu îmi place lipsa de punctualitate, râse Darian. Nu te ajută în afaceri.

— Şi nici atunci când soţia te aşteaptă acasă pentru o petrecere, adăugă Killian zâmbind ironic, dar fără să fie răutăcios.

Simţea că bărbatul acela nu merita un asemenea tratament.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă Killian.

— Îmi pare rău. Nu ştiam că aşteptaţi musafiri acasă. Ştiţi, eu nu sunt însurat.

Killian şi Darian trecură la afaceri. După jumătate de oră de discuţii, secretara bătu la uşă să-l anunţe de plecarea ei.

Killian se uită la ceas şi îşi notă ultima informaţie. Apoi îşi ridică ochii şi-şi privi viitorul partener. Expresia lui se schimbase total. Se uită atent în ochii lui familiari şi…

— E, acum ţi-ai dat seama?

— Poftim?

— Plasticianul meu a făcut o treabă bună. Până şi la mâini, spuse Darian privindu-şi degetele.

— Hei! Ştiam eu! Şi Caprice! exclamă Killian, luându-şi prietenul în braţe. Quin!

— Şşş! Darian McCloud.

— Dacă n-ai fi murit, te-aş fi omorât cu mâna mea.

— Am venit mai mult pentru Caprice.

— Îmi închipuiam.

— Acum sunt în siguranţă. Pot să mă însor liniştit cu Caprice. Umbrele trecutului au pălit.

— Şi ai de gând să vă duceţi la ferma ta?

— Sigur. Acolo este viaţa mea. Sigur, se va împotrivi la început. Dar acum, nimic nu mă va opri.

— Nu ştiu dacă te mai vrea, sugeră Killian. Nici nu ştii ce i-ai făcut, spuse el zâmbind.

— Ba ştiu mai multe decât crezi.

— Nu ai fost aici, lângă ea.

— Dar sunt acum. Şi nimeni nu mă mai poate opri, după cum am mai spus.

— Dar de ce ai venit mai întâi la mine?

— Nu vreau s-o şochez. Va avea nevoie de suportul familiei. Şi voiam să văd dacă noua mea figură mă ascunde suficient de bine.

— Iniţial, Caprice nu credea că ai murit. Dar a acceptat uşor, cel puţin la suprafaţă.

— N-a avut nicio cădere psihică?

— Caprice? Ştii bine că nu. Niciodată.

— Când îmi aranjezi întâlnirea? întrebă el, rezemându-se pe spătarul fotoliului.

— De unde eşti aşa de sigur că o voi face? îl

tachină Killian.

— O vei face, de dragul ei.

— Ştii bine că ai distrus-o şi pe Silke.

— Era necesar.

— Nu-ţi ceri scuze?

— Nici tu nu ai face-o.

— Da, râse Killian. Mă cunoşti bine. Semănăm mult. O să-ţi aranjez o întâlnire, bineînţeles. Dar să nu te prind că dispari din nou, că nu mai scapi de mâna mea. Acum spune-mi ce s-a întâmplat pe insulă.

— Insula mea era o capcană naturală. O fortăreaţă. Nu eram singurul care-l doream scos din peisaj. Ştii bărbatul care a păcălit-o pe Caprice în ziua în care a fost răpită? Ei bine, a murit. A fost identificat ca fiind eu. Adică Quinlan Randall. Gustaf şi prietenii lui au murit cu toţii. Oamenii mei sunt acum împrăştiaţi prin lume, sub identităţi diferite. Dar toţi sunt declaraţi morţi.

— Şi Darian McCloud?

— E o fantezie. Am citit biografia lui. A murit

de mult. Nu avea rude. Ca şi mine, de fapt. Am văzut că semăn cu el şi cu ajutorul unui plastician destoinic, iată-mă. Ei, trec testul?

— Da, răspunse Killian prompt.

— Atunci, când îmi aranjezi întâlnirea? Diseară?

— Caprice trebuie să vină la noi în seara asta. Nu vreau să sufere. A păţit destule. Nu te va recunoaşte. Va trebui să-i dai o cheie. Dacă te va mai dori, te va recunoaşte, dacă nu să nu-i forţezi mâna şi să pleci, imediat ce se termină petrecerea.

— Mă va dori înapoi.

— Eşti aşa de sigur?

— Are pe cineva?

— Nu. N-a mai fost cu nimeni.

Darian respiră uşurat. Nu pentru că n-ar fi avut încredere în ea. Dar ştia ce înseamnă singurătatea. Îl credea mort.

Avea tot dreptul să-şi refacă viaţa.

— Îmi dai cuvântul tău, că vei face cum am spus?

— Bine. Sunt doar un bărbat de care ţi s-a făcut ţie milă.

Killian îi privi jacheta de piele. De bărbatul acesta numai milă nu i se putea face.

* * *

Caprice se aşeză uşor pe fotoliul special rezervat ei, din camera de zi a lui Silke. În seara aceea sărbătoreau venirea pe lume a copilului ei. Doar familia era cea care ştia adevăratul nume al tatălui. Secretul fusese păstrat cu sfinţenie, deşi toată lumea îl credea mort. Dar era vorba de siguranţa copilului.

— Speram să te bucuri puţin mai mult, se plânse Silke.

Gândeşte-te! În două săptămâni, copilul tău va scoate capul în lume.

— Văd că eşti mai nerăbdătoare decât mine.

— Nici nu ştii! Abia aştept să-mi iau rolul de mătuşă în serios.

— Se pare că-ţi iei mai degrabă rolul de mamă, sau de tată.

— Cred că a venit Killian, spuse Silke atentă la uşă.

Stăpânul şi domnul meu, râse ea cu un aer solemn.

Silke se grăbi să deschidă şi Caprice privi indiferentă spre uşă. Era Killian, cu un străin. Un străin care nu era străin.

Ochii ei vedeau dincolo de orice deghizare. Sufletul ei simţea vibraţiile. Trupul ei reacţiona. Se ridică în picioare tremurând.

Quin rămase împietrit, privind-o cum se îndrepta spre el. Părul ei era mai auriu ca niciodată şi pântecele ei purta viitorul lor. Ştia. Nu-şi dădea seama cum, dar Caprice îl recunoscuse. Îi spusese că-l va recunoaşte, dar n-o crezuse. Scufundându-se în ochii ei verzi găsi căminul pierdut.

— Killian, şopti Silke. Cine este?

— Uită-te la Caprice şi spune-mi tu cine crezi

că este.

Silke privi şi înţelese. Caprice fusese dintotdeauna frumoasă, dar privindu-l pe acest străin, strălucea.

— Nu a murit. Caprice avea dreptate. Ştia. Nu a murit, murmură Silke împietrită.

Fără să-şi spună o vorbă, Killian şi Silke se luară de mână şi ieşiră din cameră. Quin şi Caprice aveau nevoie de intimitate.

Caprice se opri în faţa lui Quin. Îşi plimbă privirile şi degetele pe faţa lui. Putea să vadă în spatele ei, iubitul pierdut cu mult timp în urmă. Era mult mai frumos ca înainte. Asprimea feţei lui se topise sub mâinile unui plastician. Nu mai avea nicio cicatrice. Era proaspăt, nou şi totuşi acelaşi.

Părul lui negru era la fel, dar avea altă pieptănătură. Şi înălţimea, tot atât de impresionantă. Privi în oceanul ochilor lui verzi. Singurii care n-o minţeau.

Quin îi atinse abdomenul, încălzind cu palmele lui copilul lor nenăscut. Ochii i se

încețoșară de o emoție stranie.

— Copilul nostru, șopti Caprice.

Războinica lui. Luptătoarea lui. Mai puternică decât o crezuse vreodată.

— Cum de poți să nu mă urăști? întrebă el.

Lacrimile străluceau în ochii ei luminoși.

— Ți-am spus. Te cunoșteam. Te cunosc. Te-am recunoscut. Te-am simțit. Am știut.

Caprice închise ochii și adăugă:

— Sărută-mă în întunericul nostru. Fă ca singurătatea să dispară pentru totdeauna.

Quin se simțea împlinit prin dragostea ei. O strânse aproape de el, cu copilul lor între ei. Trecuse prin iad doar pentru ea. Își riscase viața, ca să se întoarcă la ea. Ca profeția să se împlinească. Sărutând-o realiză că în drumul lui nu călătorise de unul singur.

Se retrase privind-o cu dragoste. Secretele și umbrele se risipiseră.

— Am venit să te iau cu mine. Să te duc acasă. Să vă duc acasă, spuse el încercuindu-i cu

palmele pântecele. Vreau să fii soţia mea, dacă mă mai vrei.

Caprice zâmbi cu tot sufletul.

— Da.

— Când?

— În seara asta. Acum. Nu contează.

— Ba nu, spuse el. Contează. Vreau ca toată familia să fie alături de noi. Te iubesc. Mi-aş fi dat viaţa pentru tine.

— Ştiu. Mi-ai demonstrat. Dar nu vom mai trece prin asta. Nimeni nu va mai muri. Va fi doar viaţă. Doar noi şi copilul nostru.

Quin o sărută din nou, nemaisăturându-se de parfumul ei.

— Dar mai vreau ceva.

— Spune, dragostea mea.

— Vreau să-mi spui cum te numeşti. Nu accept cererea în căsătorie a unui necunoscut.

Darian izbucni în râs. Da. Viaţa era frumoasă. Alături de femeia lui iubită şi de copilul său nenăscut simţea că trăieşte.

— Mă numesc Darian McCloud, de la ferma McCloud din Oklahoma. Prietenii îmi spun Dare.

Caprice izbucni în râs pentru prima oară, după multă vreme.

— Ce nume frumos ai, Dare, soţul meu iubit!

Sfârşit